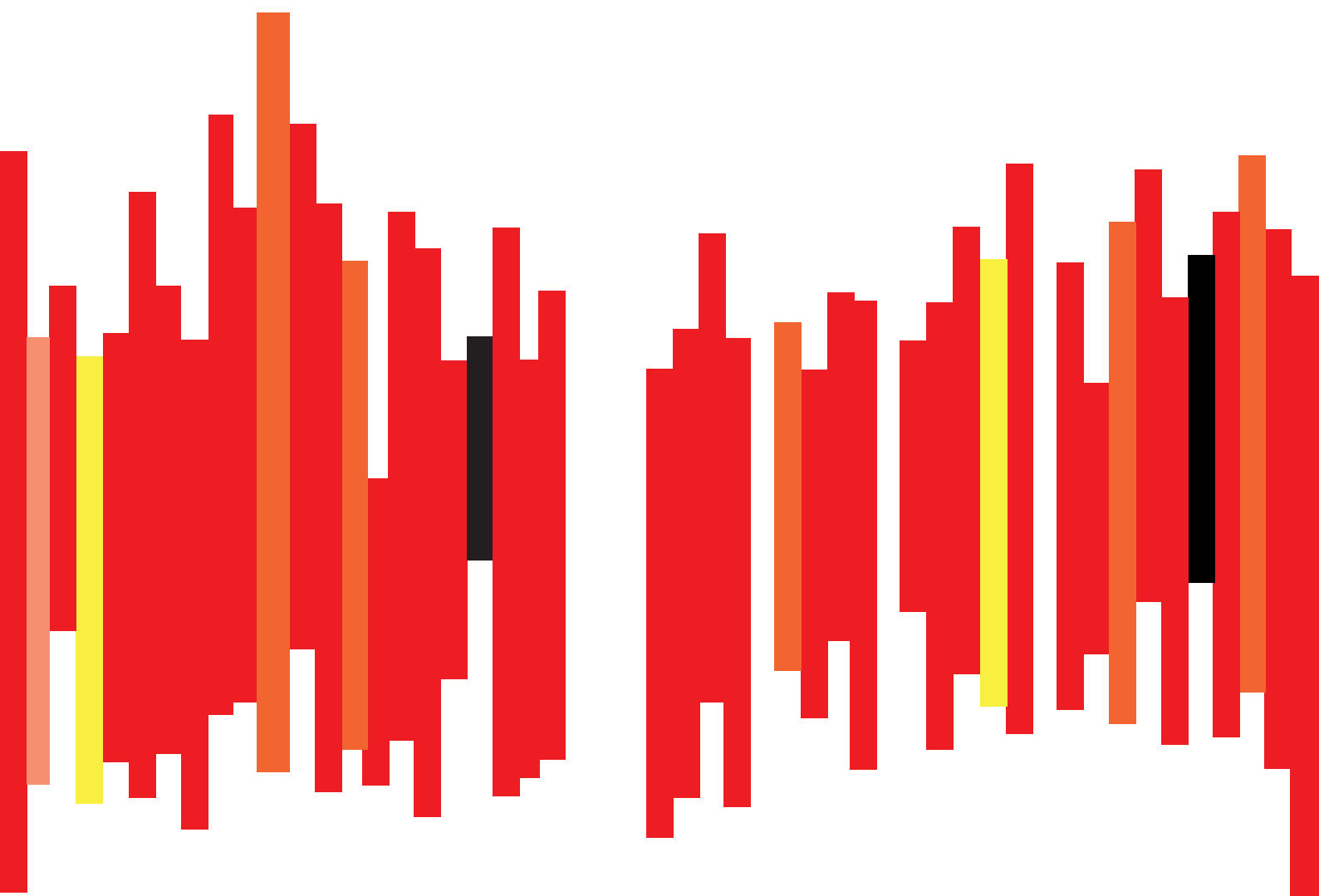

คู่มือศึกษาด้วยตนเอง

มาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กร

← คู่มืออ้างอิงด้านการคุ้มครองเด็กซึ่งนำไปปฏิบัติได้จริง สำหรับองค์กรรากหญ้า

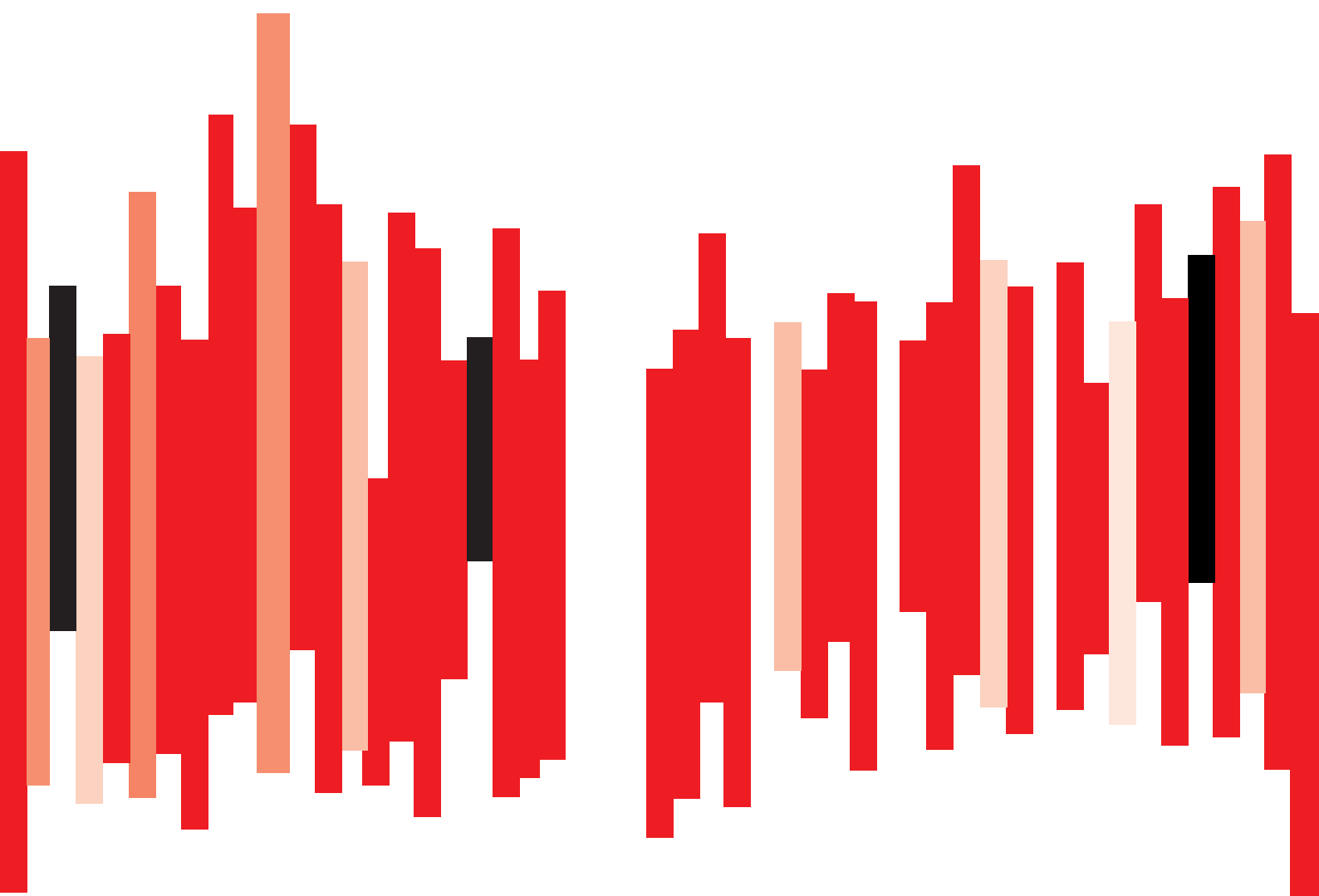

คู่มือศึกษาด้วยตนเอง

มาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กร

คู่มืออ้างอิงด้านการคุ้มครองเด็กซึ่งนำไปปฏิบัติได้จริง สำหรับองค์กรรากหญ้า

คู่มือศึกษาด้วยตนเอง

มาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กร

คู่มืออ้างอิงด้านการคุ้มครองเด็กซึ่งนำไปปฏิบัติได้จริง สำหรับองค์กรรากหญ้า

ลินน์ เบนสัน และ คินารถ คิง:	ผู้เขียน
ลินน์ เบนสัน:	ผู้อำนวยการโครงการ/ที่ปรึกษาด้านวิชาการ
คินารถ คิง:	ผู้จัดการโครงการ
สเตฟานี เดลาเนีย:	ที่ปรึกษาด้านวิชาการ
โสภภาพรรณ รัตนจีนะ และ อุษณา วงษ์พุทธิชัย:	แปล
มนิดา แนนกลาง:	รูปเล่ม/ภาพปก

มกราคม 2550

(ต้นฉบับภาษาอังกฤษตีพิมพ์เมื่อเดือนกรกฎาคม 2549)

จัดพิมพ์โดย

องค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร (Save the Children UK)

อาคารมณียาเซ็นเตอร์ ชั้น 14

518/5 ถนนเพลินจิต แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กทม. 10330 ประเทศไทย

โทรศัพท์ (02) 652 0518, โทรสาร (02) 684-1289

E-mail: scuk@savethechildren.or.th

ร่วมกับ

องค์การเอ็คแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล (ECPAT International)

328 ถนนพญาไท ราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 ประเทศไทย

โทรศัพท์ (02) 215-3388, (02) 611-0972, โทรสาร (02) 215-8272

E-mail: info@ecpat.net

เนื้อหาจากหนังสือเล่มนี้ผู้อ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ โดยขอให้อ้างอิงถึงแหล่งข้อมูลเดิม

สามารถดาวน์โหลดคู่มือศึกษาด้วยตนเองชุดนี้ได้จาก

<http://www.savethechildren.org.uk>

<http://www.ecpat.net>

<http://www.unicef.org/Thailand>

หน่วยงานต่อไปนี้อำนวยาทำให้คณะผู้จัดทำใช้รูปถ่ายเพื่อประกอบเนื้อหา:

กรมตำรวจเมืองแมนเชสเตอร์ (ภาพของไมร่า ฮินด์ลีย์) Immigration and Customs

Enforcement, U.S. Department of Homeland Security (ภาพของไมเคิล เลวิส

คลาร์ก) ผู้จัดการออนไลน์ (ภาพของวาราลงกรณ์ เจนหัตย์) Court TV และ สำนักข่าว CNN

(ภาพของแมรี่ เคย์ เลอทัวเนอร์)

คำอุทิศ

ขอขอบคุณองค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร (Save the Children UK) องค์การ
เอ็คแพท อินเตอร์เนชันแนล (ECPAT International) และองค์การยูนิเซฟประเทศไทยเป็นอย่าง
มากสำหรับความร่วมมือในการจัดทำหลักสูตรอบรมเพื่อพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กภายใน
องค์กรขึ้น ขอขอบคุณ คุณศินารถ คิง และคุณลินน์ เบ็นสัน ที่ออกแบบโครงการ ให้คำปรึกษา
กับทางองค์กร เขียนคู่มือ และดูแลในเรื่องเนื้อหาของคู่มืออบรม ขอขอบคุณ คุณสเตฟานี
เดลาเนีย ที่ให้คำแนะนำทางด้านเทคนิคและคอยสนับสนุนการดำเนินโครงการมาโดยตลอด
และขอขอบคุณ คุณมนิดา แนบกลาง ที่ช่วยออกแบบสร้างสรรคคู่มือเพื่อตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม และ
ขอขอบคุณองค์การยูนิเซฟที่สนับสนุนด้านทุนทรัพย์คู่มือสำหรับการดำเนินโครงการและจัดพิมพ์

ขอขอบคุณองค์กรพัฒนาเอกชนและภาครัฐอีก 30 กว่าแห่งในประเทศไทย ซึ่งส่งผู้บริหารรวมถึง
เจ้าหน้าที่มาเข้าร่วมการอบรมกับทางองค์กรช่วยเหลือเด็ก และยังช่วยให้มุมมองดีๆ อันมีค่า
ที่ช่วยในการปรับปรุงหลักสูตรนี้ให้ดียิ่งขึ้นไป

นอกจากนี้ ผลงานในประเด็นการคุ้มครองเด็กของหลายองค์กรยังเป็นแรงบันดาลใจและ
แหล่งข้อมูลสำคัญในการจัดทำหลักสูตรการอบรมในครั้งนี้ด้วย ซึ่งได้แก่ องค์กร Child Hope UK
องค์กร Tearfund องค์กร The National Society for the Prevention of Cruelty to Children
(NSPCC) และ องค์กร Viva Network ในประเทศอังกฤษ องค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรและสวีเดน องค์กรยูนิเซฟ องค์กร Child Wise-ECPAT ในออสเตรเลีย และมูลนิธิ
Stairway ของประเทศฟิลิปปินส์ มากไปกว่านั้น นโยบายคุ้มครองเด็กขององค์กรพัฒนาเอกชน
ระหว่างประเทศหลายแห่งก็เป็นแนวทางสำคัญในการวางแผนการอบรม ซึ่งได้แก่ องค์กร
ช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร องค์กร Child Hope UK องค์กรเอ็คแพท อินเตอร์เนชันแนล
ศุภนิมิตสากล องค์กรแพลนนานาชาติ และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างองค์กรโดย
องค์กรสหประชาชาติได้จัดตั้งกลุ่มปฏิบัติงานเฉพาะกิจในการคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิด
และแสวงหาประโยชน์ทางเพศในสถานการณ์ฉุกเฉินและภัยพิบัติ

ผู้จัดทำได้พยายามระบุแหล่งอ้างอิงเท่าที่จะทำได้ แต่หากผู้อ่านพบว่ามีแหล่งข้อมูลตกหล่นไป
กรุณาติดต่อกลับมายังองค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ คุณเดโบร่าห์ มัวร์ ที่ช่วยพิสูจน์อักษรต้นฉบับภาษาอังกฤษ และให้คำแนะนำ
ที่มีประโยชน์ยิ่งในการจัดทำหลักสูตรการอบรมนี้

สารบัญ

คำนำ

ข้อแนะนำในการใช้คู่มือเพื่อศึกษาด้วยตนเอง

ภาคที่ 1:

การเสริมสร้างความตระหนักในประเด็นการคุ้มครองเด็ก

5

1.1 เราควรโทษใครเมื่อการล่วงละเมิดเด็กเกิดขึ้น

6

1.2 ยอมรับได้ ได้บางครั้ง ไม่ได้เลย

12

1.3 ความหมายของการล่วงละเมิดเด็กอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป

24

1.4 ความเชื่อและข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับประเด็นการล่วงละเมิดเด็ก

26

1.5 ประเภทของการล่วงละเมิดเด็ก

39

1.6 กรณีศึกษาเกี่ยวกับประเภทของการล่วงละเมิด

43

1.7 การคุ้มครองเด็กในทางปฏิบัติ

58

ภาคที่ 1: การวัดผลด้วยตนเอง

63

ภาคที่ 2:

ความพร้อมขององค์กรในการรับมือกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก

65

2.1 วงกลมแห่งปฏิสัมพันธ์

67

2.2 ปัจจัยเสี่ยง

71

2.3 การจัดการกับความเสี่ยง

75

2.4 กรณีศึกษาเกี่ยวกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก

78

2.5 ตารางบันทึกแนวปฏิบัติอันเป็นแบบอย่าง

88

2.6 นโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก

99

2.7 บทสรุป

100

ภาคที่ 2: การวัดผลด้วยตนเอง

101

ภาคผนวก:

ตัวอย่างนโยบายและขั้นตอนการปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก

103

บรรณานุกรม

139

คำนำ

สืบเนื่องมาจากภัยพิบัติจากแผ่นดินไหวและคลื่นยักษ์สึนามิที่ทำความเสียหายให้แก่ประเทศไทยในแถบมหาสมุทรอินเดียเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2547 ที่ผ่านมามีผลให้องค์กรเอกชน หน่วยงานในชุมชน องค์กรสาธารณกุศลของทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงองค์กรท้องถิ่นต่างตื่นตัวในการทำงานช่วยเหลือเด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในประเทศไทย องค์กรเหล่านี้ส่วนใหญ่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง ไม่ว่าจะผ่านทาง การให้ความช่วยเหลือด้านการจัดตั้งศูนย์ดูแลเด็ก การให้การศึกษาดูแลและนอกระบบ การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กในชุมชน (รวมไปถึงกีฬาและกิจกรรมด้านศิลปะวัฒนธรรม การฝึกทักษะชีวิตและทักษะทางสังคม) บางองค์กรถูกจัดตั้งขึ้นมาอย่างเร่งด่วนเพื่อรองรับความจำเป็นเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นโดย ที่มีผู้เจตนาดีช่วยสนับสนุนงบประมาณ ส่วนองค์กรอื่นๆ นั้นเป็นองค์กรระดับชาติที่ก่อตั้งมาเป็นเวลานานมีเงินทุนสนับสนุนอย่างพอเพียง และทำงานช่วยเหลือเด็กในประเทศไทยเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว องค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรเองก็มีโอกาสได้ทำงานร่วมกับตัวแทนขององค์กรเหล่านี้มาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งองค์กรในประเทศไทยเมื่อปีพ.ศ. 2529

องค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร (Save the Children UK) พบว่ามีเพียงองค์กรพัฒนาเอกชนของประเทศไทย และองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นไม่กี่องค์กรเท่านั้นที่ตระหนักถึงความจำเป็นของการสร้างกลไกเพื่อคุ้มครองเด็กภายในองค์กร (นั่นคือ ในด้านการคัดเลือกบุคลากร การดูแลและจัดการการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่กับเด็ก และสภาพแวดล้อม) และมีไม่กี่องค์กรเท่านั้นที่มีมาตรฐานหรือระบบเพื่อคุ้มครองเด็กภายในองค์กรอยู่แล้ว ประเด็นนี้เองเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ฉุกเฉินซึ่งเด็กจะมีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิด ละเลย และถูกแสวงหาประโยชน์มากยิ่งขึ้นกว่าในสถานการณ์ปกติ

สาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้หลายองค์กรไม่ให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรเท่าไรนัก อาจสืบเนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

- แม้ว่าประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กก็ตาม แต่ความรู้ความเข้าใจและการนำเอากฎหมายฉบับนี้ไปปฏิบัติจริงในท้องถิ่นมีน้อยมาก ตัวแทนและเจ้าหน้าที่ที่ดูแลและคุ้มครองเด็กประสบกับปัญหาที่สลับซับซ้อนอันสืบเนื่องมาจากวัฒนธรรมและปฏิกิริยาของผู้คนในท้องถิ่น
- ผู้คนมองการล่วงละเมิดเด็กภายในองค์กรว่าเป็นปัญหาของประเทศตะวันตก มากกว่าจะเป็นของฝั่งเอเชีย
- แม้กระทั่งหลายองค์กรซึ่งเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางก็มักจะขาดแนวทางปฏิบัติในเรื่องการบริหารจัดการและการคัดเลือกบุคลากร ซึ่งส่งผลให้ศักยภาพในการคุ้มครองเด็กขององค์กรนั้นค่อยๆ ลดลงไปอีก
- องค์กรต่างๆ ไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ตรงกันในเรื่องการคุ้มครองเด็กภายในองค์กร รวมไปถึงแนวทางการปฏิบัติ ของเจ้าหน้าที่และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติเหล่านั้น
- องค์กรพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นมักพึ่งพาการทำงานของอาสาสมัครซึ่งมีความรู้และภูมิหลังแตกต่างกันไป อย่างเช่นในกรณีของจังหวัดที่ได้รับผลกระทบจากภัยสึนามิ มีบางองค์กรที่ประสบปัญหาการบริหารงานด้านอาสาสมัครทั้งที่เป็นชาวไทยและชาวต่างชาติ

องค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรร่วมกับองค์กรเอ็คแพท อินเตอร์เนชันแนล (ECPAT International) ที่ให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคและองค์การยูนิเซฟประเทศไทยที่ให้ทุนสนับสนุนเห็นถึง

ความสำคัญของการเสริมสร้างให้องค์กรที่ทำงานด้านเด็กสามารถพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการนำเอามาตรฐานคุ้มครองเด็กไปปฏิบัติจริงโดยเจ้าหน้าที่ อาสาสมัครและคณะทำงานทั้งหลาย การพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กเป็นสิ่งสำคัญอันช่วยรักษาชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือขององค์กร รวมถึงภาพพจน์โดยรวมขององค์กรซึ่งทำงานด้านเด็ก โครงการเพื่อเสริมสร้างมาตรฐานคุ้มครองเด็กจึงได้ออกแบบหลักสูตรและคู่มือการอบรมนี้ขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อสนับสนุนให้องค์กรต่างๆ ตระหนักถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรรวมถึงพัฒนาทักษะขึ้นมาเพื่อรับมือกับประเด็นดังกล่าว

คู่มือการอบรมนี้ถูกสร้างขึ้น และทดลองใช้กับองค์กรที่ทำงานด้านเด็กในประเทศไทยมากกว่า 30 องค์กร อาสาสมัครเยาวชนจาก 6 ประเทศลุ่มแม่น้ำโขง รวมถึงสมาชิกเครือข่ายขององค์กรเอ็ดแพท อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล ในแอฟริกาตะวันออกและยุโรป จากนั้นถูกแก้ไขและปรับปรุงจนออกมาเป็นรูปเล่มตามที่ท่านเห็นอยู่ เสียงตอบรับที่ได้จากองค์กรเข้าร่วมการอบรมตั้งแต่เดือนธันวาคม ปีพ.ศ. 2548 ที่ผ่านมามีแสดงให้เห็นแล้วว่าทัศนคติของทั้งองค์กรและส่วนบุคคลเปลี่ยนแปลงไป มีการยอมรับและเต็มใจมีส่วนร่วมรับผิดชอบการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรของตนมากขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กๆ จะได้รับการคุ้มครองที่ดีที่สุดต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของความคิดเห็นที่มาจากผู้เข้าอบรม

“ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่าการล่วงละเมิดเด็คนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ ทุกเวลา และเราไม่สามารถรู้ล่วงหน้าได้เลย”

“ข้าพเจ้าจะนำทุกอย่างที่ได้เรียนรู้วันนี้ไปปฏิบัติจริง และจะช่วยเผยแพร่ต่อไปยังกลุ่มเป้าหมาย จัดการอบรมในประเด็นการคุ้มครองเด็กให้กับสมาชิกในชุมชน ตลอดจนอาสาสมัครและเด็กๆ อีกด้วย”

หากผู้เข้าร่วมการอบรมและองค์กรต่างๆ สามารถปฏิบัติได้เช่นนี้ ก็ถือว่าเราได้เดินหน้าไปอีกก้าวหนึ่งแล้ว ในการต่อสู้เพื่อช่วยเหลือให้เด็กได้รับสิทธิในการคุ้มครองที่พวกเขาพึงได้รับ

ลินน์ เบ็นสัน

ผู้อำนวยการโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิ (ในประเทศไทย)
องค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร

ข้อแนะนำในการใช้คู่มือเพื่อศึกษาด้วยตนเอง

โครงการเพื่อพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กร (Child-safe Organisations) และคู่มือเล่มนี้ช่วยกำหนดกรอบการทำงานในการพัฒนาและการนำนโยบายคุ้มครองเด็กไปปฏิบัติจริงภายในองค์กรช่วยเหลือเด็กท้องถิ่น โดยการอบรมเน้นไปที่กลุ่มเป้าหมายซึ่งก็คือ องค์กรพัฒนาเอกชนทั่วไป และองค์กรทำงานด้านเด็กซึ่งอาจไม่ได้มีทรัพยากรเฉพาะสำหรับกำหนดนโยบาย หรือผู้เชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองเด็กอยู่ในหน่วยงาน การอบรมนี้แบ่งออกเป็น 3 ภาค และได้ถูกทดลองกับองค์กรท้องถิ่นมากกว่า 30 แห่งที่ทำงานช่วยเหลือเด็กในประเทศไทย รวมทั้งถูกแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้ดียิ่งขึ้น

เป้าหมายของการอบรมนี้ คือ เพื่อสนับสนุนให้แต่ละองค์กรวิเคราะห์การทำงานของตนและพิจารณาดูว่าจะสามารถพัฒนาหรือปรับปรุงการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้อย่างไรบ้าง การทำเช่นนั้นนอกจากจะช่วยคุ้มครองเด็กแล้ว ยังเป็นการปกป้องชื่อเสียงขององค์กรเองด้วย

คู่มือเพื่อศึกษาด้วยตนเองเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการอบรม และมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อช่วยให้ผู้อ่านมีความตระหนัก หรือทบทวนประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กซึ่งถูกครอบคลุมในเนื้อหาการอบรม ทั้งนี้ ผู้อ่านสามารถศึกษาได้โดยอิสระ ตามระยะเวลาที่เหมาะสมกับตนเอง ผู้อ่านควรแบ่งอ่านเป็นแต่ละช่วง โดยใช้เวลาหลายวัน และไม่ควรรอ่านครั้งเดียวจนจบภายในหนึ่งหรือสองวัน เพราะเนื้อหาจะมากเกินไป คู่มือเล่มนี้ไม่ใช่ขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก (แต่เป็นแนวทางเพื่อช่วยให้องค์กรพัฒนามาตรฐานของตนเองขึ้นมา) หนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือเพื่อลดและป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับเด็กมากกว่า เพื่อให้ความรู้ด้านสิทธิเด็ก การคุ้มครองเด็กเป็นเรื่องของสิทธิ อย่างไรก็ตาม ยังเป็นความจำเป็นที่สำคัญและเร่งด่วนอีกด้วย เราต้องคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิดในรูปแบบต่างๆ ตั้งแต่การล่วงละเมิดทางร่างกาย อารมณ์ การกลั่นแกล้งและล้อเลียนให้เกิดความอับอาย การละเลย การล่วงละเมิดทางเพศ ตลอดจนการแสวงหาประโยชน์จากเด็ก เหล่านี้ล้วนถือเป็นการทารุณกรรมเด็กที่ไม่อาจยอมรับได้

คู่มือเพื่อศึกษาด้วยตนเองเล่มนี้ประกอบด้วยข้อมูลในภาคต่างๆ ของหลักสูตรการอบรมเพื่อพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กร นั่นคือ การเสริมสร้างความตระหนัก การวิเคราะห์องค์กร และตัวอย่างนโยบายรวมถึงขั้นตอนปฏิบัติเพื่อคุ้มครองเด็ก คู่มือเล่มนี้ไม่มีเนื้อหาจากภาคที่ 3 ของการอบรมมากนัก เนื่องจากกระบวนการพัฒนานโยบายต้องอาศัยตัวแทนจากส่วนต่างๆ ภายในองค์กรมาทำงานร่วมกันเพื่อร่างเอกสารและแผนการดำเนินงานขึ้น เพราะเหตุนี้ เนื้อหาจากภาคที่ 3 ในคู่มือเล่มนี้จึงช่วยให้ผู้อ่านวิเคราะห์/ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับแนวปฏิบัติขององค์กรของตนมากกว่าที่จะมุ่งให้ผู้อ่านพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กขึ้นมา

การศึกษาคู่มือเล่มนี้จะช่วยให้ผู้อ่าน

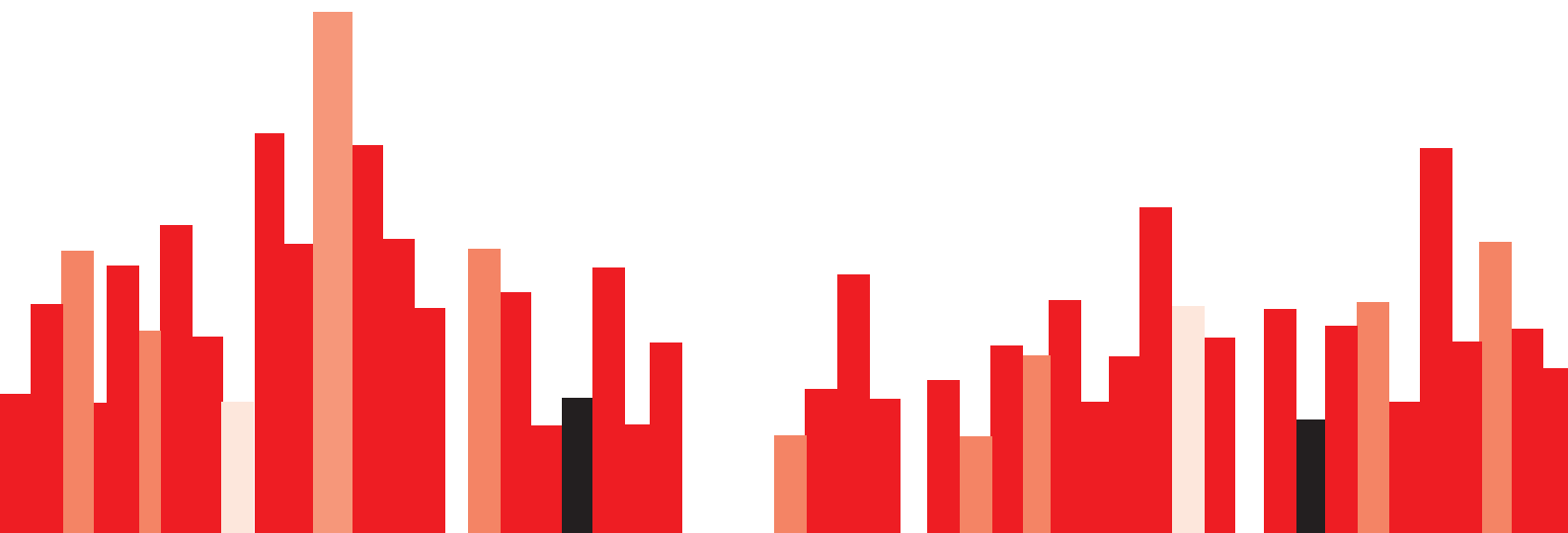
- เข้าใจว่าการล้วงละเมิดกับเด็กมีหลายประเภท
- สามารถระบุประเภทต่างๆ ของการล้วงละเมิดและการละเลยได้
- ตระหนักว่าการล้วงละเมิดหลายประเภท รวมถึงการละเลย อาจเกิดขึ้นได้ในองค์กรของตนหรือชุมชนที่คุณทำงานด้วย และบ่อยครั้งเราสามารถป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้
- ยอมรับว่าเจ้าหน้าที่ขององค์กรซึ่งทำงานด้านเด็กมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการคุ้มครองเด็ก
- สามารถระบุกลไกเพื่อลดความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กที่องค์กรของตนมี รวมถึงระบุด้านที่สามารถปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นไปได้
- ระบุเครือข่ายหรือคณะทำงานด้านประเด็นการคุ้มครองเด็กที่ตนสามารถเข้าร่วมได้

การอบรมเป็นขั้นตอนชัดเจน ไม่ซับซ้อน ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีมาก แม้ผู้เข้าอบรมมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นการคุ้มครองเด็กล็กน้อยก็สามารถเข้าใจได้ง่าย

ภาคที่ 1

การเสริมสร้างความตระหนักในประเด็นการคุ้มครองเด็ก

- ◀ เราควรโทษใครเมื่อการล่วงละเมิดเด็กเกิดขึ้น
 - ◀ ยอมรับได้ ได้บางครั้ง ไม่ได้เลย
 - ◀ ความหมายของการล่วงละเมิดเด็กอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป
 - ◀ ความเชื่อและข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับประเด็นการล่วงละเมิดเด็ก
 - ◀ ประเภทของการล่วงละเมิดเด็ก
 - ◀ กรณีศึกษาเกี่ยวกับประเภทของการล่วงละเมิด
 - ◀ การคุ้มครองเด็กในทางปฏิบัติ

ช่วงครึ่งแรกของคู่มือนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้คุณได้นึกถึงประเภทต่างๆ ของการล่วงละเมิดและการละเลย และเพื่อสร้างความตระหนักว่าการล่วงละเมิดและละเลยอาจเกิดขึ้นได้ภายในองค์กรหรือชุมชนที่คุณอาศัยหรือทำงานอยู่ และบ่อยครั้งเราสามารถป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้ ในฐานะที่คุณเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์กรซึ่งมีการทำงานส่งผลกระทบต่อชีวิตเด็ก คุณมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการคุ้มครองเด็ก กิจกรรมต่อไปนี้จะช่วยเสริมสร้างทักษะของคุณซึ่งเกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวข้างต้น

1.1 เราควรโทษใครเมื่อการล่วงละเมิดเด็กเกิดขึ้น

อ่านเรื่องต่อไปนี้จะลองคิดว่าเราควรโทษใครมากที่สุดในสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรียม

เรื่องเล่าจากจระเข้แม่น้ำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เรียมชอบพอกันกับขวัญ บ้านของเรียมและขวัญตั้งอยู่คนละฝั่งของแม่น้ำ แม่น้ำที่กั้นกลางระหว่างทั้งสองก็แสนอันตรายเพราะเต็มไปด้วยจระเข้กินคน เรียมได้แต่รอคอยที่จะข้ามแม่น้ำไปเจอคนรักทุกวัน แต่ช่างโชคร้ายนักเพราะสะพานที่เคยเป็นเส้นทางเชื่อมระหว่างเธอและเขาถูกน้ำพัดพังทลาย ด้วยความคิดถึงชายคนรัก เธอจึงไปขอความช่วยเหลือจากแดง กัปตันเรือซึ่งเป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถช่วยเธอเดินทางข้ามแม่น้ำได้

เรียมเลือกใส่กระโปรงสั้นและเสื้อรัดรูปเพราะอยากให้ตนเองดูมีเสน่ห์สำหรับคนรัก เมื่อเรียมไปหาแดงเพื่อขอให้ช่วยพาเธอข้ามแม่น้ำ แแดงตอบตกลง แต่เมื่อเรียมเห็นสายตาของแดงที่มองเธอ เธอก็รู้สึกหวาดกลัวที่จะเดินทางกับชายคนนี้ ดังนั้นเธอจึงไปหาใหญ่เพื่อนของเธอเพื่อเล่าปัญหาให้เขาฟัง แต่ใหญ่ไม่ต้องการเข้าไปยุ่งเกี่ยว และไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเลย เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ เรียมไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากข้ามไปกับเรือของแดง แม้ว่าเธอจะไม่ไว้ใจเขาก็ตาม

หลังเรือออกมาจากฝั่ง แแดงก็บังคับเรียมให้มีเพศสัมพันธ์กับตน เมื่อเรียมไม่ยอมแดงก็ข่มขู่ว่าจะจับเธอโยนลงแม่น้ำ แต่ถ้าหากเธอยอมเขาแต่โดยดี เขาจะพาเธอข้ามแม่น้ำไปหาคนรักอย่างปลอดภัย เรียมจำใจยอมด้วยความหวาดกลัวว่าจะถูกโยนลงจากเรือและกลายเป็นอาหารของจระเข้ มีหน้าซ้ำเธอยังมองไม่เห็นทางอื่นที่จะเอาตัวรอดได้ หลังจากแดงได้สิ่งที่ตนต้องการแล้ว เขาก็พาเรียมข้ามแม่น้ำไปหาขวัญ

เรียมเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ขวัญฟัง แทนที่จะเห็นใจ เขากลับกล่าวหาว่าเป็นความผิดของเธอเพราะเธอ

แต่งตัวย้วยวน ขวัญว่าเรียมเป็นผู้หญิงมีมลทินพร้อมกับดูถูกเธอต่างๆ นานา เพราะอกหักและถูกปฏิเสธจากคนรัก เรียมจึงไปขอความช่วยเหลือจากสิงห์เพื่อนของเธอซึ่งเป็นนักคาราเต้สายดำ เมื่อสิงห์ได้ฟังเรื่องที่เกิดขึ้นก็รู้สึกสงสารเรียมมาก จึงไปตามหาขวัญและทุบตีทำร้ายอย่างรุนแรงเป็นการลงโทษ ตัวเรียมเองก็รู้สึกสะใจและมีความสุขที่ขวัญได้รับกรรมในสิ่งที่ทำกับเธอ

คุณคิดว่าใครผิดมากที่สุดในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเรียม และเพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ)

1. ขวัญ
2. ไหญ่
3. เรียม
4. สิงห์
5. แดง

โปรดพิจารณาประเด็นสำคัญต่อไปนี้

1. การล้วงละเมิดเกิดขึ้นเมื่ออำนาจในความสัมพันธ์ระหว่างคนสองคนไม่เท่าเทียมกัน
2. การล้วงละเมิดใดๆ ที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเด็ก แม้ว่าเด็กเป็นฝ่ายช่วยเหลือก็ตาม (แต่ป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้โดยสอนให้เด็กมีพฤติกรรมเหมาะสม)
3. ผู้ใหญ่มีหน้าที่หลักในการคุ้มครองเด็กจากการถูกล้วงละเมิด เพราะเด็กไม่มีประสบการณ์ชีวิตหรือความสามารถในการตัดสินใจมากเท่ากับผู้ใหญ่
4. การล้วงละเมิดนั้นเป็นสิ่งที่ป้องกันได้ หากผู้ใหญ่รับฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเด็กและยื่นมือเข้าไปช่วย

“เรียม” เป็นเด็กหญิงอายุ 12 ปี
การรู้ความจริงข้อนี้จะเปลี่ยนความคิดเห็นของคุณเกี่ยวกับ
ผู้ที่สมควรถูกตำหนิที่สุดหรือไม่

เรื่องเล่าจากจรรยาแม่ น้ำสะท้อนให้เห็นสถานการณ์ที่เด็กถูกล้วงละเมิดทางเพศ

- เรียม คือ เด็กที่ถูกล้วงละเมิด
- ขวัญ คือ คนที่เด็กต้องการเอาใจ (เพื่อนชาย, พ่อ, แม่)
- แดง คือ ผู้ล้วงละเมิด (มักเป็นบุคคลที่มีอำนาจ ซึ่งในเรื่องนี้ แดงเป็นผู้มีอำนาจเพราะมีเรือและใช้มันเป็นเครื่องมือต่อรองให้เรียมยอมมีเพศสัมพันธ์กับตน)
- ใหญ่ คือ ผู้ใหญ่ที่เด็กไว้ใจ
- สิงห์ คือ สมาชิกในชุมชนหรือครอบครัวที่ไม่ได้ช่วยเหลือ แต่กลับทำให้สถานการณ์แย่ลง

ในหน้าต่อไป เป็นความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมอบรมซึ่งคิดว่าเรียมเป็นผู้ผิดในเรื่องเล่าจากจรรยาแม่ น้ำ รวมถึงคำตอบที่เหมาะสมต่อความคิดเห็นเหล่านี้

ประเด็นเพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผล	คำตอบที่เหมาะสม
<p>ความสามารถของเรียมในการตัดสินใจอย่างเหมาะสมหรือหลีกเลี่ยงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับตนเอง</p>	<p>เรียมรู้ดีว่ามีความเสี่ยงและไม่นำไปกับแดง</p> <p>เรียมเลือกที่จะขึ้นเรือไปกับแดงเอง แแดงไม่ได้เป็นคนบังคับให้เธอขึ้น</p> <p>เราไม่ควรไปปกป้องเด็กเกินเหตุ เรียมควรมีความรับผิดชอบในการดูแลตัวเองให้มากกว่านี้</p>	<p>เด็กๆ (เช่นเรียม) นั้นไม่มีประสบการณ์ชีวิตหรือความสามารถในการตัดสินใจมากเท่าผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงมีกฎหมายห้ามไม่ให้พวกเขาดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ขับรถ หรือใช้สิทธิ์เลือกตั้งจนกว่าพวกเขาจะมีวุฒิภาวะในระดับที่เหมาะสม</p> <p>เด็กๆ อาจจะรู้ว่าพวกเขานั้นตกอยู่ในความเสี่ยง แต่พวกเขาอาจจะไม่เข้าใจถึงขอบเขต/ระดับความรุนแรงของความเสี่ยงที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่ เราไม่ควรใช้มาตรฐานในการตัดสินใจกระทำของพวกเขาเหมือนกับที่เราตัดสินใจผู้ใหญ่ด้วยเหตุนี้เอง ผู้ใหญ่จึงมีหน้าที่ปกป้องเด็กๆ และเตรียมพวกเขาให้พร้อมเพื่อที่พวกเขาจะสามารถป้องกันตัวเองได้ในอนาคต (โดยการฝึกทักษะชีวิตให้พวกเขา ฯลฯ)</p>
<p>พฤติกรรมของเรียมเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการล่วงละเมิดขึ้น</p>	<p>เรียมเป็นคนที่ควรถูกตำหนิมากที่สุดเพราะเธอเป็นคนนำปัญหามาสู่ตัวเอง</p> <p>เรียมผิดเพราะเธอแต่งตัวยั่ววนเอง</p>	<p>การบอกว่าเรียมมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมไม่ใช่ข้ออ้างเพื่อทำให้การละเมิดสิทธิผู้อื่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง (ทว่าเราสามารถป้องกันได้โดยสอนพฤติกรรมที่เหมาะสมแก่เด็ก)</p>

ประเด็นเพื่อพิจารณา

คำโต้แย้งและเหตุผล

คำตอบที่เหมาะสม

เริ่มผิดเพราะผู้หญิงไม่ควร
เป็นฝ่ายเริ่มขอนัดหรือไปเที่ยว
ไหนๆ กับผู้ชาย

การประยุกต์ใช้เรื่องเล่าเพื่อ
สะท้อนถึงสถานการณ์การ
ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก
ที่เกิดขึ้นจริง

เรื่องนี้เป็นเพียงนิยายไม่ใช่
เรื่องที่เกิดขึ้นจริง

เริ่มไม่น่าจะอายุ 12 เพราะ
เด็กอายุแค่นั้นไม่น่าจะมีความ
รักแล้ว

เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับชีวิตรักของ
เรียม แต่เกี่ยวกับสถานการณ์
ที่เด็กแสดงพฤติกรรมบาง
อย่างซึ่งไม่เหมาะสมกับวัย
โดยมีจุดหมายเพื่อทำให้คนที่
เธอรักหรือเคารพ พึงพอใจ
ซึ่งอาจเป็น (พ่อแม่ คุณครู
ฯลฯ)

ตัวละครในเรื่องนั้นเป็น
สัญลักษณ์แทนผู้คนต่าง
บทบาทในสถานการณ์จริง
(แดงแทนตัวผู้ล่วงละเมิด
และเรียมแทนตัวเหยื่อ)
เป้าหมายหลักในการแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นจาก
เรื่องเล่าจากจระเข้แม่น้ำ คือ
การสำรวจทัศนคติของผู้เข้า
อบรมเกี่ยวกับการล่วงละเมิด
เด็ก ดังนั้นการใช้เรื่องอุปมา
จึงมีประสิทธิภาพกว่าใช้
กรณีศึกษาจริงที่ผู้เข้าอบรม
เห็นได้ชัดอยู่แล้วว่าเป็นการ
ล่วงละเมิด

! ในฐานะเจ้าหน้าที่องค์กรซึ่งมีความรับผิดชอบในการ
คุ้มครองเด็กไม่ให้ถูกล่วงละเมิด สิ่งสำคัญที่ควรตระหนัก คือ
เรียมไม่ควรถูกกล่าวโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น การล่วงละเมิด
ที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเด็ก ไม่ว่าในกรณีใดๆ

1.2 ยอมรับได้ บางครั้ง ไม่ได้เลย

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และกาในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของคุณต่อข้อความนั้นๆ ลองคิดว่าเพราะเหตุใดคุณจึงตัดสินใจเช่นนั้น และถ้าคุณยอมรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในข้อความดังกล่าวได้บางครั้ง ในสถานการณ์แบบไหนที่เป็นเรื่องยอมรับได้

	ยอมรับได้	ยอมรับ ได้บางครั้ง	ยอมรับ ไม่ได้เลย
1. การตีไม่ได้ทำให้เด็กบาดเจ็บรุนแรงและเป็นการลงโทษที่ใช้ได้ดี			
2. เด็กมักแต่งเรื่องว่าตนถูกล่วงละเมิดทางเพศเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่			
3. เด็กชายอายุ 13 ปีที่โตเกินวัยและชอบคลุกคลีอยู่กับพี่ชายวัย 22 ปีและเพื่อนๆของพี่ชาย บางครั้งพวกเขาก็จะดูหนังไปด้วยกัน ในระหว่างที่ดูหนัง พี่ชายและเพื่อนไม่ได้พูดสองแง่สองง่ามหรือแสดงพฤติกรรมทางเพศให้น้องชายเห็น			
4. เด็กชายวัย 14 ปี สำเร็จความใคร่ต่อหน้าน้องสาวอายุ 8 ปี เขาไม่ได้สัมผัสหรือมีเพศสัมพันธ์กับน้องสาว และเธอก็ไม่ได้หวาดกลัว เพียงแค่รู้สึกตื่นเต้นและอยาก رؤ้อยากเห็น			
5. เด็กขอให้ครูอาสาสมัครสอนการบ้านเลข ครูตอบว่าจะสอนให้ถ้าเขาตัดหญ้าในสนามหน้าบ้านครูเป็นการตอบแทน			
6. ครูบอกนักเรียนว่าจะให้เกรดสี่ถ้าเธอยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย			

	ยอมรับได้	ยอมรับได้บางครั้ง	ยอมรับไม่ได้เลย
7. ป้าของเด็กหญิงวัย 10 ขวบ ให้เธอขายดอกไม้ให้กับนักท่องเที่ยวในบริเวณบาร์ของจังหวัดภูเก็ตตามลำพัง ตั้งแต่หัวค่ำถึงเที่ยงคืนทุกคืน แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยอมรับได้เพราะเด็กทำงานช่วยเหลือครอบครัว			
8. พ่อวานให้ลูกสาววัย 10 ปีช่วยทำความสะอาดโรงรถทุกอาทิตย์			
9. การใช้ชีวิตอย่างสมถะทำให้เด็กเห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆ รอบตัว			
10. พ่อแม่ที่ยากจนเป็นสาเหตุทำให้เด็กมีความเป็นอยู่ที่ลำบาก ดังนั้น จึงถือว่าเป็นการล่วงละเมิดต่อเด็กรูปแบบหนึ่ง			
11. ในชั้นเรียน มีเด็กหญิงคนหนึ่งผิวคล้ำและฟันเหยิน ครูประจำชั้นหยอกล้อเธอต่อหน้านักเรียนคนอื่นว่า “เธอคงต้องทำศัลยกรรมแล้วนะ ไม่เช่นนั้นคงขึ้นคานตลอดชาติ”			
12. อาสาสมัครชาวต่างชาติที่ทำงานในชุมชนช็องเปียร์ ให้เด็กชายวัย 15 ปีเพราะเด็กร้องขอ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยอมรับได้			
13. นักข่าวสัมภาษณ์เด็กกำพร้าคนหนึ่งในศูนย์พักพิงชั่วคราว วันต่อมารูปของเด็กชายคนนั้นลงข่าวหน้าหนึ่งพร้อมคำบรรยายใต้ภาพว่า “บ้านแตกสาแหรกขาดเพราะพ่อแม่เสียชีวิตจากคลื่นยักษ์สึนามิ” เมื่อเด็กได้เห็นข่าวก็รู้สึกเสียใจมาก			

	ยอมรับได้	ยอมรับ ได้บางครั้ง	ยอมรับ ไม่ได้เลย
14. การรายงานข้อมูลเรื่องเด็กถูกล่วงละเมิดจะยิ่งทำให้เด็กอับอาย ดังนั้นเราควรเก็บเรื่องที่เกิดขึ้นให้เงียบที่สุดและปล่อยให้ปัญหาคือคลายไปเอง			
15. จะรายงานข้อมูลเรื่องเด็กถูกล่วงละเมิดไปทำไม ในเมื่อระบบกฎหมายไม่มีประสิทธิภาพดีพอ			
16. เราจะหวังให้ตำรวจแก้ปัญหาการล่วงละเมิดเด็กไม่ได้หรอก			

ต่อไปนี้เป็นคำตอบและข้อคิดเห็นของผู้เข้าร่วมอบรม โปรดลองพิจารณาดูว่าเหมือนหรือต่าง
กับความคิดของคุณอย่างไรบ้าง

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะมีขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
<p>การตีเด็กไม่ใช่การทำร้าย รุนแรงและเป็นการลงโทษ ที่ได้ผลดี</p>	<p>ฉันก็เคยถูกตีตอนเด็กๆ แล้วก็ โตมาโดยไม่มีปัญหาอะไร</p> <p>การตีแบบนุ่มนวลนั้นไม่ เป็นไร</p> <p>การตีเป็นวิธีเสริมสร้าง วินัยให้กับเด็กอย่างมี ประสิทธิภาพ</p>	<p>หากคุณตีผู้ใหญ่คุณก็จะ ถูกจับ ในประเทศสวีเดน คุณจะถูกจับถ้าคุณตีเด็ก เด็กๆ นั้นอ่อนแอกว่าผู้ใหญ่มากและ บ่อยครั้งที่พวกเขาไม่อาจ ตอบโต้เพื่อป้องกันตัวเองได้ เหมือนผู้ใหญ่ การลงโทษโดย ใช้ความรุนแรงจะส่งผลกระทบต่อ ต่อเด็กในระยะยาวคุณสามารถ ฝึกวินัยให้กับเด็กได้โดยไม่ต้อง ใช้ความรุนแรงหรือทำร้าย ความรู้สึกของเด็ก</p> <p>ใครกันที่จะตัดสินได้ว่าการ ตีแบบไหนที่เรียกว่ารุนแรง และแบบไหนถึงนุ่มนวล การตีแบบนุ่มนวลของคุณ อาจทำให้เด็กเจ็บปวดมาก ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น ผลกระทบ ทางจิตใจที่เกิดจากการลงโทษ นั้นสร้างความเสียหายต่อเด็ก มากกว่าความเจ็บปวดทางกาย ที่ได้รับเสียอีก</p> <p>การเสริมสร้างวินัยกับการ ลงโทษ (การตี) นั้นไม่เหมือน กัน การเสริมสร้างวินัยนั้น</p>

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะมีขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
		<p>เน้นบทลงโทษไปที่พฤติกรรม ไม่ใช่ตัวเด็ก จริงอยู่เด็กจะประพฤติตัวอย่างที่พ่อแม่ต้องการหลังจากถูกลงโทษ แต่นั่นก็เนื่องมาจากความหวาดกลัว ไม่ใช่เพราะว่าเด็กเข้าใจเหตุผลของพ่อแม่</p>
<p>เด็กมักแต่งเรื่องว่าตนถูกล่วงละเมิดทางเพศเพื่อเรียกร้องความสนใจ</p>	<p>เป็นเรื่องจริง เพราะเด็กบางคนโหยหาความสนใจ อย่างเช่น เด็กเร่ร่อน</p> <p>เราสามารถตัดสินใจได้ว่า จะเชื่อเรื่อง que เด็กเล่าได้ไหมหรือจะดำเนินการต่อไปหรือไม่อย่างไร โดยดูจากบุคลิก หรือพฤติกรรมในอดีตของเด็ก (ถ้าเด็กมีนิสัยดี ก็แสดงว่าเด็กไม่โกหก)</p>	<p>เมื่อเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ เขาหรือเธอจะต้องเปิดเผยรายละเอียดมากมาย ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว เด็กจะไม่แต่งเรื่องที่มีรายละเอียดละเอียดถึงขนาดนั้น ขึ้นมา สำหรับเด็กๆ แล้วการเปิดเผยว่าตัวเองถูกล่วงละเมิด เป็นสิ่งน่าอับอายมาก</p> <p>ในฐานะเจ้าหน้าที่องค์กรซึ่งทำงานด้านเด็ก เราต้องถือคำพูดของเด็กเป็นเรื่องจริงจัง และรายงานไปยังเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ดำเนินการสืบสวนต่อไป เราไม่มีหน้าที่จะไปตัดสินใจว่าเรื่องไหนน่าเชื่อถือหรือไม่</p>
<p>เด็กชายอายุ 13 ปี ดูหนังไปกับพี่ชาย แต่ไม่มีกิจกรรมทางเพศ</p>	<p>กรณีนี้ไม่ใช่การล่วงละเมิด เพราะไม่มีการร่วมเพศเกิดขึ้น</p>	<p>กรณีนี้เป็นกรล่วงละเมิดทางเพศแบบไม่มีการสัมผัส</p>

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะเกิดขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
<p>เกิดขึ้น และไม่มีการเอ่ยถึงเรื่อง การร่วมเพศเลย</p>	<p>เป็นเรื่องของเพศศึกษา มากกว่า</p> <p>ดีเสียอีกที่เด็กดูหนังประเภท นี้กับสมาชิกในครอบครัว แทนที่จะไปนั่งดูกับคนอื่น (เพราะพี่ชายมีเจตนาดี)</p> <p>นี่เป็นทางเดียวที่ผู้ปกครอง จะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก ผู้ปกครองอาจคิดว่า การ ปล่อยให้เด็กดูหนังไปทำ ให้พวกเขาเป็นพ่อแม่ที่ “เจ๋ง” ในสายตาของลูก</p>	<p>เพราะเด็กดูสื่อลามกที่ไม่ เหมาะสมกับวัย มากไปกว่านั้น สื่อลามกไม่ได้สะท้อนให้ เห็นถึงความสัมพันธ์ทางเพศ ที่เหมาะสม แต่กลับแสดงให้เห็น ถึงการมีเพศสัมพันธ์ อย่างง่ายดาย มีคู่นอน หลายคน และมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ป้องกันโรค หรือไม่ สะท้อนถึงโลกแห่งความ เป็นจริง ตำรวจสากลพบว่า สื่อลามกที่เผยแพร่อยู่บน อินเทอร์เน็ตมีความรุนแรง มากขึ้นเรื่อยๆ สื่อลามกไม่ ได้ช่วยชี้แนะให้เด็กมีความ สัมพันธ์ที่เหมาะสมแบบ ผู้ใหญ่เลย</p>
<p>เด็กชายอายุ 14 ปี สำเร็จ ความใคร่ด้วยตัวเองต่อหน้า น้องสาว ส่วนตัวน้องสาวก็ ไม่ได้รู้สึกกลัวแต่อย่างใด</p>	<p>กรณีนี้ไม่ถือเป็นการล่วงละเมิด เพราะไม่มีการร่วมเพศเกิดขึ้น</p>	<p>กรณีนี้เป็นการล่วงละเมิด ทางเพศแบบไม่มีการสัมผัส การกระทำอนาจารของพี่ชาย ที่แสดงให้น้องสาวดูนั้นไม่ เหมาะสมกับอายุของเด็กหญิง อย่างยิ่ง</p> <p>ถ้าหากยอมรับพฤติกรรมเช่นนี้ ได้ ต่อไปอาจจะเกิดการกระทำ ที่รุนแรงกว่านี้</p>

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะมีขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
	ฉันนึกว่ามีแต่ผู้ใหญ่เสียอีก ที่ล่วงละเมิดเด็ก	เด็กก็สามารถล่วงละเมิดเด็ก ด้วยกันได้
ครูอาสาสมัครช่วยสอนการ บ้านให้เด็กโดยแลกกับการที่ เด็กต้องตัดหญ้าในสนามให้	<p>เด็กๆ ควรเรียนรู้ที่จะทำงาน แลกเปลี่ยนกับสิ่งที่ต้องการ ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะไม่รู้ซึ่ง ถึงคุณค่าของสิ่งต่างๆ ในชีวิต</p> <p>ครูอาสาสมัครไม่ได้รับเงิน ค่าตอบแทนใดๆ อย่างน้อย วิธีนี้ก็จะได้อะไรกลับมาบ้าง</p>	<p>เด็กๆ มีสิทธิ์ที่จะได้รับการ ศึกษา พวกเขาไม่ควรจะต้อง ทำงานเพื่อแลกกับการได้ เรียนหนังสือ ครูนั้นอาสา เข้ามาทำงานแต่เด็กไม่มีทาง เลือก และพวกเขาไม่ควรถูก ทำโทษเพียงเพราะว่าอยาก เรียนรู้ การที่ครูอาสาสมัครจะ เรียกร้องสิ่งตอบแทนนั้นควร ต้องเรียกร้องกับทางโรงเรียน มากกว่ากับตัวเด็ก</p> <p>ประเด็นสำคัญ คือ “การใช้ (ตำแหน่งที่สูงกว่า หรือ) อำนาจในทางที่ผิด” ครูนั้นมีหน้าที่สอน และไม่ ควรคาดหวังสิ่งตอบแทน ใดๆ จากนักเรียน</p> <p>ครั้งนี้ครูอาจขอให้ตัดหญ้า เป็นการตอบแทน แต่ถ้าครั้ง หน้าครูขอให้มีเพศสัมพันธ์ ด้วย จะยังถือเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หรือไม่</p>

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะเกิดขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
ครูสัญญาว่าจะให้เกรดสูงๆ แลกกับการมีเพศสัมพันธ์ด้วย	นักเรียนอาจจะเป็นฝ่าย ยั้วครูก็ได้	พฤติกรรมของครูแบบนี้ไม่ เหมาะสมอย่างยิ่ง เด็กๆ มีสิทธิได้รับการศึกษา โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ผู้ใหญ่ไม่ควรมีเพศ สัมพันธ์กับเด็ก วิชาชีพรูทเป็นเสมือน “พ่อแม่อีกคน” ของนักเรียน ดังนั้นจึงมีหน้าที่ปกป้อง คุ้มครอง ไม่ใช่ไปแสวงหา ประโยชน์จากเด็ก
ป้าใช้ให้หลานสาวเฝ้าขาย ดอกไม้ตามละแวกบาร์ใน เมืองริสอร์ททุกคืน	เด็กต้องช่วยหาเงินให้ ครอบครัว การให้เด็กทำงานจะช่วยให้ พวกเขาเข้มแข็งและพึ่งตนเอง ได้มากขึ้น การที่เด็กๆ ช่วยพ่อแม่ ของตนทำงานเป็นเรื่อง ธรรมดาในชุมชนของเรา	นั่นไม่ใช่เวลาและสถานที่ที่ เหมาะสำหรับเด็ก และอาจทำ ให้เด็กเห็นภาพอนาจารและ กิจกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะกับ วัยของตน (ซึ่งถือเป็นการ ล่วงละเมิดทางเพศแบบไม่ มีการสัมผัส) มากไปกว่านั้น ยังทำให้เด็กเสี่ยงต่อการพบปะ กับผู้ล่วงละเมิดที่ไปเที่ยวบาร์ แถบนั้นบ่อยๆ ลองพิจารณาประเด็นการ ที่เด็กต้องทำงานในบาง วัฒนธรรม ตัวอย่างเช่นใน เขตชนบทของประเทศไทย

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะมีขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
		<p>เด็กๆ มักจะช่วยพ่อแม่ทำงาน หลังเลิกเรียนเพื่อหารายได้ จุนเจือครอบครัว ซึ่งเป็น ประเพณีและถือว่าเป็นเรื่อง ปกติ ถ้าหากผู้เข้าอบรมบาง คนยืนยันว่าเด็กหญิงต้องขาย ดอกไม้เพื่อหารายได้ช่วยเหลือ ครอบครัว ให้ถามผู้เข้าอบรม ท่านนั้นว่าไม่มีวิธีหารายได้อื่นๆ อีกหรือ ถ้าหากว่าเป็นทาง เดียวที่จะหารายได้จริงๆ ผู้ใหญ่ ก็ควรจะอยู่กับเด็กตลอดเวลา</p>
<p>พ่อขอให้ลูกสาวทำความสะอาดโรงจอดรถทุกอาทิตย์</p>		<p>กิจกรรมนี้อาจช่วยสานความสัมพันธ์ระหว่างคนใน ครอบครัว และถือว่าเหมาะสม ตราบใดที่ไม่เป็นการเอาัดเอา เปรียบ หรือขโมยเวลาพักผ่อน เวลาเล่น หรือเวลาเรียนของ เด็กไป</p>
<p>การใช้ชีวิตอย่างสมณะทำให้เด็กเห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆ รอบตัว</p>	<p>เด็กๆ ต้องมีวินัย และควร เรียนรู้ว่ามีเมื่อต้องการอะไรสักอย่าง พวกเขาจะต้อง ใช้ความพยายามเพื่อให้ได้ สิ่งนั้นมา</p>	<p>จริงอยู่ เด็กๆ ควรจะมีวินัย อย่างไรก็ตาม ผู้ใหญ่ก็ต้อง คำนึงถึงมาตรฐานขั้นต่ำ ในการเลี้ยงดูเด็กด้วย เด็กๆ ไม่ควรต้องใช้ชีวิตอย่าง ขาดแคลนถึงขั้นไม่ได้รับ ปัจจัยพื้นฐาน อันได้แก่ อาหาร การรักษาพยาบาล ฯลฯ</p>

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะมีขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
<p>พ่อแม่ที่ยากจนเป็นสาเหตุ ทำให้เด็กมีความเป็นอยู่ที่ ลำบาก ดังนั้นจึงถือว่าเป็นการ ล่วงละเมิดต่อเด็ก รูปแบบหนึ่ง</p>	<p>กรณีเช่นนี้ถือเป็นความผิด ของพ่อแม่</p>	<p>มันไม่ใช่การตัดสินใจของพ่อแม่ ที่จะไม่ให้ลูกกินอาหารแต่ เป็นเพราะพวกเขาไม่อยู่ใน สถานะที่สามารถดูแลลูกใน เรื่องปัจจัยพื้นฐานได้ (ซึ่งถือ เป็นการล่วงละเมิดโดยสังคม หรือความขาดแคลน)</p> <p>ประเด็นนี้ค่อนข้างขึ้นอยู่กับ มุมมองของแต่ละบุคคล ไม่จำเป็น ว่าผู้เข้าอบรมทุกคนจะต้อง ได้ข้อสรุปเดียวกัน</p>
<p>ครูบอกเด็กหญิงผู้มีผิวคล้ำและ ฟันเหยินว่าเธอน่าจะไปทำ ศัลยกรรม</p>	<p>ครูแค่ล้อเล่นเท่านั้นเอง ไม่เป็นอะไรหรอก</p>	<p>การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่ โหดร้ายและเป็นการทำให้ อับอาย ซึ่งถือเป็นการล่วง ละเมิดทางอารมณ์</p> <p>ครูควรมีมาตรฐานวิชาชีพ ที่สูงส่ง เป็นแรงบันดาลใจ และตัวอย่างที่ดีให้กับ เด็กๆ ไม่ใช่ไปทำร้ายจิตใจ เด็กและเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี</p>
<p>อาสาสมัครชาวต่างชาติ ที่ทำงานในชุมชนชื้อเปียร์ ให้เด็กวัย 15 ปี</p>	<p>มันก็แค่เปียร์ และอีกอย่าง เด็กก็เป็นคนของเธอ</p>	<p>ผู้ใหญ่ควรจะรู้ว่าไม่ควรให้ เด็กดื่มของมีแอลกอฮอล์ จะเป็นฝ่ายของตัวเองก็ตามเพราะ การให้เด็กดื่มสุราเป็นสิ่งผิด กฎหมายและแสดงให้เห็นว่า ผู้ใหญ่ได้รับความรับผิดชอบ</p>

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะมีขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
	<p>ดีเสียอีกที่เด็กดื่มเบียร์กับ อาสาสมัคร (ที่เราไว้ใจได้) ไม่ใช่กับคนแปลกหน้า</p>	<p>การกระทำเช่นนี้อาจนำเด็กไป สู่ปัญหาอื่นๆได้ และถ้าเกิด อะไรขึ้นผู้ใหญ่ก็ต้อง รับผิดชอบเช่นกัน</p> <p>คำตอบเดียวกับข้างต้น</p> <p>คุณเชื่อใจอาสาสมัครได้จริง หรือ ในการอบรมนี้มีข้อมูล เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่สังคม สงเคราะห์ผู้แสวงหา ประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเราไม่ อาจวางใจใครได้เพียง เพราะตำแหน่งหน้าที่ เราไม่มีทางรู้เลยว่าใคร ที่คิดร้ายต่อเด็ก</p>
<p>นักข่าวสัมภาษณ์เด็กกำพร้า เพื่อเขียนเรื่องลงคอลัมน์ เด็กรู้สึกเสียใจมากเมื่อได้ อ่านข่าว</p>	<p>การกระทำของนักข่าวนั้น เป็นที่ยอมรับได้เพราะว่าทำ เพื่อช่วยในการเรียกรายเงิน หรือเพื่อให้สังคมตระหนักถึง ปัญหาที่เกิดขึ้น</p> <p>การตกเป็นข่าวจะช่วยให้ เด็กสามารถยืนอยู่ได้ด้วย ลำแข้งของตนเอง และ สามารถก้าวผ่านพ้นปัญหา ไปได้</p>	<p>การกระทำเช่นนี้ไม่คุ้มกันกับ ความเจ็บปวดทางจิตใจที่เด็ก ได้รับ</p> <p>ลองคิดว่าถ้าคุณถูกข่มขืน แล้วถูกถ่ายรูปลงหน้าหนึ่ง ของหนังสือพิมพ์ คุณจะ ยอมรับสิ่งนี้ได้ไหม ถ้าสื่อ ต้องการถ่ายทอดเรื่องราว ให้สังคมได้รับรู้ ก็ควรจะ</p>

กรณีศึกษา/ประเด็น เพื่อพิจารณา	คำโต้แย้งและเหตุผลของ ผู้เข้าอบรมที่อาจจะเกิดขึ้น	คำตอบที่เหมาะสม
		ปกปิดใบหน้าของเด็กและ เคารพความเป็นส่วนตัวของ เด็กด้วย
<p>การรายงานข้อมูลเรื่องเด็ก ถูกล่วงละเมิดจะยิ่งทำให้ เด็กอับอาย ดังนั้นเราควร เก็บเรื่องที่เกิดขึ้นให้เงียบที่สุด ดีกว่า</p> <p>จะรายงานข้อมูลเรื่อง เด็กถูกล่วงละเมิดไปทำไม ในเมื่อระบบกฎหมายไม่มี ประสิทธิภาพดีพอ</p> <p>เราจะหวังให้ตำรวจแก้ปัญหา การล่วงละเมิดเด็กไม่ได้หรอก</p>		<p>ถ้าคุณเก็บเรื่องที่เกิดขึ้นให้ เงียบ ผู้กระทำผิดก็จะไม่ถูกลง โทษ และเด็กก็จะได้ไม่รับ ความช่วยเหลือ</p> <p>จริงๆ แล้วเราสามารถรายงาน ข้อมูลเกี่ยวกับการล่วงละเมิด ได้หลายช่องทาง อย่างเช่น รายงานไปที่องค์กรพัฒนา เอกชนในท้องถิ่น ตำรวจ ระดับสูงหรือนักสังคม สงเคราะห์ระดับสูง หรือ กลุ่มพิทักษ์สิทธิมนุษยชนก็ได้</p>

! โปรดจำไว้ว่า ประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสิ่งสำคัญ
ที่สุด และควรเป็นแนวทางหลักในการกระทำหรือ
ตัดสินใจของคุณ

1.3 ความหมายของการล่วงละเมิดเด็กอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป

แม้ว่าเราทุกคนอาจมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องการล่วงละเมิดต่อเด็ก แต่ก็ควรคำนึงถึงคำจำกัดความ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป ทั้งในระดับประเทศและสากล ต่อไปนี้เป็นสองคำจำกัดความอันเป็นมาตรฐาน

การล่วงละเมิด หรือ การทารุณกรรมต่อเด็ก หมายถึง รูปแบบการกระทำต่างๆ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบ ด้านลบต่อร่างกายและ/หรือจิตใจ การทารุณกรรมทางเพศ การละเลยหรือปฏิบัติต่อเด็กโดยไม่ใส่ใจ การแสวงหาประโยชน์เชิงพาณิชย์หรือในด้านอื่นๆ ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้ทำให้เกิด (หรือมีโอกาสทำให้เกิด) อันตรายต่อเด็กทั้งทางสุขภาพ การดำรงชีวิต การพัฒนา หรือศักดิ์ศรีของเด็ก การล่วงละเมิด ต่อเด็กมักเกิดขึ้นในบริบทของความสัมพันธ์ที่อีกฝ่ายอยู่ในฐานะที่เหนือกว่า ไม่ว่าจะเป็ความ รับผิดชอบเหนืออีกฝ่าย ได้รับความไว้วางใจ หรือมีอำนาจ และใช้ฐานะที่เหนือกว่านี้ในทางที่ผิด

-องค์การอนามัยโลก-

การทารุณกรรม รวมถึง การกระทำ (หรือการละเว้นการกระทำ) ที่เป็นเหตุให้เกิดบาดเจ็บหรือ กระทบต่อร่างกายหรือจิตใจ การล่วงละเมิดทางเพศ การชักนำให้เด็กกระทำหรือปฏิบัติตนใน ลักษณะที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อตัวเด็กเอง ไม่ว่าจะเป็ทางร่างกายหรือจิตใจ และขัดต่อ กฎหมายหรือศีลธรรมอันดี สิ่งเหล่านี้ถือเป็นการทารุณกรรมต่อเด็กทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเด็กจะยินยอม หรือไม่ก็ตาม

การเลี้ยงดูโดยมิชอบ (ละเลย) หมายถึง การไม่ใส่ใจเลี้ยงดู ให้การศึกษาอบรม หรือช่วยให้เด็ก พัฒนาตนตามมาตรฐานขั้นต่ำที่เหมาะสม ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จนถึงขั้นที่อาจทำให้เกิด อันตรายแก่ร่างกายและจิตใจของเด็กได้

-พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546-

(หากประเทศของคุณมีกฎหมายด้านการคุ้มครองเด็ก คุณควรค้นหาข้อมูลและเก็บไว้เพื่ออ้างอิง)

เด็กทั่วโลกต่างก็อยู่ในภาวะเสี่ยง

- เด็กสิบสามล้านคนสูญเสียบิดา มารดา หรือทั้งคู่เนื่องด้วยโรคเอดส์
- เด็กหนึ่งล้านคนทั่วโลกอาศัยอยู่ในสถานกักกัน
- เด็กกว่า 180 ล้านคนถูกใช้แรงงานในรูปแบบเลวร้ายที่สุด
- ทุกๆ ปี เด็กถึง 1.2 ล้านคนตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์
- เด็กจำนวนสองล้านคนถูกแสวงหาประโยชน์โดยต้องตกเป็นโสเภณีเด็กและถูกถ่ายภาพอนาจาร
- นับจากปี ค.ศ. 1990 เป็นต้นมา เด็กประมาณสองล้านคนเสียชีวิตเนื่องจากความขัดแย้งในสงคราม
- ณ ช่วงเวลาหนึ่งๆ เด็กประมาณสามแสนคนถูกใช้เป็นทหารโดยไม่สมัครใจ

! การล่วงละเมิดต่อเด็กเป็นปัญหาระดับสากลที่มีสาเหตุฝังรากลึกมาจากวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการปฏิบัติที่สืบต่อกันมาในสังคม

1.4 ความเชื่อและข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับประเด็นการล่วงละเมิดเด็ก

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่ หากไม่แน่ใจ ความรู้สึกของคุณมีแนวโน้มไปทางใดมากกว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย โปรดกาในช่องที่ตรงกับความเห็นของคุณ

คุณเห็นด้วยหรือไม่กับข้อความต่อไปนี้ และเพราะเหตุใด	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1. เราไม่ควรให้เด็กพิการอยู่ร่วมกับเด็กปกติ มิฉะนั้น ความโชคร้ายจากพวกเขาจะแพร่มาสู่เด็กอื่น		
2. เด็กที่ทำตัวมีปัญหาสมควรถูกลงโทษอย่างรุนแรง		
3. เด็กพิการดูเหมือนจะไม่มีลักษณะดึงดูดทางเพศ จึงไม่ใช่กลุ่มเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิด		
4. การล่วงละเมิดต่อเด็กไม่ใช่ปัญหาในชุมชนของเรา แต่เป็นปัญหาไกลตัว		
5. ครูและผู้ปกครองมีสิทธิเด็กที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม		
6. การล่วงละเมิดเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยอารมณ์ชั่ววูบ ไม่ได้ตั้งใจ		
7. ผู้ล่วงละเมิดมีประสบการณ์ถูกล่วงละเมิดในวัยเด็ก จึงทำให้พวกเขาขาดความสามารถในการควบคุมตนเอง		

คุณเห็นด้วยหรือไม่กับข้อความต่อไปนี้ และเพราะเหตุใด	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
8. ผู้ล่วงละเมิดส่วนใหญ่มักมาจากครอบครัว ระดับล่างและขาดการศึกษา		
9. บางครั้งเมื่อการล่วงละเมิดเกิดขึ้น เขาก็เป็น ผู้ผิดเพราะพวกเขานำปัญหาไปสู่ตนเอง		
10. เด็กผู้ชายไม่จัดเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการถูก ล่วงละเมิดทางเพศ		
11. บุคคลที่มีพฤติกรรมล่วงละเมิดมักเป็นชาย แก่สกปรกหรือเมาหัวงู		
12. ผู้หญิงไม่เคยล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก		
13. ผู้ล่วงละเมิดเด็กมักเป็นคนแปลกหน้าที่ เด็กไม่รู้จักมาก่อน		
14. ครูไม่มีวันล่วงละเมิดต่อเด็กเป็นอันขาด		
16. เราสามารถบอกได้ว่าใครเป็นบุคคลที่เด็ก อยู่ด้วยแล้วปลอดภัย		
17. เจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านเด็กไม่น่าจะเป็นคน ล่วงละเมิดต่อเด็กเสียเอง		

ตอนนี้ ขอให้คุณดูข้อมูลต่างๆ ต่อไปเพื่อพิจารณาว่าความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับความเชื่อและ
สันนิษฐานสังคมในประเด็นการล่วงละเมิดและละเลยต่อเด็กเป็นจริงหรือไม่

- เด็กพิการดูเหมือนจะไม่มีลักษณะดึงดูดทางเพศดังนั้นจึงไม่ใช่กลุ่มเสี่ยงที่จะถูกล่วงละเมิด

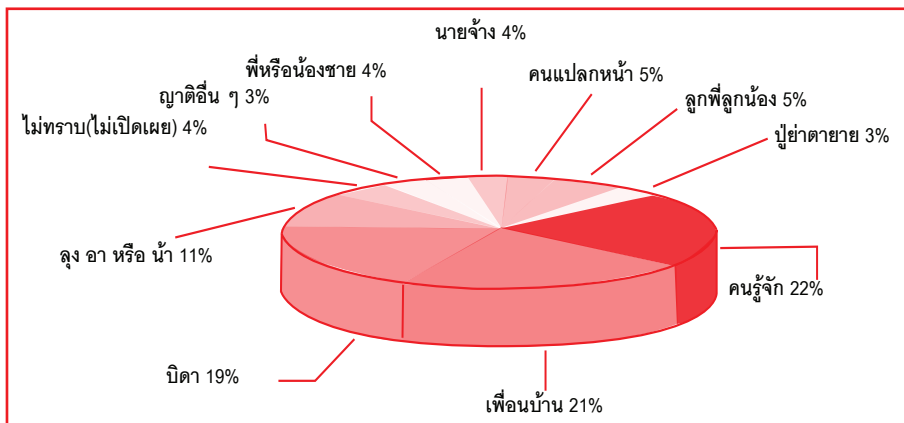
ไม่จริง

ตามข้อมูลจากรายงานของ The National Society for the Prevention of Cruelty to Children (NSPCC) และคณะทำงานระดับประเทศเพื่อคุ้มครองเด็กและเด็กพิการ (National Working Group on Child Protection and Disability) ประเทศอังกฤษ เด็กพิการนั้นเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทางกาย ทางอารมณ์ และการละเลยมากกว่าเด็กปกติถึง 4 เท่า ผู้คนมักมีความเชื่อว่าเด็กพิการไม่ได้เป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิด ส่วนใหญ่เด็กพิการมักขาดทักษะในการสื่อสารจึงไม่สามารถรายงานข้อมูลเมื่อการล่วงละเมิดขึ้นได้ คนส่วนมากไม่ได้ถามเด็กพิการว่าพวกเขามีประสบการณ์และความรู้สึกอย่างไร มากไปกว่านั้น ระบบคุ้มครองเด็กและการปฏิบัติที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถรองรับกับสภาวะแวดล้อมเฉพาะและความต้องการของเด็กพิการที่ถูกล่วงละเมิด¹

- ผู้ล่วงละเมิดเด็กมักเป็นคนแปลกหน้าที่เด็กไม่รู้จักมาก่อน

ไม่จริง

ตามข้อมูลของกรมตำรวจและกรมสังคมสงเคราะห์และพัฒนาชุมชน ประเทศฟิลิปปินส์ ในปี ค.ศ. 2000 ซึ่งมาจากคดีล่วงละเมิดทางเพศจำนวน 501 คดี แสดงให้เห็นว่า 4 กลุ่มใหญ่ของผู้ล่วงละเมิดทางเพศเด็กได้แก่ คนรู้จัก (22%) เพื่อนบ้าน (21%) บิดา (19%) ลุง อา หรือน้า (11%) เพียง 5% ของผู้ล่วงละเมิดเท่านั้นเป็นคนแปลกหน้า

Source: Child Protection Unit. 2000. Philippines

¹ อ้างอิงจาก NSPCC. 2003. It doesn't happen to disabled children: Child protection and disabled children. London, UK: NSPCC and National Working Group on Child Protection and Disability (NWGCPD).

- เราสามารถบอกได้เลยว่าใครที่เด็กอยู่ด้วยแล้วปลอดภัย

คนใดในรูปต่อไปนี้ที่คุณจะเลือกให้ดูแลเด็กๆ คนไหนที่คุณเชื่อใจว่าปลอดภัยกับเด็ก

เมื่อคุณอ่านหน้าต่อไป คุณจะพบคำตอบ

คุณเลือกใครให้ดูแลเด็กๆ ผู้หญิง ชายแก่ที่ดูเหมือนคุณตา หรือว่าเป็นชายหนุ่ม

ความเชื่อทั่วไปในสังคม มีว่า

- ผู้หญิงไม่เคยล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กเป็นอันขาด
- บุคคลที่มีพฤติกรรมล่วงละเมิดเป็นชายแก่สกปรกหรือ เฒ่าหัวงู
- เด็กผู้ชายไม่จัดเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
- การล่วงละเมิดส่วนมากเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่ได้ตั้งใจ เพราะอารมณ์ชั่ววูบ
- การล่วงละเมิดต่อเด็กไม่ใช่ปัญหาในชุมชนของเรา แต่เป็นปัญหาใกล้ตัว

ไม่จริงอย่างยิ่ง

ผู้หญิงในรูปคือแมรี เคย์ เลอทัวเนอร์ ซึ่งดำเนินคดีข้อหาล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กนักเรียนของเธอ คดีดังกล่าวเป็นคดีที่ได้รับความสนใจจากสื่อมากที่สุดในประเทศสหรัฐอเมริกา

แมรี เคย์ เลอทัวเนอร์ คุณครูจากเมืองซีแอตเติล

สหรัฐอเมริกา ถูกตั้งข้อหาข่มขืนหนึ่งในนักเรียนของตัวเอง

ในปี ค.ศ. 1997 ในเวลานั้นเธออายุสามสิบห้าและลูกศิษย์

ของเธออายุเพียง 13 ปี เธอรับสารภาพผิดและต้องโทษ

จำคุก แต่ได้รอลงอาญาเอาไว้ก่อนโดยมีเงื่อนไขว่าเธอจะ

ต้องเข้ารับการบำบัด ไม่ไปพบลูกศิษย์ของเธออีก และปฏิบัติตามระเบียบที่รัฐตั้งไว้สำหรับผู้ต้องหา

คดีล่วงละเมิดทางเพศ

ในปี ค.ศ. 1998 เลอทัวเนอร์ถูกตัดสินจำคุกอีกครั้งเมื่อละเมิดข้อห้ามของศาลที่ไม่ให้พบลูกศิษย์

ของเธอ ในตอนนั้นเด็กชายมีอายุเพียง 14 ปี ครั้งนี้เธอถูกจำคุกเป็นเวลามากกว่า 7 ปี ระหว่าง

ถูกจับกุมนั้นเธอกำลังตั้งครมภ์กับของลูกศิษย์ ทั้งที่เธอมีสามีและลูกสี่คนอยู่แล้ว

เลอทัวเนอร์เป็นคุณครูสอนเด็กชายครั้งแรกตอนที่เขาอยู่ประถม 2 ทั้งคู่สานสัมพันธ์ต่อกันเรื่อยมา

เธอยังเป็นครูของเขาเมื่อเขาเรียนชั้นประถม 6 อีกด้วย ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มกลายเป็นความ

สัมพันธ์ทางเพศเมื่อเด็กชายเรียนชั้นมัธยมหนึ่งในปี ค.ศ. 1996 สามีของเลอทัวเนอร์เป็นผู้เริ่ม

ระแคะระคายถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่ เขาพบจดหมายรักที่ภรรยาเขียนถึงเด็กชายอายุ 13 สามี

ของเลอทัวเนอร์จึงบอกกับญาติ ผู้ซึ่งแจ้งไปยังหน่วยงานคุ้มครองเด็กในท้องถิ่นที่ สามีของ

เลอทัวเนอร์หย่ากับเธอและพาลูกๆ ย้ายไปอยู่อีกรัฐหนึ่ง โรงเรียนที่เลอทัวเนอร์ทำงานอยู่เลิกจ้าง

เธอโดยไม่จ่ายเงินชดเชยใดๆ

ปัจจุบันแม่ของลูกศิษย์หนุ่มเป็นผู้ดูแลหลานที่เกิดจากเลอทัวเนอร์และลูกชายของเธอ ในการ

พิจารณาคดี เธอให้การว่าเลอทัวเนอร์ควรได้รับความเมตตาจากศาล และยังคงกล่าวเสริมอีกว่า

“เลอทัวเนอร์เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งผู้ทำผิดร้ายแรงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น” เด็กชายให้สัมภาษณ์ว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเลอทัวเนอร์นั้นเป็นรักแท้ และไม่คิดว่าตัวเองเป็นเหยื่อเลยสักนิด

อ้างอิงจาก CourtTV.com. 1998. 'Washington v. Letourneau: Original Sentencing from

November 14, 1997'. Courtroom Television Network. 18 March.

แหล่งข้อมูล : รูปของแมรี เคย์ เลอทัวเนอร์ จาก CourtTV และสำนักข่าว CNN

อีกตัวอย่างของผู้ลวงละเมิดทางเพศกับเด็กซึ่งเป็นผู้หญิงคือ ไมร่า ฮินด์ลีย์ อาชญากรฆ่าเด็กผู้ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง และอาจเรียกได้ว่าเป็นอาชญากรหญิงซึ่งเป็นที่รู้จักมากที่สุดในประเทศอังกฤษ

ไมร่า ฮินด์ลีย์ และเอียน เบรดี ฆาตกรรมเด็ก 4 คน ในระหว่างปี ค.ศ. 1963-1964 และฝังศพของเหยื่อไว้ไม่ไกลจากเมืองแมนเชสเตอร์ทางภาคเหนือของอังกฤษ เหยื่อทั้งหมด ได้แก่ เลสลีย์ แอนน์ ดาวนี้อยู่ อายุ 10 ปี จอห์น คิลโบรด์ อายุ 12 ปี คีธ เบ็นเน็ต อายุ 12 ปี และ พอลลีน รีด อายุ 16 ปี เด็กทุกคนถูกล่วงละเมิดทางเพศก่อนจะถูกฆาตกรรมทั้งสิ้น

ตำรวจจับกุมฮินด์ลีย์และเบรดีได้หลังจากที่พวกเขาฆ่า เอ็ดเวิร์ด อีแวนส์ อายุ 17 ปี ที่บ้านของพวกเขาเองต่อหน้าต่อตาพี่ชายของฮินด์ลีย์ พี่ชายเองเป็นรายงานข้อมูลดังกล่าวให้ตำรวจทราบในเวลาต่อมา และยังบอกว่าตนเคยได้ยินเบรดีพูดถึงการฆาตกรรมอื่นๆ รวมถึงการนำศพไปฝัง แต่เขาไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องจริง

ฮินด์ลีย์ และเบรดีต่างก็ยืนยันความบริสุทธิ์ของตนระหว่างการพิจารณาคดีในปีค.ศ. 1966 แต่หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาผิดจริงคือเทปบันทึกภาพการฆาตกรรมเหยื่อคนหนึ่งซึ่งฮินด์ลีย์และเบรดีบันทึกไว้ ซึ่งแสดงภาพของทั้งคู่กำลังทรมาณและล่วงละเมิดทางเพศกับเหยื่อ ก่อนที่จะรัดคอเหยื่อจนถึงแก่ชีวิต

ทั้งคู่ถูกตัดสินว่าผิดในข้อหาฆาตกรรมเลสลีย์ แอนน์ ดาวนี้อยู่ และ เอ็ดเวิร์ด อีแวนส์ ส่วนเบรดีถูกข้อหาเพิ่มเติม นั่นคือ การฆาตกรรมจอห์น คิลโบรด์ แม้ว่าฮินด์ลีย์และเบรดีต่างถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิต ทว่าในช่วงระหว่างการดำเนินคดีก็ไม่มีใครพบศพของ คีธ เบ็นเน็ต และ พอลลีน รีด จนกระทั่งในช่วงปี ค.ศ. 1980 ที่ฮินด์ลีย์และเบรดีต่างสารภาพว่าได้ฆาตกรรมเด็กทั้งสองคนนี้จริง

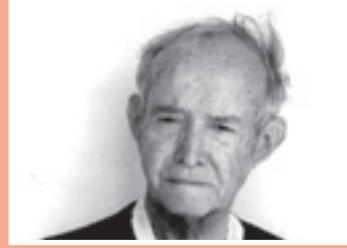
อ้างอิงจาก BBC News. 2000. 'The Moors murders'. UK: BBC. 28 February.

แหล่งข้อมูล: รูปของไมร่า ฮินด์ลีย์ จากกรมตำรวจเมืองแมนเชสเตอร์

หากดูจากรูปภาพ ฮินด์ลีย์ และเลอทวินอร์ก็ดูเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดา แต่ทั้งสองคดีนี้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงเองก็ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กได้ ผู้ลวงละเมิดอาจไม่ใช่ “ແມ່ห้าว” เสมอไป มากไปกว่านั้น คดีเหล่านี้ยังพิสูจน์ให้เห็นว่าความเชื่ออีก 2 ข้อ (การล่วงละเมิดส่วนมากเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพราะอารมณ์ชั่ววูบโดยไม่ตั้งใจ และ เด็กผู้ชายไม่จัดเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ) ไม่เป็นความจริง ฮินด์ลีย์ทารุณกรรมเด็กหลายคนซ้ำแล้วซ้ำอีก ส่วนเลอทวินอร์เองก็ล่วงละเมิดทางเพศกับลูกศิษย์ของเธอมากกว่าหนึ่งครั้ง และเหยื่อของทั้งคู่เป็นเด็กผู้ชาย

ชายแก่ในภาพ คือ ไมเคิล เลวิส คลาร์ก ผู้ซึ่งล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กผู้ชายหลายต่อหลายคน

ไมเคิล เลวิส คลาร์กเป็นคนที่ถูกดำเนินคดีและตัดสินว่าผิดจริงภายใต้กฎหมายใหม่ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่บัญญัติออกมาเพื่อป้องกันไม่ให้ชาวอเมริกาเดินทางออกนอกประเทศด้วยเจตนาเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2004 เขาถูกตัดสินให้จำคุกเป็นเวลา 8 ปี ในรัฐซีแอตเติล

ไมเคิล เลวิส คลาร์ก นายทหารยศนายสิบ วัย 70 ปีที่เกษียณแล้ว และเดินทางเข้าออกในประเทศกัมพูชากว่า 7 ปี ถูกจับกุมตัวในเมืองพนมเปญเมื่อปี ค.ศ. 2003 เขาสารภาพต่อศาลในอเมริกาว่าตนเองมีเพศสัมพันธ์กับเด็กชายสองคนอายุ 10 และ 13 ปี ตามบันทึกรายงานของศาล คลาร์กเล่าให้เจ้าหน้าที่สอบสวนฟังว่า เขามีเพศสัมพันธ์กับเด็กชายอายุระหว่าง 10-18 ปี มากถึง 50 คน และจ่ายเงินเพื่อมีเพศสัมพันธ์แต่ละครั้งเพียง 80 บาท (2 เหรียญดอลลาร์สหรัฐ) ผู้พิพากษาศาลประจำเขต กล่าวว่าเด็ก ๆ ที่ถูกคลาร์กแสวงหาประโยชน์จัดเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงเนื่องจากพวกเขามีฐานะยากจน

คลาร์กเป็นชาวอเมริกาคนแรกที่ถูกตัดสินว่าผิดภายใต้กฎหมายใหม่ซึ่งที่ผ่านการอนุมัติจากรัฐสภาของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 2003 กฎหมายนี้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในชื่อ *มาตรการต่อต้านสื่ออนาจารเด็ก* ที่เปิดโอกาสให้หน่วยงานรักษากฎหมายดำเนินคดีกับนักที่ท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กชาวอเมริกาในประเทศอื่นๆ ได้ กฎหมายนี้เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามของภาครัฐบาล กลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรทำงานด้านเด็กทั่วโลก เพื่อจัดการกับปัญหาการแสวงหาประโยชน์ทางเพศกับเด็กในประเทศยากจนตามข้อมูล ณ เดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 2004 ชาย 6 คนถูกดำเนินคดีภายใต้กฎหมายใหม่นี้

นายความในประเทศสหรัฐอเมริกากล่าวว่าการที่คลาร์กได้รับโทษรุนแรงเป็นการเตือนให้ผู้ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กที่คิดจะกระทำผิดแบบเดียวกันเกรงกลัวไม่กล้ากระทำผิด

อ้างอิงจาก Clarridge, C. 2004. '8-year term levied in 1st prosecution under new child-sex law'. *The Seattle Times*. 26 June.

แหล่งข้อมูล : รูปของไมเคิล คลาร์ก จาก US Immigration and Customs Enforcement (ICE)

• การล่วงละเมิดต่อเด็กไม่ใช่ปัญหาในชุมชนของเรา แต่เป็นปัญหาทั่วโลก

ไม่จริง

เป็นเรื่องธรรมดาที่คนทั่วไปจะคิดว่า การล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กนั้นเกิดขึ้นในประเทศทางตะวันตก หรือผู้กระทำเป็นชาวต่างชาติเท่านั้น แต่กรณีศึกษาเกี่ยวกับ วราลงกรณ์ เจนหัตย์ (ชายหนุ่มในรูปภาพ) แสดงให้เห็นว่าข้อสันนิษฐานนี้ไม่เป็นความจริงเลย การล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กนั้นเกิดขึ้นได้ทั่วโลก และผู้กระทำผิดอาจเป็นคนเชื้อชาติใดก็ได้ (เนื้อหานี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อใช้ในประเทศไทย ถ้าหากคุณอยู่ในประเทศอื่น คุณควรค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับกรณีศึกษาในท้องถิ่นนั้นๆ)

เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2548 ศาลประจำจังหวัดอุดรธานี ประเทศไทย ได้ตัดสินลงโทษนายวราลงกรณ์ เจนหัตย์ (ครูหนุ่ม) อดีตเลขาธิการมูลนิธิแห่งหนึ่งในประเทศไทย ให้ถูกจำคุกเป็นเวลา 48 ปี ในข้อหาล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กในปกครองของตน ทนายของเขาวางแผนที่จะยื่นอุทธรณ์ในข้อหานี้

ครูหนุ่ม วัย 38 ปี ซึ่งดูแลบ้านพักสำหรับเด็กเร่ร่อน ถูกจับกุมในข้อหาล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี (โดยที่เด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม) และล่วงละเมิดเด็กอายุมากกว่า 15 ปี โดยเด็กไม่ยินยอม และใช้กำลังกับเด็กในปกครอง

ตำรวจตั้งข้อหากับครูหนุ่มหลังจากสืบสวนข้อร้องเรียนที่ถูกแจ้งไปยังกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัด ว่าเด็ก ๆ ในปกครองของมูลนิธิมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมหลายอย่าง ทั้งพยายามหนีออกจากมูลนิธิ ลักขโมยและทะเลาะวิวาท จากการสอบสวนพบว่า ครูหนุ่มได้ล่วงละเมิดทางเพศเด็กสองคนขณะที่พวกเขาพักอยู่ในบ้านเด็ก เด็ก ๆ ถูกล่วงละเมิดหลายต่อหลายครั้งจนทนไม่ไหวต้องหนีออกมา เด็กทั้งสองได้ให้ข้อมูลอีกว่ายังมีเด็กอีกหลายคนที่เคยถูกล่วงละเมิดแบบเดียวกัน เด็ก ๆ ในมูลนิธิหกคนอายุระหว่าง 14-17 ปีเคยถูกล่วงละเมิดโดยครูหนุ่ม จนกระทั่งพวกเขาหนีออกมาและไปอยู่กับสถานสงเคราะห์รัฐบาลหรือองค์กรเอกชนอื่น ๆ เด็ก ๆ บอกว่าตนเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ 4-6 ครั้ง ทั้งหมดต่างเวลาและสถานที่กัน

หลังจากตำรวจออกหมายจับครูหนุ่มข้อหาล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. 2547 คณะกรรมการของมูลนิธิตัดสินใจปิดมูลนิธิลง ในตอนนั้นครูหนุ่มยังคงดูแลบ้านพักเด็กต่อไป แม้ว่าเขาจะไม่ได้รับอนุญาตให้มีเด็กอยู่ในความปกครองแล้วก็ตาม

อ้างอิงจาก *Manager Online*. 2005. '48 Years Sentencing for Kru Nong, Sexually Abused Baan Saeng Tawan Children, Udon Thani'. 5 August.

แหล่งข้อมูล: รูปของวราลงกรณ์ เจนหัตย์ จาก ผู้จัดการออนไลน์

การล่วงละเมิดทางเพศเด็กไม่ใช่ปัญหาที่มีอยู่ทางตะวันตกเท่านั้น หากแต่เป็นปัญหาในท้องถิ่นที่ทุกคนควรตระหนักไว้ นอกจากนี้ การแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์จากเด็กก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ในทุกประเทศ และผู้กระทำก็อาจไม่ใช่ชาวต่างชาติเท่านั้น การแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์เป็นการล่วงละเมิดทางเพศรูปแบบหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยน/มีผู้ได้รับผลประโยชน์จากการล่วงละเมิดนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นเงิน ของขวัญ อาหาร ที่อยู่อาศัย ฯลฯ มีเด็กเป็นจำนวนมากในประเทศไทยที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดและแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ในแต่ละปี นักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่เข้ามาท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมืองใหญ่ๆ ของประเทศไทย เช่น กรุงเทพฯ พัทยา ภูเก็ต และเชียงใหม่เป็นจุดหมายปลายทางหลักของผู้ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กชาวต่างชาติที่เดินทางมายังประเทศไทย ผู้ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กนั้นอาจเป็นคนในชุมชนเอง หรือมาจากต่างแดนก็เป็นไปได้ทั้งสิ้น อีกประเด็นหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องต้องกังวลเช่นกัน คือ การผลิตและแจกจ่ายภาพยนตร์อนาจารเด็ก (ถ้าหากคุณอยู่ในประเทศอื่น คุณควรค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเทศของคุณ)

เว็บไซต์ภาพอนาจารเด็กและเทคโนโลยีใหม่

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในกลุ่มประเทศที่มีเว็บไซต์ภาพอนาจารเด็กซึ่งดูได้ฟรีมากที่สุดในโลก ตามข้อมูลจากรายงานโดยองค์การเอ็ดแคพ อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล ตามรายงานดังกล่าวประเทศรัสเซียหรืออดีตสหภาพโซเวียต สหรัฐอเมริกา สเปน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ เป็นกลุ่มประเทศที่มีเว็บไซต์อนาจารเด็กไว้บริการฟรีมากที่สุด ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกาและรัสเซียต่างก็เป็นแหล่งเว็บไซต์ภาพอนาจารเด็กรายใหญ่ซึ่งทำรายได้ให้ผู้ผลิต โดยประเทศที่มีมากเป็นลำดับรองลงมาคือ สเปนกับสวีเดน

องค์การเอ็ดแคพ อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล กล่าวว่า เทคโนโลยีใหม่ๆ เหล่านี้กำลังแข่งหน้าความสามารถของหน่วยงานรักษากฎหมายในการหยุดยั้งผู้ผลิตภาพอนาจารเด็กออนไลน์ไปแล้ว และเรียกร้องให้มีกฎหมายระดับชาติที่เข้มงวดขึ้น และการร่วมมือกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิดโดยเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ๆ แม้แต่ในหลายประเทศยากจนแถบแอฟริกาและเอเชียที่การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นไปอย่างจำกัด ก็ยังปรากฏว่าจำนวนของผู้ถ่ายภาพอนาจารได้เพิ่มขึ้น โดยพวกเขาใช้โทรศัพท์มือถือที่มีกล้องในตัวถ่ายภาพเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศและเผยแพร่ภาพเหล่านั้นไปทั่วโลก และโปรแกรมสนทนาหรือส่งข้อความออนไลน์ได้กลายเป็นอีกช่องทางหนึ่งสำหรับผู้ล่วงละเมิดทางเพศใช้พบปะเด็กๆ รายงานดังกล่าวเน้นให้เห็นว่า การแสวงหาประโยชน์จากเด็กในโลกไซเบอร์ทำให้ผู้นั้นเข้าไปล่วงละเมิดกับเด็กในโลกแห่งความเป็นจริงได้ง่ายยิ่งขึ้น²

ดัดแปลงมาจาก Agence-Pressse France. 12 November 2005. 'Thailand 'is among nations with the most free websites'. The Bangkok Post.

² อ่านข้อมูลเพิ่มเติมได้จาก Muir, D. 2005. Violence against Children in Cyberspace. Bangkok, Thailand: ECPAT International. หรือดาวน์โหลดได้จาก <http://www.ecpat.net>

ประเภทของผู้ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กมีสองแบบ คือ ผู้ล่วงละเมิดโดยสถานการณ์พาไป (situational) และผู้ล่วงละเมิดโดยเจตนา (preferential) ผู้ล่วงละเมิดโดยสถานการณ์พาไปนั้นอาจไม่ได้มีแนวโน้มต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก แต่พวกเขา มักล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กเพราะสถานการณ์ในขณะนั้นพาไป(เป็นใจ)เสียมากกว่า ซึ่งพวกเขาอาจตั้งใจไม่กระทำซ้ำอีก ทว่าในบางครั้งเมื่อได้กระทำครั้งแรกไปแล้ว พวกเขา ก็จะต้องการอยากมีเพศสัมพันธ์กับเด็กซ้ำแล้วซ้ำอีก ส่วนผู้ล่วงละเมิดโดยเจตนา นั้นจะมีความพึงพอใจอย่างมากที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ผู้ที่มีความต้องการเช่นนี้มักจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อจะได้มีเพศสัมพันธ์กับเด็ก รวมถึงวางแผนเพื่อพบปะเด็กและออกท่องเที่ยวเป็นระยะทางไกลเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก (บ่อยครั้ง พวกเขา มักเดินทางไปในประเทศหรือเมืองที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยของตน) ผู้ล่วงละเมิดเด็กประเภทหลังนี้ควบคุมความต้องการทางเพศของตนไม่ได้

ถึงแม้ว่าเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศส่วนใหญ่จะเป็นเด็กผู้หญิง แต่เด็กผู้ชายก็ตกเป็นเหยื่อได้เช่นกัน เด็กผู้ชายอาจจะได้รับความเห็นใจน้อยกว่าเด็กผู้หญิง บางครั้ง การที่เด็กผู้ชายจะออกมาเปิดเผยถึงประสบการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศของตนก็ทำได้ยากกว่าเด็กผู้หญิง ไม่ว่าจะผู้ล่วงละเมิดจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม เด็กผู้ชายที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยผู้หญิงอาจไม่รายงานเรื่องการถูกล่วงละเมิดของตน เนื่องจากความเชื่อทางสังคมในหลายๆ วัฒนธรรมที่มักกล่าวว่า การมีประสบการณ์ทางเพศของเด็กชายนั้นเป็นการพิสูจน์ความเป็นผู้ใหญ่ของพวกเขา และลูกผู้ชายจะไม่ปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ เด็กชายอาจไม่ยอมรับด้วยซ้ำว่าตนเองถูกล่วงละเมิด มากไปกว่านั้น หากผู้ล่วงละเมิดเป็นผู้ชายด้วยกัน เด็กชายจะกลัวการถูกตราหน้าในสังคมว่าเป็นพวกรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามในบางวัฒนธรรม

• เจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านเด็กไม่น่าจะเป็นคนล่วงละเมิดต่อเด็กเสียเอง

ไม่จริง

วราลงกรณ์ เจนหัตย์ (ครูหนอง) ควรมีหน้าที่คุ้มครองเด็กในบ้านพักเด็ก แต่กลับใช้ตำแหน่งที่เหนือกว่า (เด็ก) ของตนเพื่อแสวงหาประโยชน์จากเด็ก แมรี เคย์ เลอทวินอร์ เป็นคุณครูที่เด็กๆ ควรเชื่อถือไว้วางใจได้ แต่เธอกลับใช้ตำแหน่งในทางที่ผิดเพื่อเอาเปรียบเด็กชายผู้อายุน้อยเกินกว่าจะเข้าใจได้ว่าตัวเองถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผู้ดูแลเด็กหรือเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ไม่ควรมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเด็ก เนื่องจากอำนาจในความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขานั้นไม่เท่าเทียมกัน นั่นคือ เจ้าหน้าที่ในองค์กรช่วยเหลือชุมชนอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าเพราะพวกเขาเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ หรือ สามารถเข้าถึงสิ่งของที่ถูกบริจาคมา คนซึ่งมีเจตนาจะล่วงละเมิดกับเด็กอาจใช้ตำแหน่งดังกล่าวของตนเป็นเครื่องต่อรองเพื่อหาประโยชน์เข้าตัว โปรดพิจารณาสถานการณ์ในกิจกรรม “เรื่องเล่าจากจระเข้แม่น้ำ” ที่แดงมีอำนาจเหนือเรียม (เรียมเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ) และเขาได้ใช้อำนาจนั้นในทางที่ผิดเพื่อทำร้ายเรียม

ต่อไปนี้เป็นกรณีศึกษาเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือซึ่งแสวงหาประโยชน์จากเด็กผู้ลี้ภัยในทวีปแอฟริกาตะวันตก

เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแสวงหาประโยชน์ทางเพศกับเด็กลี้ภัย

“ตอนที่แม่สั่งให้หนูเอาจานไปล้างที่ลำธาร เจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพขอให้หนูถอดเสื้อผ้าออกเพื่อที่เขาจะได้ถ่ายภาพ พอหนูขอเงิน เขาบอกว่าไม่มีเงินให้เด็ก ๆ จะมีก็แต่ขนมบิสกิต”

ประเด็นการคุ้มครองเด็กลี้ภัยหรือพลัดถิ่นจากเจ้าหน้าที่องค์กรด้านสังคมสงเคราะห์ไม่ได้รับความสนใจมากนัก จนกระทั่งผลจากรายงานร่วมระหว่างองค์กร UNHCR และองค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรเรื่อง “ความรุนแรงทางเพศและการแสวงหาประโยชน์: ประสบการณ์ของเด็กลี้ภัยในประเทศกินี ไคบีเรีย และเซียร์รา ลีออน” (*Sexual Violence and Exploitation: the Experience of Refugee Children in Guinea, Liberia and Seirra Leone*) ถูกตีพิมพ์ออกมาในปี ค.ศ. 2002 รายงานดังกล่าวประกอบด้วยข้อมูลที่รวบรวมได้จากการสัมภาษณ์เด็กในช่วงที่คณะกรรมการเดินทางไปยังภูมิภาคเพื่อเก็บข้อมูล 40 วัน ตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2001 คณะทำงานรายงานว่า การแสวงหาประโยชน์จากเด็กลี้ภัยซึ่งเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางในประเทศกินี ไคบีเรีย และเซียร์รา ลีออน และส่วนใหญ่ผู้กระทำเป็นเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นขององค์กรพัฒนาเอกชนทั้งในและนอกประเทศ รวมถึงเจ้าหน้าที่จากองค์การสหประชาชาติ อย่างเช่น UNHCR ด้วยเช่นกัน ในทั้งสามประเทศ คณะทำงานกล่าวว่าเจ้าหน้าที่ที่ใช้ความช่วยเหลือและบริการทางสังคม (ที่มีไว้เพื่อสงเคราะห์ผู้ลี้ภัยในด้านต่างๆ) เป็นเครื่องมือต่อรองเพื่อแสวงหาประโยชน์กับเด็ก

ตามรายงานสำหรับองค์กรพันธมิตรด้านปฏิบัติการในเรื่องของความรุนแรงทางเพศและการแสวงหาประโยชน์จากเด็กผู้ลี้ภัยในแอฟริกาตะวันตก ผู้ที่ถูกกล่าวหาส่วนมากเป็นเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือที่เป็นผู้ชายในท้องถิ่น ซึ่งใช้สิ่งของบริจาค (เช่น ขนมบิสกิต สบู่ ยารักษาโรคและผ้าใบป้องกันฝน) เป็นข้อต่อรองเพื่อแลกกับการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กสาวอายุไม่เกิน 18 ปี รายงานยังกล่าวต่อไปว่าการกระทำเช่นนี้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางในพื้นที่ซึ่งมีโครงการตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก และเป็นเวลานาน รวมถึงทั้งในค่ายอพยพในประเทศกินีและไคบีเรีย นอกจากเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือชุมชนแล้ว ในรายงานยังอ้างถึงข้อกล่าวหาเรื่องการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กที่เกิดขึ้นโดยฝีมือของเจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพนานาชาติและผู้นำชุมชนอีกด้วย โดยรวมแล้ว มีเจ้าหน้าที่เกือบ 70 คน รวมถึงองค์กรและหน่วยงานมากกว่า 40 แห่งถูกกล่าวถึงในการสัมภาษณ์

เพื่อตอบสนองต่อรายงานดังกล่าว ทางคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างองค์กรได้จัดตั้งกลุ่มปฏิบัติงานเฉพาะกิจในการคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิดและแสวงหาประโยชน์ทางเพศในสถานการณ์ฉุกเฉินและภัยพิบัติ ในรายงานเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2002 กลุ่มปฏิบัติงานเฉพาะกิจได้กำหนดข้อปฏิบัติตนที่สำคัญสำหรับเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือชุมชน ตัวอย่างส่วนหนึ่ง คือ การห้ามเจ้าหน้าที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ได้รับผลประโยชน์ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี การห้ามใช้สิ่งของเครื่องใช้ การบริการหรือความช่วยเหลือใดๆ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการมีเพศสัมพันธ์ รวมถึงการกำหนดให้เจ้าหน้าที่รายงานข้อมูลเมื่อสงสัยหรือกังวลว่าเกิดการล่วงละเมิดขึ้น นอกจากนี้ กลุ่มปฏิบัติงานเฉพาะกิจยังได้ให้คำแนะนำอีกหลายอย่างเกี่ยวกับการควบคุมดูแลบริเวณที่พักชั่วคราวและลักษณะการให้ความช่วยเหลือ เช่น การเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้หญิง ส่งเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลเข้าไปตรวจสอบพื้นที่ปฏิบัติงานให้บ่อยขึ้น และพัฒนาขั้นตอนการรายงานข้อมูลโดยรักษาความเป็นส่วนตัวของผู้เกี่ยวข้อง

ต่อไปเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของสถานการณ์ที่ผู้ใหญ่ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเด็กกลับใช้ตำแหน่งของตนในทางที่ผิด

ตามข้อมูลจากรายงานเรื่อง ความหวาดกลัวในโรงเรียน: ความรุนแรงทางเพศที่เด็กหญิงในแอฟริกาใต้ ต้องเผชิญ (*Scared at School: Sexual Violence against Girls in South African Schools*) ขององค์กร Human Rights Watch เด็กหญิงทุกเชื้อชาติและชนชั้นนับพันคนในโรงเรียนทั่วแอฟริกาใต้ต้องเผชิญกับความรุนแรงและการล่วงละเมิดทางเพศ อันเป็นอุปสรรคขัดขวางการศึกษาของพวกเธอ ผู้บริหารโรงเรียนมักไม่กล้าเผชิญหน้าหรือทำทนายผู้กระทำผิด ส่งผลให้เด็กหญิงหลายคนหยุดเรียนหรือออกจากโรงเรียนไปเลยเพราะพวกเธอรู้สึกว่าคุณครูคุกคามทางเพศ

ข้อมูลในรายงานดังกล่าวได้มาจากการสัมภาษณ์เด็กที่เป็นเหยื่อ ผู้ปกครอง ครู รวมถึงเจ้าหน้าที่ในโรงเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงถูกข่มขืน ล่วงละเมิดและคุกคามทางเพศ รวมถึงถูกทำร้ายโดยเพื่อนชายในห้องเดียวกัน และแม้กระทั่งโดยอาจารย์ของตัวเอง ครูอาจใช้อำนาจของตนในทางผิดๆ เพื่อล่วงละเมิดทางเพศเด็กหญิง หรือบางครั้งข่มขู่โดยใช้ความรุนแรงในการลงโทษกับเด็ก หรือสัญญาว่าจะให้คะแนนสูงๆ หรือให้เงินเพื่อแลกกับการมีเพศสัมพันธ์ด้วย

ในรายงานเล่าถึงบทสัมภาษณ์เด็กหญิงพีซี อายุ 15 ปี ในเดือนมีนาคมปี ค.ศ. 2000 เด็กหญิงจะลาออกจากโรงเรียน ผลการเรียนของพีซีตกต่ำลงหลังจากที่ถูกคุกคามทางเพศโดยคุณครูที่โรงเรียนในเมืองโยฮันเนสเบิร์ก เด็กหญิงเล่าว่าความไว้วางใจที่เธอมีต่อคุณครูหลงหายไปเมื่อเขาขอให้เธอเริ่มมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว และออกนัดเที่ยวกัน เขายังขอให้เธอมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยแทนที่จะสอนการบ้านให้เธอ “ครูบอกให้หนูถอดเสื้อออก” พีซีกล่าว ครูของพีซีคุกคามทางเพศกับเธอก่อนที่พ่อแม่ของเธอจะมารับที่โรงเรียน “หนูบอกให้ครูหยุด หนูบอกครูว่าพ่อกับแม่กำลังจะมารับแล้ว พ่อกับแม่ของหนูมาถึงหลังจากนั้น 10 นาที...หนูไม่กลับไปโรงเรียนอีกเลยเป็นเวลา 1 เดือน...ทุกๆ อย่างที่นั่นย้ำเตือนให้หนูนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้น”

แม้ว่าครูของพีซีจะถูกหยุดพักการสอน เพื่อรอเวลาพิจารณาคดีข่มขืนเด็กคนอื่นในเวลาเดียวกับที่รายงานฉบับนี้ถูกเผยแพร่ออกมา พีซียังคงหวาดกลัวและยังคงรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจเมื่ออยู่ที่โรงเรียน “หนูไม่อยากไปโรงเรียนอีกแล้ว ไม่สนใจอีกต่อไปแล้ว หนูเคยมีความคิดที่จะเปลี่ยนที่เรียนแต่เพื่ออะไรล่ะ ถ้ามันเกิดที่นั่นได้มันก็ต้องเกิดที่โรงเรียนอื่นได้เหมือนกัน หนูไม่อยากไปโรงเรียนไหนอีกแล้ว”

กฎหมายของแอฟริกาใต้กำหนดให้ผู้เกี่ยวข้องจากรายงานการล่วงละเมิดทางเพศ ทว่าในกรณีส่วนมาก เด็กหญิงที่รายงานว่าตนถูกล่วงละเมิดทางเพศมักถูกผู้บริหารโรงเรียนแสดงท่าทีไม่เป็นมิตรด้วยหรือไม่ใส่ใจ จากข้อมูลตามรายงานดังกล่าว โรงเรียนมักสัญญาว่าจะจัดการกับเรื่องนี้เป็นการภายใน และยังไม่ห้ามไม่ให้ครอบครัวของเด็กหญิงที่เป็นเหยื่อแจ้งตำรวจหรือแจ้งปัญหานี้ให้สังคมรับรู้

ทางองค์กร Human Rights Watch เองก็พยายามรณรงค์ให้รัฐบาลออกกฎหมายและเผยแพร่แนวทาง รวมถึงขั้นตอนในการปฏิบัติที่เป็นมาตรฐาน เพื่อให้โรงเรียนจัดการกับข้อกล่าวหาเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงเป็นแนวทางว่าโรงเรียนควรปฏิบัติกับเด็กที่เป็นเหยื่อและผู้กระทำผิดอย่างเป็นขั้นตอนและเหมาะสม

ดัดแปลงมาจาก Human Rights Watch. 2001. 'South Africa: Sexual Violence Rampant in Schools'.

Johannesburg, South Africa: HRW. 27 March. ³

แน่นอนว่าไม่ใช่เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือหรือผู้ดูแลเด็กทุกคนจะล่วงละเมิดเด็ก แต่อย่างไรก็ตาม กรณีดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้ นี่เป็นเหตุผลที่ทุกองค์กรซึ่งทำงานด้านเด็กควรต้องมีนโยบายและแนวทางปฏิบัติเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อที่องค์กรจะได้ใช้อ้างอิงเมื่อต้องรับมือกับเหตุการณ์ดังกล่าว

ตัวอย่างหนึ่ง คือ ข้อปฏิบัติที่สำคํญสำหรับเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งครอบคลุมมาตรฐานด้านความประพฤติต่างๆ ไว้ เช่น ข้อห้ามในการมีเพศสัมพันธ์กับผู้รับผลประโยชน์ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี หรือการกำหนดให้เจ้าหน้าที่รายงานข้อมูลเมื่อสงสัยหรือกังวลว่าเกิดการล่วงละเมิดทางเพศขึ้นโดยเจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้วยกัน คุณสามารถอ่านข้อปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือฉบับสมบูรณ์ได้ทางอินเทอร์เน็ตที่เว็บไซต์ต่อไปนี้

- http://ineeserver.org/education_structures/IRC.pdf
- http://www.r-e-t.com/pages/11/12/about_us/our_code_of_conduct

เราไม่มีวันคาดเดาได้เลยว่าการล่วงละเมิดเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อไร อย่างไร นี่เองจึงเป็นสาเหตุให้องค์กรที่ทำงานด้านเด็กจำเป็นต้องมีกลไกการคุ้มครองเด็กไว้เพื่อป้องกันการล่วงละเมิดไม่ให้เกิดขึ้น

“เด็ก ๆ ทุกหนแห่งต่างก็มีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิด
และถูกแสวงหาประโยชน์จากคนที่ตนไว้วางใจ
หรือมีอำนาจเหนือกว่า”

- Setting the Standard -

³ อ่านเพิ่มเติมได้ที่ Human Rights Watch. 2001. Scared at School: Sexual Violence Against Girls in South African Schools. HRW. ดาวน์โหลดได้จาก <http://www.hrw.org/reports/2001/safrica/>

1.5 ประเภทของการล่วงละเมิดและการละเลยเด็ก

ขอให้คุณลองนึกดูว่าการล่วงละเมิดและละเลยเด็กมีกี่ประเภท เขียนแต่ละประเภทที่คุณนึกได้ลงไป ยกตัวอย่างเช่น การล่วงละเมิดทางกายอาจเป็นประเภทหนึ่ง ต่อไปในแต่ละประเภท ให้คุณเขียนตัวอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างเช่น การตีเด็ก การแยกให้เด็กอยู่ตามลำพัง ปล่อยให้เด็กเล็กอยู่คนเดียวโดยไม่มีผู้ดูแล หรือพูดข้อความลามกอนาจารทางโทรศัพท์ไปหาเด็ก

ขอให้คุณดูข้อมูลในหน้าถัดไปเกี่ยวกับรูปแบบของการล่วงละเมิดและละเลย โปรดจำไว้ว่ารายการนี้อาจไม่ได้ครอบคลุมถึงรูปแบบการล่วงละเมิดทั้งหมด มีรูปแบบการล่วงละเมิดใดบ้างที่คุณยังไม่ได้นึกถึง หมายเหตุ: การล่วงละเมิดแต่ละรูปแบบอาจเป็นได้มากกว่า 1 ประเภท อย่างเช่น การล่วงละเมิดทางกาย การละเลย และการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กล้วนเป็นการล่วงละเมิดทางอาชญากรรมทั้งสิ้น

ประเภทของการล่วงละเมิด การแสวงหาประโยชน์ และ การละเลย

ตัวอย่างของรูปแบบการล่วงละเมิด (ซึ่งอาจไม่ใช่ทั้งหมด) มีดังต่อไปนี้

<p>1. ทางกาย</p> <ul style="list-style-type: none"> • ลงโทษเด็กเกินกว่าเหตุเมื่อเด็กกระทำความผิด • ทำร้ายเด็กโดยการตบ ชก ตี เขย่าตัวอย่างแรง ตะ ใช้ไฟเผาตามร่างกาย โยนผมหรือขนบนร่างกาย คว่ำหรือกระชากตัวเด็กอย่างรุนแรง • ใช้สิ่งของทุบตีเด็ก • ปล่อยให้เด็กให้ตกอยู่ในสภาพที่อึดอัดไม่สบายและ/หรือทำให้เสื่อมเสียศักดิ์ศรีเป็นระยะเวลานาน หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม • บีบบังคับให้เด็กทำงานอย่างหนักในสภาวะที่เลวร้ายหรือให้ทำงานที่ไม่เหมาะสมกับอายุของเด็กเป็นระยะเวลานาน • ปล่อยให้เด็กอยู่ในกลุ่มแก๊งมิจิซึที่ให้ความรุนแรง • ให้เด็กเข้าร่วมในพิธีการที่เป็นอันตราย (เช่น พิธีรับน้อง) • การข่มเหงเด็ก • ข่มขู่ว่าจะทำร้ายเด็ก 	<p>2. ทางอารมณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> • กีดกันเด็กไม่ให้มีสังคมหรือไม่ให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมใดๆ กับผู้อื่น • ทำให้เด็กรู้สึกไร้ความสำคัญ มีปมด้อย • ปฏิบัติกับเด็กที่ตกเป็นเหยื่อราวกับว่าเด็กเป็นผู้ต้องสงสัย (ไต่สวนและตั้งคำถามซ้ำซาก) • ไม่สามารถให้ความเป็นอยู่ที่ดีกับเด็กได้ • ทำให้เด็กรู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง (เช่น วิจารณ์ถึงน้ำหนักตัวของเด็ก) • ผู้มีหน้าที่หลักในการดูแลเด็กไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการทางอารมณ์ของเด็กได้อย่างถูกต้องเหมาะสม • แสวงหาประโยชน์จากเด็ก • มองเด็กด้วยสายตาเหยียดหยามไม่ให้เกียรติเหมือนเป็นเด็กไร้ค่า • ทำร้ายจิตใจเด็กโดยการ ดูถูกทำให้เด็กรู้สึกไร้คุณค่า โทษเด็ก ทำให้หวาดกลัว เลือกปฏิบัติหรือเยาะเย้ยให้เป็นที่อับอาย • ปล่อยให้ข่าวลือไม่ดีเกี่ยวกับตัวเด็ก • ขู่กรรโชกว่าจะเปิดเผยความลับถ้าเด็กไม่ยอมทำตาม
--	---

	<ul style="list-style-type: none"> • ส่งเด็กไปอยู่สถานดูแลเพียงลำพังห่างไกลจากครอบครัว โดยที่ไม่พิจารณาทางเลือกอื่นๆ • การข่มเหงทางอินเทอร์เน็ตหรือเสนองินให้เด็กเพื่อต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วย
<p>3. ทางเพศ</p> <p>การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การเข้าไปเกี่ยวข้องกับเด็กในกิจกรรมทางเพศโดยที่เด็กไม่มีความเข้าใจพอ ไม่สามารถยินยอมหรือปฏิเสธ หรือยังไม่มีพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคมพอที่จะรับมือได้ เช่น</p>	
<p>มีการสัมผัส</p> <ul style="list-style-type: none"> • การจูบหรือโอบกอดในแบบที่สื่อไปทางเพศ • สัมผัสหรือลูบคลำบริเวณอวัยวะเพศของเด็ก • บีบบังคับให้เด็กสัมผัสอวัยวะเพศของคนอื่น • บีบบังคับให้เด็กใช้ปากร่วมเพศเพื่อให้สำเร็จความใคร่ • มีเพศสัมพันธ์กับเด็กทางช่องคลอดหรือทางทวารหนักรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบอื่นกับเด็ก • ขบถัดบริเวณอวัยวะเพศของเด็ก • มีเพศสัมพันธ์กับคนในครอบครัว/ญาติ • ร่วมเพศกับสัตว์ • แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก <p>ในกรณีดังกล่าว มีผู้ได้รับผลตอบแทนจากการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก (อาจเป็นเงินหรือสิ่งอื่นๆ)</p> <ul style="list-style-type: none"> • การท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก <p>ในกรณีนี้ ผู้ล่วงละเมิดเดินทางไปยังที่อื่นที่ไม่ใช่ถิ่นอาศัยของตนเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก</p>	<p>ไม่มีการสัมผัส</p> <ul style="list-style-type: none"> • การพูดหรือส่งข้อความลามกอนาจารทางโทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ หรือเขียนลงบนกระดาษโน้ตและส่งไปหาเด็ก • การมีเพศสัมพันธ์เสมือนจริงกับเด็กผ่านทางอินเทอร์เน็ต • การเสนองินเพื่อขอมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก และเตรียมเด็กให้มีทัศนคติ (พร้อมถูกล่วงละเมิด) โดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลาง • พฤติกรรมแบบถ้ามอง • การขูดอวัยวะเพศให้เด็กเห็น • ให้เด็กดูสื่อลามก หรือใช้เด็กมาเพื่อผลิตสื่อลามก • ตั้งคำถามหรือพูดจาสื่อถึงเรื่องทางเพศกับเด็ก • บังคับให้เด็กสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองหรือดูคนอื่นสำเร็จความใคร่ • การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก และการท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก อาจถือเป็นการล่วงละเมิดโดยไม่สัมผัสก็ได้ (ยกตัวอย่างเช่น บริษัทจัดทัวร์หรือคนขับแท็กซี่ที่เป็นธุระจัดหาเด็กให้กับนักท่องเที่ยว

คนเหล่านี้ถือเป็นผู้แสวงหาประโยชน์จากเด็ก
ทั้งสิ้น แม้จะไม่ได้สัมผัสตัวเด็กเลยก็ตาม)

หมายเหตุ: การล่อลวงละเมิดทางกาย ทางเพศ และการละเลยล้นเป็นการล่อลวงละเมิดทางอารมณ์ทั้งสิ้น

4. การละเลย

การละเลยนั้นถือเป็นการทำร้ายเด็กด้วยเช่นกัน ถึงแม้จะเป็นในรูปแบบของการไม่ทำอะไรเลยเสีย
มากกว่า ซึ่งผิดไปจากประเภทการล่อลวงละเมิดก่อนหน้านี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรงหรือแสดง
พฤติกรรมไม่เหมาะสมต่อเด็ก

ตัวอย่างของการละเลย มีดังนี้

- การไม่สนใจ/ไม่เอาใจใส่
- การไม่สามารถดูแลปกป้องเด็กจากอันตราย
- การทิ้งให้เด็กอยู่คนเดียวในบ้านเป็นเวลานานๆ โดยไม่ดูแล
- การส่งเด็กไปอยู่ที่อื่นโดยไม่พิจารณาดูให้ดีว่าเด็กจะปลอดภัยและมีความสุขหรือไม่
- การไม่สามารถดูแลเด็กให้ได้รับสารอาหารที่เหมาะสมและมีประโยชน์ (ผู้ปกครองอาจให้เงินเด็กไป
ซื้อหาอาหารมากินเองโดยไม่ตรวจสอบก่อนว่าเด็กได้กินอาหารที่ดีต่อสุขภาพ หรืออาจเป็นกรณีที่
ผู้ปกครองเจตนาไม่ให้อาหารกับเด็ก)
- ผู้ปกครองหรือคุณครูไม่ดูแลให้เด็กไปโรงเรียน
- การไม่ติดตามสาเหตุ หรือรายงานเรื่องรอยฟกช้ำหรือรอยไหม้บนตัวเด็ก (อย่างเช่น ในกรณีของเจ้า
หน้าที่สาธารณสุขชุมชน)
- การตามใจเด็กทุกอย่างที่เด็กร้องขอเพื่อตัดปัญหา ถึงแม้จะรู้ว่าการทำเช่นนั้นไม่เสริมสร้างพัฒนาการที่
ดีให้กับเด็ก
- การไม่ดูแลกิจกรรมของเด็กให้เป็นไปในทางที่เหมาะสมซึ่งอาจทำให้เกิดอันตรายต่อตัวเด็กได้
- การไม่ตรวจสอบ/จัดหาสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยให้กับเด็ก (ทั้งสิ่งของอันตรายให้อยู่ใกล้มือเด็ก เช่น
ยา ปืน มีด ภาพอนาจาร ฯลฯ)

การล่วงละเมิดทางอารมณ์แบ่งย่อยได้เป็น การล่วงละเมิด (emotional abuse) และการเพิกเฉย (emotional neglect) การล่วงละเมิดจะเกี่ยวข้องกับการทำร้ายจิตใจของอีกฝ่ายโดยเจตนา (ซึ่งถือเป็นการกระทำแบบ ช่มเหง จงใจ) ในขณะที่การเพิกเฉยทางอารมณ์จะเกี่ยวข้องกับการไม่แสดงอารมณ์ออกมา ไม่แสดงการเห็นคุณค่าหรือยอมรับ (ซึ่งเมื่อเทียบกับประเภทแรก การเพิกเฉยเป็นการไม่ทำอะไรมากกว่าที่จะทำโดยจงใจ)

การล่วงละเมิดทางวาจาถือเป็นประเภทเดียวกับการล่วงละเมิดทางอารมณ์ ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ระดับของ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ล่วงละเมิดและเหยื่อ ระยะเวลาที่การล่วงละเมิดนั้นเกิดขึ้น (ความต่อเนื่อง) และ การล่วงละเมิดนั้นเกิดขึ้นบ่อยแค่ไหน (ความถี่) การล่วงละเมิดทางวาจารวมถึง

- การตะโกนที่เกินพอดี ตะคอก บ่นในเรื่องเล็กน้อย หรือสบถใส่อีกฝ่ายหนึ่ง
- การใช้คำพูดอย่างจงใจเพื่อกีดกันอีกฝ่าย ทำให้้อบอาย ลดคุณค่า หรือทำให้หวาดกลัว
- การล้อเลียนหรือตั้งฉายาให้ไม่รู้จักสิ้น

ตามมาตรฐานสากลแล้ว วิธีปฏิบัติในบางวัฒนธรรมอาจค้ำกับสิทธิเด็กและ/หรือก่อให้เกิดอันตรายต่อ การพัฒนาของเด็ก บางคนอาจมองว่าวิธีปฏิบัตินั้นเป็นเรื่องธรรมดาหรือยอมรับได้ แต่เราทุกคนต้อง พิจารณาถึงมาตรฐานในการคุ้มครองเด็กสากลด้วย และในขณะเดียวกัน พยายามเคารพความเชื่อของ วัฒนธรรมนั้นๆ สิ่งสำคัญที่สุด คือ สิทธิของเด็กเป็นแนวคิดพื้นฐานที่ทุกคนต้องให้ความสำคัญ

5. การล่วงละเมิดโดยสังคม (ความขาดแคลน)

การล่วงละเมิดโดยสังคมไม่จัดเป็นประเภทการล่วงละเมิดที่เป็นทางการ หากต้องกล่าวถึงในที่นี้เพื่อช่วย แยกแยะให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการล่วงละเมิด/การละเลย และสถานการณ์ทางสังคม ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้เกิดอันตรายต่อเด็กทั้งสิ้น

- การที่เด็กไร้บ้าน ไร้สัญชาติ
- การที่เด็กพลัดถิ่นเพราะสงครามหรือภัยทางธรรมชาติ
- การบังคับให้เด็กเป็นทหาร
- การที่เด็กอยู่ในสภาวะการณ์ที่ไม่แน่นอนทางการเมือง
- การที่เด็กขาดทางเลือกทางเศรษฐกิจ
- การที่เด็กหรือถูกจำกัดการบริการพื้นฐานทางสังคม
- การที่เด็กไม่ได้รับสิทธิพื้นฐานทางกฎหมาย (เช่น ผู้กระทำความผิดอายุต่ำกว่า 18 ถูกดำเนินคดีในศาลของ ผู้ใหญ่)
- ข้อปฏิบัติตามประเพณีหรือวัฒนธรรมบางอย่าง เช่น การแต่งงานเมื่ออายุยังน้อย การขลิบอวัยวะเพศ ของหญิงหรือชาย การเลือกเพศบุตรก่อนเกิด และการฆ่าเด็กทารกหญิง
- ทศนคติของสังคมที่ส่งเสริมว่าเด็กๆ เป็นสมบัติของผู้ใหญ่ (พ่อแม่และสามี) และความเชื่อที่ว่าเด็ก ผู้หญิงเป็นเหมือนสมบัติสิ่งของและมีความน้อยกว่าเด็กผู้ชาย
- มุมมองที่ว่าเด็กไม่มีค่าเท่าของผู้ใหญ่และดังนั้นจึงมีสิทธิ์ที่ไม่เท่าเทียมกัน
- ความรุนแรงในสื่อประเภทต่างๆ
- การหาเสียงทางการเมืองที่ส่งเสริมให้กวาดล้างเด็กเร่ร่อน

1.6 กรณีศึกษาเกี่ยวกับประเภทของการล่วงละเมิด

กรณีศึกษาต่อไปนี้จะช่วยให้คุณพัฒนาความรู้เชิงทฤษฎีเกี่ยวกับประเด็นเรื่อง การล่วงละเมิดและการแสวงหาประโยชน์จากเด็ก ขอให้คุณลองคิดดูว่าแต่ละกรณีศึกษาจัดเป็นการล่วงละเมิดประเภทใดและจดไว้

กรณีศึกษา 1: การคุกคาม

เด็กหญิงชาวอังกฤษผู้ถูกคุกคามทางโทรศัพท์เสียชีวิตโดยยังกุมโทรศัพท์มือถืออยู่ในมือหลังจากกินยาแก้ปวดไปเกินขนาด ตามผลการชันสูตรศพออกมาอย่างเป็นทางการที่ออกมาเมื่อวานนี้ แดเนียล กอส วัย 15 ปี เขียนจดหมายทิ้งไว้สองฉบับถึงครอบครัวหลังกินยาเข้าไปเกินขนาด ในจดหมายฉบับหนึ่งเธอกล่าวว่า “ถ้าหนูยังมีชีวิตอยู่ต่อไป หนูเสียใจนะคะ รักทุกคน รักมากคะ หวังว่าหนูคงไม่ตาย รัก แดนี” เธอเสียชีวิตในคืนเดียวกันนั้นเองในแฟลตของคุณยายของเธอ

ไดแอน กอส คุณแม่วัย 38 กล่าวว่า “แดเนียลถูกเพื่อนหญิงวิ่งไล่แล้วลื้อว่าเธอเป็นลูกแหง มีหน้าซ้ำพวกเด็กๆ ยังเคยระรานโดยโทรมา แล้วก็วางหูใส่” นอกเหนือจากคำให้การ ไดแอนยังพูดเสริมอีกว่ากลุ่มเด็กๆ ตามคุกคามแดเนียลทางโทรศัพท์ “ฉันคิดว่าลูกทำอย่างนั้นลงไปเพื่อพยายามไล่เด็กๆ ที่มาระราน ฉันได้เห็นบันทึกหมายเลขโทรศัพท์แล้ว มีคนโทรเข้ามาหลายครั้งทั้งจากมือถือและตู้โทรศัพท์สาธารณะในคืนที่เธอเสียชีวิต ชีวิตลูกสาวฉันมีค่ายิ่ง แต่โทรศัพท์พวกนั้นทำให้เธอไม่สามารถทนต่อไปได้ มีหน้าซ้ำ ต้องเสียชีวิตไปทั้งที่ยังกำโทรศัพท์อยู่ในมือ”

คุณนายกอส คุณแม่ผู้ยังมีลูกอีก 2 คน กล่าวต่อไปอีกว่า “ฉันคิดว่ามันเป็นเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่ฉันไม่ได้ยินเอง” เธอบอกว่าการตายของลูกสาวเป็นสัญญาณเตือนสำหรับผู้ปกครองทั้งหลาย “เมื่อลูกของคุณเสียใจและพยายามกันคุณออกห่าง ฉันคิดว่าคุณต้องพยายามสืบหาต้นตอของปัญหาให้พบ แดเนียลเคยคุยกับฉัน เราพูดกันได้อย่างเปิดอกแทบทุกเรื่อง แต่ฉันไม่ได้ตระหนักและว่าเธอรู้สึกทุกข์ทรมานมากขนาดไหน และสิ่งที่เด็กพวกนี้ทำมีผลต่อเธออย่างไร ฉันมองสัญญาณเตือนไม่ออก ฉันมองหามะ แต่ไม่เห็น บางครั้งเด็กวัยรุ่นอาจเก็บซ่อนความรู้สึก พวกเขาไม่ชอบพูดหรือว่าตัวเองถูกคนอื่นปฏิบัติด้วยอย่างไร”

เพื่อนๆ ของแดเนียลเล่าให้เจ้าหน้าที่สืบสวนฟังว่าแดเนียลถูกระรานมานานนับครั้งไม่ถ้วน และถูกขู่กรรโชกเพราะข่าวลือเรื่องเงินจำนวนน้อยนิดที่เธอติดรุ่นพี่ไว้ ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่ความจริงสักนิด ครูใหญ่ของโรงเรียน พุดถึงเด็กสาวว่าเป็นเด็กน่ารัก ง่ายๆ และอ่อนไหวง่าย และยังให้การในศาลว่า “ฉันอ่านประวัติของแดเนียลแล้ว และไม่พบข้อต่างพร้อย”

ผลการชันสูตรศพหลังเสียชีวิตแสดงให้เห็นว่าแดเนียลกินยาแก้ปวดและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปมากจนระดับแอลกอฮอล์ในตัวเธอมีมากกว่าที่ทางการกำหนดให้สามารถขับชี่ยานพาหนะได้เพียงเล็กน้อย เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพเชื่อว่าแดเนียลทำเช่นนั้นเพื่อส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ “ในความเห็นของผม จุดหมายถึงครอบครัวแสดงให้เห็นว่าเธอเสียใจมากเพียงใด” และกล่าวเสริมว่า “เธอเขียนจดหมายหลังจากกินยาเข้าไปแล้วเพื่อแสดงความรู้สึกของตน เธอไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าตัวตาย”

สาเหตุการตาย: อุบัติเหตุ

แหล่งข้อมูล: Stokes, P. 2000. 'Teenage victim of phone bullies died clutching mobile'.

UK: The Telegraph, August 19.

กรณีศึกษาข้างต้นแสดงให้เห็นถึง

- การล่วงละเมิดทางอารมณ์ (ทำลายการเห็นคุณค่าในตัวเองของเด็ก)
- การล่วงละเมิดทางวาจา (การล้อเลียนซ้ำซาก การระรานทางโทรศัพท์)
- การล่วงละเมิดโดยสังคม (ความต้องการเป็นที่ยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง)

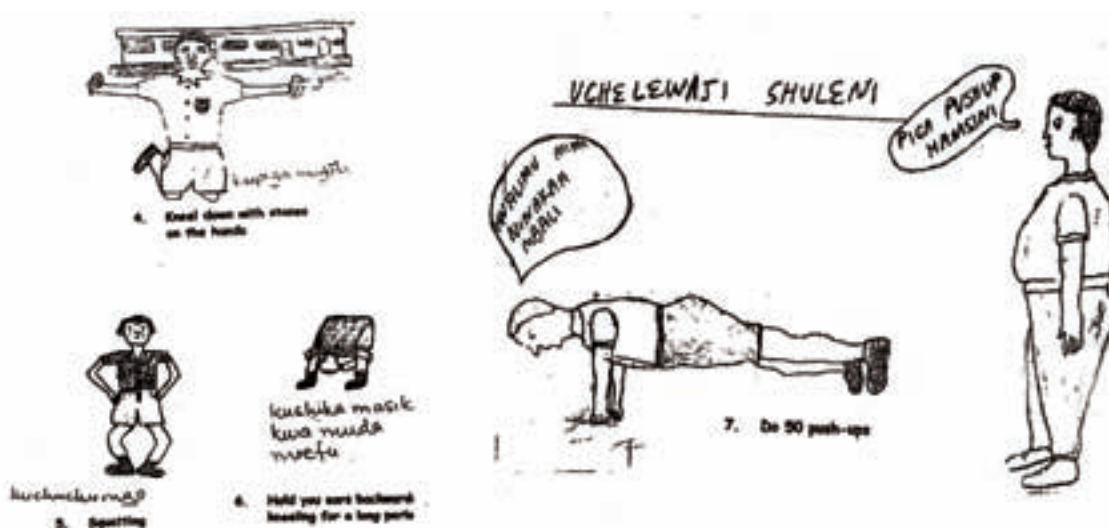
กรณีศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าการล่วงละเมิดทางวาจา นั้นเปลี่ยนเป็นการล่วงละเมิดทางอารมณ์ได้ง่ายเพียงใด และอาจมีผลกระทบรุนแรงต่อผู้เป็นเหยื่อมากกว่า โปรดพิจารณาปัจจัย 3 ประการที่ทำให้การล่วงละเมิดทางวาจาเปลี่ยนไปเป็นการล่วงละเมิดทางอารมณ์

- ระดับความสัมพันธ์: ผู้ล่วงละเมิดเป็นใคร
- ระยะเวลา: นานเท่าใด
- ความถี่: บ่อยแค่ไหน

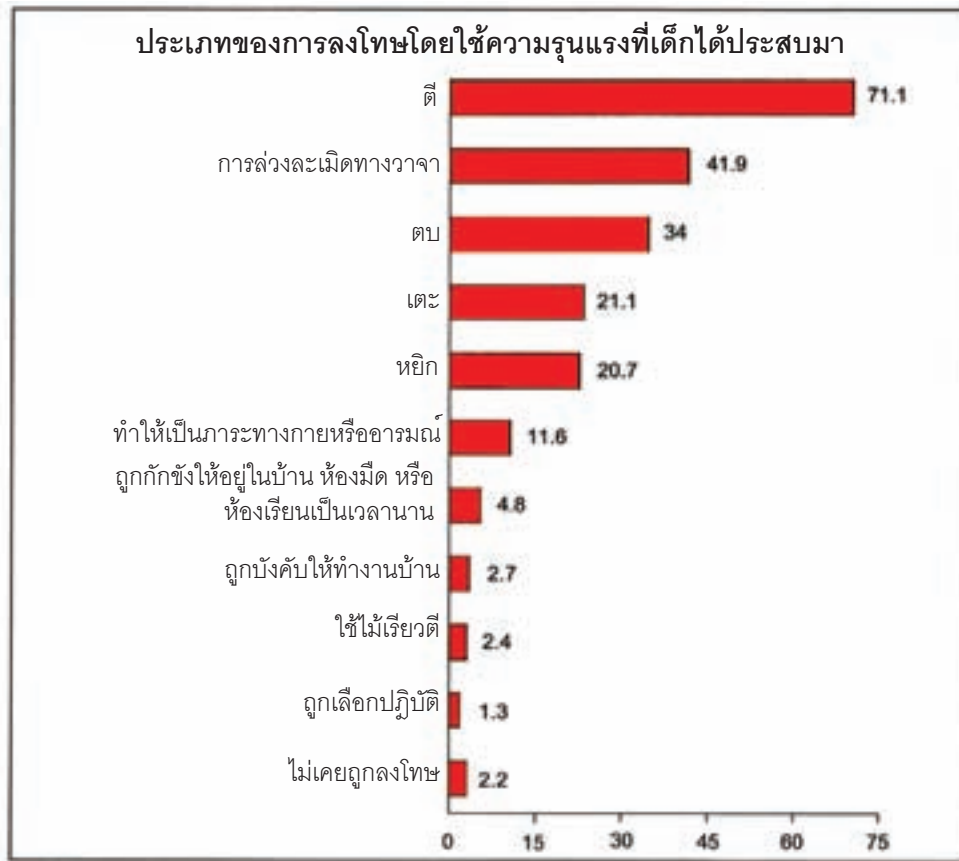
อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ หากคุณถูกเพื่อนสนิทกับคนแปลกหน้าทำให้คุณอับอาย ระหว่างสองคนนี้คนไหนจะทำให้คุณรู้สึกเสียใจมากกว่ากัน หรือ สถานการณ์ใดต่อไปนี้จะทำให้คุณอารมณ์เสียมากกว่ากัน ระหว่างการถูกเพื่อนล้อเลียนเพียงหนึ่งครั้ง กับถูกเพื่อนล้อเลียนอยู่เรื่อยตลอดทั้งวัน ลองนึกถึงตัวอย่างเรื่องเด็กหญิงที่มีฟันเหยินจากแบบฝึกหัด “ยอมรับได้/ได้บางครั้ง/ไม่ได้เลย” คุณจะขีดเส้นแบ่งในเรื่อง “การหยอกล้อแบบเป็นมิตร” กับ “การทำให้เด็กอับอาย” เช่นไร เด็กนั้นมีกลไกการรับมือกับปัญหาต่างกัน เด็กช้อายมักไม่แสดงให้เห็นถึงความอึดอัดใจของตน ดังนั้นเราจึงต้องระมัดระวังในการใช้คำพูดหรือการกระทำที่อาจเป็นการล้วงละเมิดทางอารมณ์เด็ก

กรณีศึกษาี้ยังเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเทคโนโลยีสมัยใหม่อาจเป็นสื่ออันตรายที่ถูกนำไปใช้ในการทำร้ายผู้อื่นได้เช่นกัน เจ้าหน้าที่ทุกคนรวมถึงองค์กรควรตระหนักถึงอันตรายของการล้วงละเมิดรูปแบบใหม่เหล่านี้ และพยายามป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นภายในองค์กรหรือชุมชน (ที่พวกเขาทำงานอยู่) ตัวอย่างเช่น เมื่อทราบว่าโทรศัพท์มือถือถูกใช้เป็นเครื่องมือถ่ายภาพ ทางองค์กรควรพิจารณาเพิ่มแนวทางปฏิบัติในเรื่องของการใช้เครื่องมือสื่อสาร นั่นคือ ห้ามผู้มาเยี่ยมใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพเด็กใน ความดูแลของตน ไม่ใช่ห้ามเพียงกล้องถ่ายรูป

กรณีศึกษา 2: การลงโทษโดยใช้ความรุนแรงกับเด็ก

ภาพวาดของวิธีการลงโทษต่างๆ ที่เด็กๆ เคยประสบมาหรือได้เห็น วาดโดยเด็กๆ ในมวานซ่า ประเทศแทนซาเนีย

จากผลการวิจัยนี้มีเด็กจำนวน 12 คน จาก 595 คน เท่านั้น

ที่ไม่เคยถูกลงโทษเลย ไม่ว่าจะป็นในรูปแบบใด

ภาพข้างต้น คือ กราฟแสดงให้เห็นประสบการณ์ของเด็กๆ ในเรื่องการลงโทษโดยใช้ความรุนแรงในประเทศมองโกเลีย

กรณีศึกษาทั้งสองแสดงให้เห็น

- การล้วงละเมิดทางกาย
- การล้วงละเมิดทางอารมณ์
- การล้วงละเมิดทางวาจา

ภาพวาดโดยเด็กๆ จากประเทศแทนซาเนียแสดงให้เห็นวิธีการลงโทษต่างๆ ที่เด็กๆ เคยประสบมา⁴ ส่วนกราฟแสดงผลการวิจัยเรื่องการลงโทษโดยใช้ความรุนแรงกับเด็กในแบบต่างๆ ของเด็กจำนวนหลายร้อยคนในประเทศมองโกเลีย⁵ ในการวิจัยดังกล่าว มีเด็กจำนวนทั้งหมด 595 คนเข้าร่วม เด็กส่วนใหญ่เคยถูกลงโทษโดยใช้ความรุนแรงมาแล้ว

⁴ Ahmed, S. et al. 1998. Children in Need of Special Protection Measures: A Tanzanian Study: Fieldwork Protocol, Phase II. Dar es Salaam, UNICEF.

⁵ Save the Children UK (Mongolia). 2005. Corporal Punishment of Children: Views of Children in Some Schools, Kindergartens and Institutions. Save the Children UK.

สถานการณ์การลงโทษโดยให้ความรุนแรงกับเด็กในประเทศของคุณเป็นอย่างไรบ้าง

ประเด็นสำคัญที่คุณควรทราบ คือ การถูกล่วงละเมิดทางกายนั้นอาจสร้างความเสียหายได้จริง หรือมีแนวโน้มที่จะสร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นได้ คนส่วนมากคิดถึงการล่วงละเมิดทางกายว่าเป็นการกระทำโดยเจตนาต้องการทำให้เด็กบาดเจ็บ แต่การกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้วางแผนมาก่อน หรืออาจจะเกิดโดยวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้วก็เป็นได้ การล่วงละเมิดทางกายนั้นส่วนใหญ่เป็นการกระทำออกจากรุนแรงอย่างเช่น การตอยตีเด็ก ปล่อยให้เด็กอยู่ในท่าหรือสภาพแวดล้อมที่ทำให้เจ็บปวดทางกายเป็นระยะเวลานาน หรือผลักเด็กให้ถูกรถชน

การลงโทษโดยให้ความรุนแรงกับเด็กเป็นประเด็นซึ่งผู้คนถกเถียงกันมาก อย่างไรก็ตาม เราควรตระหนักถึงความแตกต่างระหว่าง “การลงโทษ” (punishment) กับ “การเสริมสร้างวินัย” (discipline) การเสริมสร้างวินัยนั้นพุ่งเป้าไปที่การเปลี่ยนหรือลงโทษพฤติกรรมของเด็ก ไม่ใช่ตัวเด็ก เด็กๆ ถูกอธิบายให้ฟังเสมอว่าพวกเขาถูกสั่งสอนเพราะอะไร เราควรเสริมสร้างวินัย ไม่ใช่ลงโทษเด็ก เราควรพิจารณาใช้การสร้างเสริมวินัยทางบวกแทนการลงโทษโดยให้ความรุนแรง

ให้รางวัลเมื่อเด็กทำความดี แยกเอาสิ่งของที่เด็กชอบออกไปหรือใช้วิธีให้ “เวลานอก” (time out) เมื่อเด็กๆ ทำผิด (ระยะเวลาที่ใช้ใน “เวลานอก” จะแตกต่างกันไปตามความเหมาะสมในแต่ละช่วงอายุของเด็ก และอธิบายให้เด็กรู้ว่าพวกเขาถูกสั่งสอนเพราะอะไร) เด็กๆ ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษโดยให้ความรุนแรง จะกลายเป็นเด็กที่เชื่อฟังเพราะพวกเขาหวาดกลัวว่าจะถูกผู้ใหญ่ทำให้เจ็บตัว และไม่ใช่เพราะพวกเขาเข้าใจว่าทำไมการเชื่อฟังผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ดี สองข้อความต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบทางจิตใจซึ่งการลงโทษโดยให้ความรุนแรงมีต่อเด็กๆ⁶

⁶ Save the Children. 2005. Ending Physical and Humiliating Punishment of Children: Making It Happen. Save the Children.

❖ ครูบอกว่าหนูเรียนรู้ช้าเลยต้องตี มันเจ็บ
ไปถึงข้างใน ❖

- เด็กหญิงอายุ 12 ปีจากประเทศบราซิล -

❖ แม้การลงโทษทางร่างกายและการทำให้อับอาย
จะกระทำโดยนุ่มนวลเพียงใด มันก็ไม่ได้ช่วยให้
เด็กเรียนรู้เลย คุณครูบอกนักเรียนว่าการตีจะช่วย
ให้พวกเขาเรียนรู้และทำข้อสอบได้ดี แต่สำหรับ
ผมแล้วละก็ ผมได้แต่นั่งรอในชั้นเรียนด้วยความ
หวาดกลัว (ว่าจะถูกลงโทษ) ผมสื่อสารไม่ได้เลย
มีแต่ความรู้สึกกลัวเมื่อคุณครูสอนอยู่ คอยกังวล
ว่าครูจะตีผม ถ้าเป็นอย่างนั้นผมเรียนรู้ไม่ได้หรอก ❖

- เด็กชายอายุ 17 ปีจากประเทศเคนย่า -

กรณีศึกษา 3: การล่วงละเมิดและแสวงหาประโยชน์ทางเพศ

นักท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศจากประเทศอังกฤษ ถูกตัดสินให้จำคุกเป็นเวลาอย่างน้อย 6 ปี หลังจากเดินทางไปล่อลวงเด็กๆ ผู้ด้อยโอกาสในทวีปแอฟริกา นายอเล็กซานเดอร์ คิลแพทริก อายุ 56 ปี ออกล่าวเหยื่อเพื่อสนองความต้องการทางเพศของตน ซึ่งล่วงแล้วแต่เป็นเด็กๆ ผู้ยากจน ในขณะที่เดียวกันกับที่ไปเยี่ยมลูกชาย ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือชุมชนผู้เป็นที่เคารพนับถือในประเทศกาน่า

ผู้พิพากษากล่าวกับเหล่าหัวว่า “คุณเดินทางไปไกลถึงประเทศกาน่า และเมื่อถึงที่นั่น คุณก็ได้ล่วงละเมิดเด็กสองคน ซึ่งอายุเพียงแค่ 13-15 ปีเท่านั้น โดยมีการไตร่ตรองวางแผนไว้ล่วงหน้า เด็กทั้งคู่มีความเปราะบางมาก เนื่องจากอายุและสภาพความเป็นอยู่ที่ยากเข็ญ สิ่งนี้ (ความเปราะบางของเด็ก) เป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งเอื้อต่อการท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก และเป็นการกระทำที่น่าเกลียดซึ่งเป็นอย่างยิ่ง คุณแสวงหาประโยชน์จากความยากจนในสังคม และสภาวะยากแค้นที่เด็กๆ ในแอฟริกาและประเทศอื่นๆ กำลังเผชิญอยู่ คุณปรนเปรอพวกเขาด้วยอาหาร ขนมและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จากนั้นก็ล่วงละเมิดพวกเขาอย่างเย็นชาไร้ความรู้สึก”

ความวิปริตทางเพศของนายอเล็กซานเดอร์มาถึงจุดจบเมื่อนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสเห็นเขาในกาน่า ขณะกำลังแจกจ่ายของเล่นให้กับเด็กๆ นายอเล็กซานเดอร์ถูกจับกุมขณะเดินทางกลับมาประเทศอังกฤษ เจ้าหน้าที่ศุลกากรพบรูปภาพและวิดีโออนาจารของเด็กจำนวนกว่า 4,000 ชิ้นในคอมพิวเตอร์ของเขา นายอเล็กซานเดอร์เป็นผู้ต้องหาแรกที่ถูกลงโทษจำคุกภายใต้กฎหมายใหม่ ซึ่งให้อำนาจแก่หน่วยงานด้านกฎหมายที่จะลงโทษผู้ล่วงละเมิดเด็กชาวอังกฤษได้ ไม่ว่าจะกระทำผิดที่ไหนในโลก

ในเวลาเดียวกับที่นายอเล็กซานเดอร์ถูกจับกุมในประเทศอังกฤษ เขายังได้ ‘เลี้ยงด้อย’ เด็กหนุ่มอังกฤษมาระยะหนึ่งแล้ว ถ้าหากไม่ได้ถูกจับกุมเสียก่อน “เด็กชายคงจะถูกเตรียมต่อไปเพื่อให้มีทัศนคติที่พร้อมจะถูกล่วงละเมิด” นี่คือการต่อศาลในกรุงลอนดอน ศาลได้ฟังเรื่องราวของเด็กชายชาวเมืองคัมเบรียที่แทบไม่รอดจากการถูกล่วงละเมิด เด็กชายและแม่ของเขาเคยรู้จักผู้กระทำผิด และเมื่อใดก็ตามที่นายอเล็กซานเดอร์ไปเยี่ยม สองแม่ลูกก็ต้อนรับอย่างดีไม่ลังสลับ เนื่องจากได้รับความไว้วางใจ นายอเล็กซานเดอร์ได้รับอนุญาตให้พาเด็กชายนั่งรถแวนไปเที่ยวด้วยกันได้ รถแวนคันนี้มีเตียงนอน คริว และห้องน้ำในตัว แต่ขณะที่นั่งรถ นายอเล็กซานเดอร์ได้ให้เด็กชายดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวนมากเกินควร เด็กชายป่วยหนักเมื่อกลับถึงบ้าน แม่ของเขาารู้สึกโกรธมาก การที่นายอเล็กซานเดอร์ถูกจับกุม จึงทำให้ไม่มีโอกาสติดต่อกับเด็กชายอีก

นายอเล็กซานเดอร์ ผู้ซึ่งจะถูกลงโทษประหารชีวิตว่าเป็นผู้ล่วงละเมิดเด็ก ถูกห้ามไม่ให้ทำงานกับเด็ก หรือพบปะกับเด็กนอกจากจะได้รับอนุญาต นอกจากนี้ เขายังถูกห้ามไม่ให้เดินทางเข้าทวีปแอฟริกา ประเทศไทย และประเทศอื่นๆ ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก

แหล่งข้อมูล: News and Star. 2006. 'Perverved sex tourist jailed'. UK: News and Star. 7 January.

กรณีศึกษาข้างต้นแสดงให้เห็นถึง

- การล่วงละเมิดทางกาย: ให้สารมอมเมา (เครื่องดื่มแอลกอฮอล์) กับเด็กโดยมีเจตนาที่จะทำร้าย
- การล่วงละเมิดทางเพศ (มีการสัมผัส): การท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก
- การล่วงละเมิดทางเพศ (ไม่มีการสัมผัส): ครอบครองภาพอนาจารเด็ก “เตรียมเด็กให้มีทัศนคติพร้อมถูกละเมิด”
- การล่วงละเมิดทางอารมณ์: เพศสัมผัสและการจ่ายเงินเพื่อแลกกับเพศสัมพันธ์เป็นกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัยและทำให้เด็กไม่พัฒนาอย่างที่ควรเป็น การทำลายความสัมพันธ์ไว้เนื้อเชื่อใจ
- การล่วงละเมิดโดยสังคมนิยม: ความยากจน (เป็นสถานการณ์บีบบังคับให้เด็กมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกกับเงินยังชีพ)

การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การเข้าไปเกี่ยวข้องกับเด็กในกิจกรรมทางเพศโดยที่เด็กไม่มีความเข้าใจพอ ไม่สามารถยินยอมหรือปฏิเสธ หรือยังไม่มีวุฒิภาวะพอที่จะรับมือได้ การล่วงละเมิดทางเพศมีสองประเภท นั่นคือ แบบมีการสัมผัส (อย่างเช่น การมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก) และ/หรือไม่มีการสัมผัส (ครอบครองภาพอนาจารเด็ก และเตรียมเด็กให้มีทัศนคติพร้อมถูกละเมิด)

การท่องเที่ยวเพื่อล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก (Child Sex Tourism) คือ การที่บุคคลเดินทางไปยังเมืองอื่น รัฐอื่นหรือประเทศอื่นเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์ การกระทำดังกล่าวถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการล่วงละเมิดและแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก

การเตรียม (เด็กให้มีทัศนคติพร้อมถูกกระทำ) (Grooming) เป็นกระบวนการล่อลวงที่ผู้ล่วงละเมิดใช้เพื่อให้เด็กมีเพศสัมพันธ์ด้วย (หรือมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกกับเงิน) วงจรของการล่วงละเมิดอาจดำเนินไปได้เรื่อยๆ เพราะผู้ล่วงละเมิดใช้วิธีการต่างๆ อย่างเช่น ใช้คำสัญญา ช่มชู้ หรือบีบบังคับ เพื่อปิดปากไม่ให้เด็กพูดถึงการถูกล่วงละเมิด เป็นเรื่องยากที่จะทำให้เด็กรายงานการถูกล่วงละเมิดของตนเพราะว่าผู้ที่ล่วงละเมิดพวกเขาเหล่านั้นอาจจะเป็นคนดีในสายตาคนนอกหลายๆ คนและเด็กๆ ก็อาจหวาดกลัวว่าจะไม่มีใครเชื่อพวกเขา

แต่เดิม การล่วงละเมิดทางเพศจัดอยู่ในประเภทของการล่วงละเมิดทางกาย อย่างไรก็ตามในปัจจุบันผู้ที่ทำงานด้านคุ้มครองเด็ก มีความเข้าใจมากขึ้นว่าลักษณะของการล่วงละเมิดประเภทนี้ซับซ้อนยิ่งกว่านั้น ยกตัวอย่างเช่น เทคโนโลยีใหม่ๆ ได้ถูกนำมาใช้ในการล่วงละเมิดและแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ถึงแม้ว่าจะไม่มีการสัมผัสทางกายกันเลยก็ตาม (ตัวอย่างเช่น การถ่ายภาพเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้วนำมาเผยแพร่ผ่านทางอินเทอร์เน็ต หรือการใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพอนาจารเด็ก ฯลฯ) ดังนั้น การล่วงละเมิดทางเพศจึงจัดได้ว่าเป็นประเภทการล่วงละเมิดซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งการสัมผัสกายและไม่สัมผัสกาย

การล่องละเมิดทางเพศไม่ได้เกี่ยวกับการสัมผัสแต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของความสัมพันธ์ การล่องละเมิดไม่ได้เกิดพร้อมการสัมผัส แต่เริ่มก่อนหน้านั้นในจิตใจของผู้กระทำ

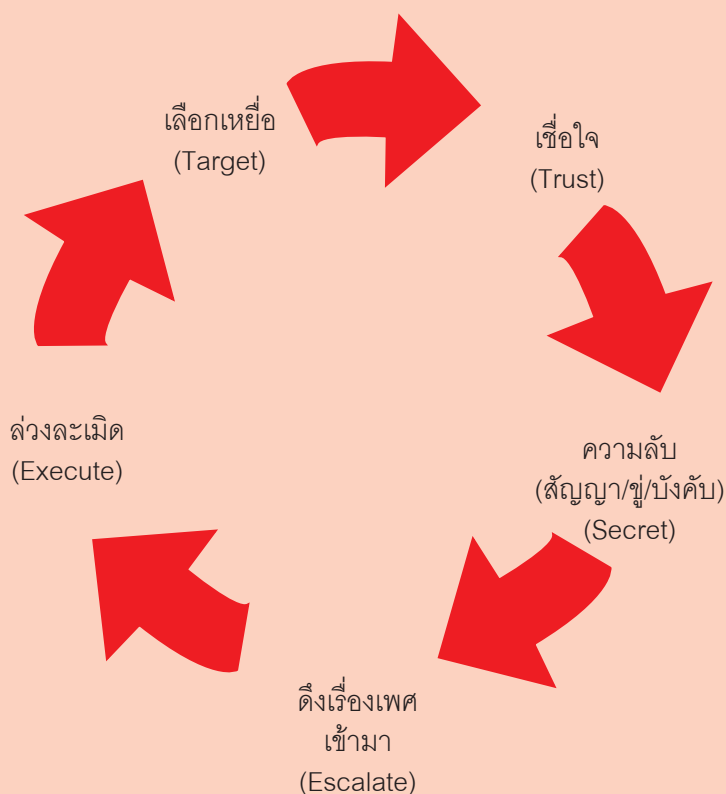
- มูลนิธิ Stairway -

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการล่องละเมิดแบบไม่สัมผัสร่างกายส่งผลกระทบต่อเด็กพอๆ กับเด็กที่ถูกล่องละเมิดทางเพศโดยถูกสัมผัสกาย เพราะการล่องละเมิดนั้นเกี่ยวข้องกับการทรยศความไว้วางใจของเด็กมากกว่า ไม่ใช่แค่การกระทำทางร่างกายแต่เพียงอย่างเดียว

ผู้ล่องละเมิดได้ชื่อว่าเป็นพวกที่ใช้สถานการณ์ให้เป็นประโยชน์ได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเมื่อเด็กตกอยู่ในสภาวะเปราะบางมากเป็นพิเศษ ตัวอย่างเช่น เด็กๆ ที่อยู่ในประเทศด้อยหรือกำลังพัฒนา รวมถึงในสถานการณ์ฉุกเฉิน ป่วยครั้งเด็กๆ กลุ่มที่องค์กรพัฒนาเอกชนให้ความช่วยเหลือนี้เองที่กลายเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้ล่องละเมิด ด้วยเหตุนี้เอง เจ้าหน้าที่องค์กรควรเรียนรู้ว่านักทองเทียที่ล่องละเมิดทางเพศกับเด็กและผู้ล่องละเมิดอื่นๆ มีขั้นตอนในการหาหรือเข้าถึงตัวเหยื่อได้อย่างไร และความรู้ดังกล่าวสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับงานหลายส่วนในองค์กร ตัวอย่างเช่น เมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลขององค์กรตระหนักถึงปัญหานี้แล้ว พวกเขาสามารถเตรียมตัวเพื่อยับยั้งผู้ล่องละเมิดที่จะแฝงเข้ามาในองค์กรผ่านทางกระบวนการว่าจ้างบุคลากร หรือสามารถระบุได้หากมีการล่องละเมิดเกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ภาคสนามที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการที่ผู้ล่องละเมิดใช้เพื่อเข้าถึงตัวเด็ก ก็สามารถยื่นมือเข้าไปขัดขวางการล่องละเมิดที่อาจจะเกิดขึ้นได้

ผู้ล่องละเมิดทางเพศมีขั้นตอนการเข้าหาเหยื่ออย่างไร

- รู้วิธีเลือกเหยื่อ โดยเลือกเด็กที่มีความเปราะบางสูง (เด็กที่แยกตัวจากกลุ่มหรือด้อยโอกาสทางสังคม และส่วนมากเป็นเด็กที่องค์กรพัฒนาเอกชนดูแลอยู่)
- สร้างความเชื่อใจ โดยสร้างความสนใจร่วมกับเด็ก ให้ของขวัญ ทำตัวเป็นเพื่อนกับเด็ก นี่เองเป็นจุดเริ่มต้นของขั้นตอนการเตรียมเด็กให้พร้อมถูกล่วงละเมิด
- เริ่มมีความลับร่วมกับเด็ก เพื่อแยกตัวเด็กออกจากคนอื่นๆ
- ใช้คำสัญญา การขู่ หรือการบังคับเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กจะไม่บอกใคร
- ดึงเรื่องเพศเข้ามาในความสัมพันธ์ เริ่มพูดถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ วางภาพอนาจารไว้ในที่เห็นง่าย เพื่อเด็กจะได้เคยชิน และคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดา ยอมรับได้
- จากนั้น ผู้ล่องละเมิดอาจล่วงละเมิดเด็กทั้งทางกายและทางเพศด้วยเช่นกัน

กรณีศึกษา 4: การละเลย

ตำรวจพบศพของเด็กหญิงเจสสิก้าอายุ 7 ขวบ หลังจากได้รับโทรศัพท์แจ้งเข้ามาโดยแม่ของเด็กหญิง พ่อแม่ของเจสสิก้าถูกตัดสินจำคุกภายหลังจากที่ตำรวจได้สืบสวนคดีอย่างละเอียด พ่อแม่ของเจสสิก้าแจ้งกับตำรวจว่าเจสสิก้าอาเจียนไม่หยุด จนอาการเข้าขั้นโคม่าหลังจากพยายามปีนขึ้นบนเตียงนอน ผลจากการพิสูจน์ศพภายหลังทำให้ทราบว่าเจสสิก้าล้มจากอาเจียนของตัวเอง ซึ่งเป็นอาการที่เกิดจากลำไส้อุดตันเพราะไม่ได้กินอาหาร

ตำรวจแจ้งว่าพ่อแม่ของเจสสิก้าขังเธอไว้ในห้องมืดที่ไม่มีเครื่องทำความร้อน น้ำดื่มและห้องน้ำจากรายงานจากนิตยสารของประเทศเยอรมันฉบับหนึ่งระบุว่าพ่อของเจสสิก้าพยายามสร้างกับดักเพื่อทำให้เด็กหญิงถูกไฟฟ้าช็อตตาย

นักจิตวิทยาสันนิษฐานว่าพ่อแม่เจสสิก้า ผู้ซึ่งติดสุราอยู่แล้ว มีปัญหาด้านบุคลิกภาพขั้นรุนแรง อันเกิดจากประสบการณ์เลวร้ายในวัยเด็ก พ่อแม่ต่างปฏิเสธว่าตนไม่ได้มีส่วนทำให้เจสสิก้าเสียชีวิต และบอกกับเจ้าหน้าที่สืบสวนคดีว่าเจสสิก้าเป็นเด็กดี

เจสสิก้าไม่มีเพื่อน ไม่เคยเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลหรือโรงเรียนอื่นๆ เลย เพื่อนบ้านในละแวกนั้นบอกว่าตนแทบไม่เคยเห็นเจสสิก้าเห็นแต่เพียงพ่อแม่เดินเข้าออกอพาร์ทเมนต์ ในกรณีของเจสสิก้า เจ้าหน้าที่การศึกษาของเมืองฮัมบูร์กถูกใจมตีอย่างหนักว่าไม่ติดตามเรื่องหลังจากส่งคนเข้าไปตรวจสอบที่อพาร์ทเมนต์ แม้ว่าเจ้าหน้าที่ได้ส่งจดหมายเตือนให้ครอบครัวจ่ายค่าปรับที่ไม่ได้ส่งลูกเข้าเรียน แต่ก็ไม่ได้แจ้งให้หน่วยงานคุ้มครองเด็กทราบ

สามีภรรยาคู่นี้จะถูกจำคุกเป็นเวลา 15 ปีหากถูกตัดสินว่าทำผิดจริงตามข้อหา

แหล่งข้อมูล: Deutsche Welle. 2005. 'Trial of parents in child neglect case begins'. Germany: Deutsche Welle. 24 August.

กรณีศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นถึง

- การละเลย
- การล่วงละเมิดโดยสังคม

การละเลยเป็นเรื่องของการไม่ให้สิ่งที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสม เช่น การดูแล ความรัก ความเอาใจใส่ การชี้แนะ ที่อยู่อาศัย อาหารที่มีประโยชน์ การศึกษา ฯลฯ การละเลยนี้รวมไปถึงความล้มเหลวในการจัดหาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสมให้กับเด็ก ดังเช่น การที่ผู้ปกครองเพิกเฉย (จะด้วยเจตนา หรือไม่เจตนาไปแล้วแต่) และละเลยในการดูแลความปลอดภัยของเด็ก ตัวอย่างเช่น ตัวผู้ปกครองกำลังเมายาหรือสูราอยู่ และเป็นผลให้เด็กถูกไฟจากเตาผิง, เดินออกไปบนถนนที่เต็มไปด้วยอันตราย หรือเด็กอาจกำลังต้องการการรักษาพยาบาลแต่ตัวผู้ปกครองไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้

ถึงแม้ว่าเด็กจะได้รับความสะเทือนสบายเช่น ความร่ำรวย หรูหรา หรือมีของใช้ส่วนตัวมากมาย ก็ยังถือว่าเป็นการละเลยได้เมื่อเด็กไม่ได้รับความห่วงใย ความรัก กำลังใจและความเอาใจใส่ การไม่ใส่ใจ ความต้องการพื้นฐานด้านอารมณ์ของเด็กก็ถือเป็นการละเลยเช่นกัน แม้เด็กจะได้วัตถุสิ่งของอื่นๆ มากมาย เพียงใดก็ตามที่ ยกตัวอย่างเช่น พ่อแม่ให้ลูกอยู่อย่างหรูหราสะเทือนสบาย แต่ไม่ได้คอยอยู่ดูแลลูกด้วยตัวเอง การไม่ได้ใช้เวลาดูแลเด็กอย่างเหมาะสมถือเป็นการละเลย เพราะจะทำให้เด็กขาดพัฒนาการทางสังคม

บางคนอาจคิดว่าการละเลยไม่ถือเป็นการล่วงละเมิดเพราะมันเป็นเรื่องของไม่ทำอะไรเลยมากกว่าการไปทำร้ายผู้อื่น ที่จริงแล้ว การละเลยไม่จัดเป็นประเภทของการล่วงละเมิด แต่เป็นหมวดหมู่ที่แยกออกไป เนื่องจากการละเลยเป็นการทำร้ายเด็กโดยไม่ให้การดูแลและสนับสนุน การล่วงละเมิดสัมพันธ์กับแนวคิดที่ว่าต้องเป็นการทำร้ายหรือใช้ความรุนแรง ในขณะที่การละเลยเป็นการเพิกเฉย ไม่ทำอะไรเลยมากกว่า อย่างไรก็ตาม การละเลยก็ถือเป็นการล่วงละเมิดสิทธิเด็กอย่างหนึ่ง เพราะทำให้เด็กไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างที่เด็กมีสิทธิควรได้รับ

บางคนอาจมีคำถามว่า “การมีสิทธิหมายถึงว่าเด็กสามารถทำทุกอย่างได้ตามที่ตัวเองต้องการเช่นนั้นหรือ” คำตอบก็คือ “ไม่ใช่” สิ่งที่เด็กต้องการอาจไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็กเสมอไป เด็กๆ ยังไม่มีประสบการณ์ชีวิต หรือวุฒิภาวะมากพอที่จะตัดสินใจถูกเสมอ ว่าตัวเองจำเป็นต้องมีหรือต้องการอะไร ผู้ใหญ่มีหน้าที่ตัดสินใจว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเด็ก แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ใหญ่ต้องพูดคุยทำความเข้าใจกับเด็กด้วย เพื่อที่เด็กจะได้เข้าใจและเห็นคล้อยตาม เราต้องคำนึงถึงแนวคิดเรื่อง “สิทธิ” และ “ความรับผิดชอบ” ควบคู่กันไปเสมอ เด็กๆ มีสิทธิ แต่ในขณะเดียวกันพวกเขาก็ต้องมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองที่จะไม่ไปละเมิดสิทธิของผู้อื่น

กรณีศึกษา 5

เด็กๆ ที่แม่วายประสบปัญหาเดียวกับชนกลุ่มน้อยอื่นๆ ในประเทศไทย นั่นคือประเด็นเรื่องสถานะทางสังคมของตน ครั้งหนึ่งของชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยไม่ได้รับสัญชาติ การโอนสัญชาติจะทำให้ได้ก็ต่อเมื่อทั้งเด็กและพ่อแม่ของเด็กเกิดในประเทศไทย หรือคนใดคนหนึ่งพำนักอยู่ในประเทศไทยมานานกว่า 3 ปี

ผู้ที่ไม่ได้รับสัญชาติก็จะไม่ได้รับสวัสดิการทางสังคม โรงเรียนให้การศึกษาแก่เด็กไร้สัญชาติจนถึงแค่อายุ 15 ปี นักเรียนต้องเสียค่าใช้จ่ายเองหากต้องการศึกษาต่อ ซึ่งค่าใช้จ่ายดังกล่าวมากกว่ารายได้ที่ครอบครัวชนกลุ่มน้อยหาได้ บุคคลที่มีสัญชาติไทยได้รับสิทธิจ่ายค่ารักษาพยาบาลเพียง 30 บาทที่โรงพยาบาลของรัฐ แต่บุคคลไร้สัญชาติที่อาศัยในประเทศไทยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเต็มอัตรา หากบุคคลไม่มีสัญชาติ เขาก็ไม่มีสิทธิเลือกตั้ง, ซื้อที่ดิน, เดินทางออกนอกพื้นที่ที่กำหนด, ทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย หรือแม้แต่เป็นเจ้าของยานพาหนะ บุคคลไร้สัญชาติก็เปรียบเสมือนบุคคลที่ไม่มีตัวตน

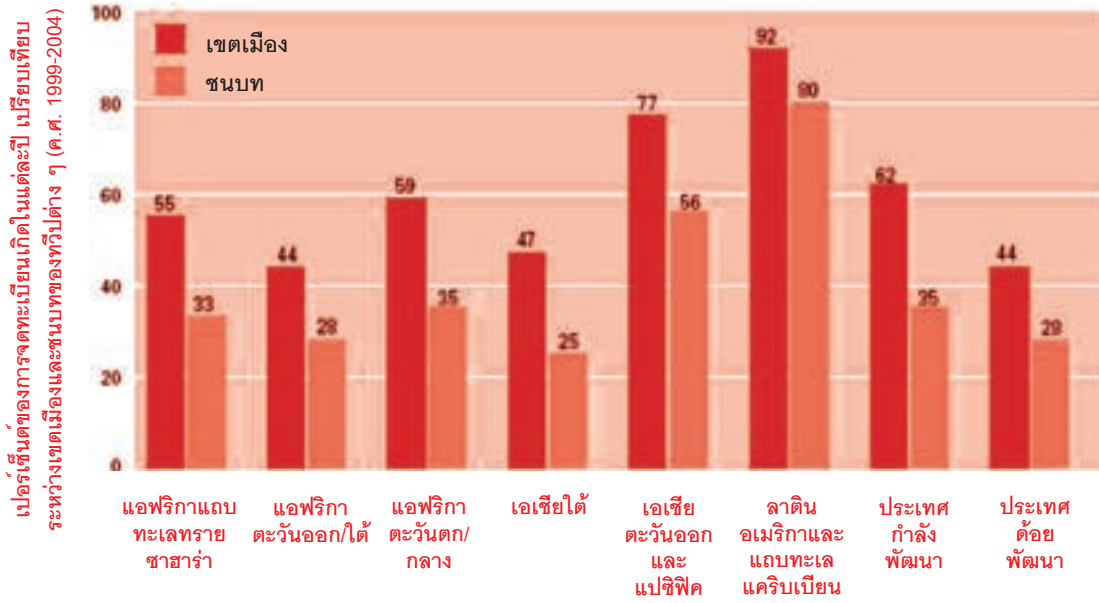
นับเป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่นโยบายการศึกษาในประเทศไทยเปิดโอกาสให้ชนกลุ่มน้อยได้รับการศึกษา ชาวเขารุ่นใหม่เป็นเด็กกลุ่มแรกที่ได้รับการศึกษา, ได้รับแนวคิดใหม่ๆ และโอกาสอันดีที่จะได้เรียนรู้ทักษะที่จำเป็นสำหรับโลกปัจจุบัน แต่น่าเสียดายที่เด็กชาวเขาหลายคนไม่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนสำหรับการศึกษาระดับสูงได้และต้องออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ 15 ปี นอกจากนี้ อาจารย์ไทยบางคนยังดูถูกเด็กชนกลุ่มน้อย ซึ่งทำให้เด็กอับอายเรื่องบ้านและวัฒนธรรมของตนโดยคิดว่าเป็นวัฒนธรรมที่ล้าหลัง แทนที่จะเดินทางกลับบ้าน เด็กๆ กลับเข้าไปในเมืองเพื่อหางานทำ และตกเข้าสู่วงจรแห่งการถูกแสวงหาประโยชน์

เมื่อเข้าเมืองแล้ว ชาวเขาเหล่านี้เป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกนายจ้างแสวงหาประโยชน์จากการที่พวกเขาไม่ได้รับสัญชาติไทย แม้แต่ชาวเขาที่มีสัญชาติไทยแล้วก็ยังถูกแสวงหาประโยชน์เพราะไม่มีความรู้เรื่องสิทธิและระบบกฎหมายไทย ปัญหาการล่องละเมิดทางเพศ, การถูกแสวงหาประโยชน์เชิงพาณิชย์ แรงงานเด็ก และการค้าประเวณี ถือเป็นปัญหาหลักของชนกลุ่มน้อยในจังหวัดเชียงรายหรือในบางกรณีพวกเขาอาจต้องเผชิญกับปัญหาเหล่านี้มากกว่าหนึ่งด้าน

ตราบิตที่ปัญหาเรื่องสัญชาติยังไม่ได้รับการแก้ไข เด็กชาวเขาก็คงยังไม่ได้รับความเป็นอยู่ที่ดีและความปลอดภัยในชีวิต

แหล่งข้อมูล: The Mirror Art Group. 'Peoples of Mae Yao – Hill Tribe Issues'. Thailand: The Mirror Art Group.

อัตราการลงทะเลเป็ยงเกิดในภูมิภาคต่าง ๆ

กราฟดังกล่าวแสดงให้เห็นจำนวนเปอร์เซ็นต์ของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีที่ได้จดทะเลเป็ยงเกิดในขณะที่มีการวิจัย เปรียบเทียบกันระหว่างในเมืองและในชนบทของประเทศกำลังพัฒนาต่างๆ ตามสถิติโดยประมาณล่าสุดจากองค์การยูนิเซฟ ในแต่ละปี 55% ของเด็กที่อยู่ในประเทศกำลังพัฒนา (ไม่รวมประเทศจีน) ไม่ได้จดทะเลเป็ยงเกิด⁷

การลวงละเมิดโดยสังคมมี “สังคม” เป็นผู้กระทำ/ลวงละเมิด มากกว่าจะเป็นการกระทำโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ตัวอย่างเช่น เด็กๆ ที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ การขาดทรัพยากรในห้องเรียน ความขัดแย้งทางการเมือง วิกฤตทางเศรษฐกิจ ฯลฯ ในกรณีศึกษานี้ การขาดสถานะทางสังคมเป็นปัจจัยทำให้เด็กมีความเปราะบางมากยิ่งขึ้น เด็กจะไม่ได้รับบริการขั้นพื้นฐานทางสังคมเมื่อไม่มีทะเลเป็ยงเกิดหรือสัญชาติ การบริการพื้นฐานดังกล่าว ได้แก่ การศึกษา การรักษาพยาบาล และการคุ้มครอง

หมายเหตุ: การลวงละเมิดโดยสังคมไม่ใช่ประเภทการลวงละเมิดอย่างเป็นทางการ แต่ได้กล่าวถึงไว้ในที่นี่เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจบริบทของสังคม ซึ่งบ่อยครั้งผู้คนอาจมองว่าเป็นสถานการณ์ที่เด็กถูกลวงละเมิด

⁷ UNICEF. 2006. Excluded and Invisible: State of the World's Children. Geneva: UNICEF.

คุณมีความเข้าใจเรื่องประเภทต่างๆ ของการล้วงละเมิดและการละเลยมากขึ้นแล้วหรือยัง

โปรดจำไว้ว่าประเภทของการล้วงละเมิดและละเลย เป็นเพียงแค่แนวทางเท่านั้น สิ่งสำคัญที่สุดคือ เราต้องตระหนักว่าการล้วงละเมิดมีหลายด้าน บางครั้ง สิ่งที่เรามองไม่เห็น (ยกตัวอย่างเช่น การล้วงละเมิดทางอารมณ์และวาจา) นั้นร้ายแรงพอๆ กับการล้วงละเมิดประเภทอื่นๆ ที่เห็นได้ชัดเจนกว่า

การล้วงละเมิดทางอารมณ์ (รวมถึงทางวาจา) ทางกายและทางเพศ รวมถึงการละเลย จะถูกนำมาพูดถึงต่อไป เมื่อเราเริ่มพิจารณาว่าองค์กรทำเช่นไรได้บ้างเพื่อช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการล้วงละเมิดเกิดขึ้น ส่วนการล้วงละเมิดโดยสังคมนั้นจะไม่เน้นอีก เพราะเป็นประเด็นปัญหาที่ใหญ่เกินกว่าที่ทางองค์กรจะจัดการได้ คุณมีแนวโน้มถึงสิ่งที่ทุกคนรวมถึงองค์กรต่างๆ สามารถทำได้เพื่อคุ้มครองเด็ก

ถึงตอนนี้ คุณควรตระหนักแล้วว่าการล้วงละเมิดเด็กนั้นเกิดขึ้นได้ในทุกสังคม

ทว่าในองค์กรหรือชุมชนของเราแล้ว มีการล้วงละเมิดเกิดขึ้นหรือไม่

1.7 การคุ้มครองเด็กในทางปฏิบัติ

คุณคิดว่าการล่วงละเมิดประเภทใดบ้างที่ได้กล่าวถึงในช่วงก่อนหน้านี้ อาจเกิดขึ้นได้ใน
องค์กรหรือชุมชนของคุณ

หากคุณตอบว่าไม่มีหรือมีน้อยมาก ขอให้ลองทบทวนอีกครั้ง คุณมั่นใจกับคำตอบที่ให้ร้อยเปอร์เซ็นต์
ไหม

เราไม่สามารถรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับผู้คนได้หรอก แม้คุณจะช่วยงานกับใครบางคนมาเป็นระยะเวลาาน คุณ
ก็ไม่อาจรู้ทุกเรื่องของคนๆ นั้นได้ และหากในองค์กรของคุณมีผู้ล่วงละเมิดเด็กแฝงตัวอยู่ คุณคิดว่าคนๆ นี้
บอกความลับของตนกับผู้อื่นอย่างนั้นหรือ พวกเขาไม่มีทางรู้ได้เลยว่าการล่วงละเมิดเด็กจะเกิดขึ้นภายใน
องค์กรหรือชุมชนเมื่อใด ทว่าในฐานะที่พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านเด็ก เรามีความรับผิดชอบใน
การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยที่สุดให้กับเด็กๆ และทำให้แน่ใจว่าเด็กๆ ทุกคนได้รับสิทธิที่ตนพึงมี

หน้าที่ในการดูแล

ส่วนหนึ่งของหน้าที่ในการดูแลของพวกเรา คือ การคุ้มครองเด็กๆ จากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นและสถานการณ์
ที่คาดเดาไม่ได้

ความรับผิดชอบร่วมกัน

หน้าที่ในการดูแล หมายถึง ความรับผิดชอบของเราที่จะกระทำสิ่งใดๆ ก็ตามซึ่งเหมาะสมและจำเป็น
เพื่อคุ้มครองความเป็นอยู่ของผู้ที่เรามีหน้าที่ต้องดูแลให้ดีที่สุด ในบางประเทศ หน้าที่นี้ผูกพันอยู่กับ
บทบัญญัติทางกฎหมาย แต่ไม่ว่ากฎหมายจะบัญญัติหน้าที่ในการดูแลไว้หรือไม่ก็ตาม การดูแลคน
ในชุมชนให้ปลอดภัยควรเป็นส่วนหนึ่งในความรับผิดชอบทางศีลธรรมหรือจรรยาบรรณของเรา
ทุกคน หน้าที่ในการดูแล คือ ความรู้สึกที่รับผิดชอบร่วมกันของกลุ่มคนซึ่งดูแลกันและกัน

- Child Wise Australia, 2005⁸ -

⁸ Lowndes, J. 2005. Community Leadership and Life Skills Training. Thailand: Childwise and World Vision. (Unpublished.)

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

ข้อที่ 2: รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง เพื่อที่จะประกันว่าเด็กได้รับการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติ หรือการลงโทษในทุกรูปแบบ บนพื้นฐานของสถานภาพ กิจกรรมหรือการแสดงความคิดเห็น หรือไม่ว่าจะเป็นความเชื่อของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมายหรือในครอบครัว เด็ก

ข้อที่ 3: รัฐภาคีรับที่จะประกันให้มีการคุ้มครอง และการดูแลแก่เด็กเท่าที่จำเป็นสำหรับการอยู่ดีของเด็ก โดยคำนึงถึงสิทธิหน้าที่ของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมายหรือบุคคลอื่นที่รับผิดชอบเด็ก นั้นตามกฎหมายด้วย และเพื่อการนี้จะดำเนินมาตรการทางนิติบัญญัติและบริหารที่เหมาะสมทั้งปวง รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคมและการศึกษา ในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรง ทั้งร่างกายและจิต การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท การปฏิบัติที่ผิดหรือการแสวงประโยชน์ รวมถึงการกระทำอันมิชอบทางเพศขณะอยู่ในความดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นใดที่เด็กนั้นอยู่ในความดูแล

ข้อที่ 19: กลไกคุ้มครองเด็กดังกล่าว ควรรวมถึงกระบวนการจัดตั้งแผนดำเนินงานทางสังคมที่มีประสิทธิภาพ เพื่อสนับสนุนเด็กและผู้ดูแลเด็กตามที่จำเป็น และรวมถึงการป้องกันในรูปแบบอื่น วิธีการระบุ (ปัญหาการล่วงละเมิดที่เกิดขึ้น) การรายงานเบาะแส ส่งต่อข้อมูล สืบสวน การปฏิบัติต่อเด็กและติดตามผลเมื่อเกิดกรณีที่เด็กถูกล่วงละเมิด และในกรณีที่เหมาะสม ก็ควรให้หน่วยงานด้านดำเนินคดีเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

ในประเทศที่คุณอยู่มีกฎหมายซึ่งว่าด้วยหน้าที่ในการดูแลเด็กหรือไม่ กรุณาค้นคว้าและเก็บข้อมูลไว้เพื่ออ้างอิง

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดูอบรมสั่งสอน และพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตน ตามสมควรแก่ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแห่งท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงและต้องคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตน มิให้ตกอยู่ในภาวะอันน่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกาย หรือจิตใจ

กลไกเพื่อคุ้มครองเด็ก: นโยบายและขั้นตอนปฏิบัติ

ทางองค์กรสามารถคุ้มครองเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าเมื่อมีกลไกเพื่อคุ้มครองเด็ก กลไกดังกล่าว รวมถึงนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติที่เจ้าหน้าที่ทั้งหมดเข้าใจตรงกัน

นโยบาย คือ คำกล่าวที่แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นขององค์กรในการคุ้มครองเด็กจากการถูกระทำรุนแรงต่างๆ และยังแสดงให้เห็นว่าทางองค์กรมีมาตรฐานในการคุ้มครองเด็กรวมถึงตัวเจ้าหน้าที่ภายในองค์กรเอง นโยบายการคุ้มครองเด็กช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรและปลอดภัยทั้งต่อตัวเด็กและเจ้าหน้าที่ รวมทั้งแสดงให้เห็นว่าองค์กรให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับหน้าที่ในการดูแลของตน

ขั้นตอนปฏิบัติ คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติจริง รวมถึงเป็นแนวทางที่ระบุไว้ชัดเจนว่าเจ้าหน้าที่ควรปฏิบัติตนอย่างไรในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก

นโยบาย คือ ข้อความแสดงความมุ่งมั่น/ภารกิจขององค์กร ขั้นตอนปฏิบัติ คือ สิ่งที่ยรวมอยู่ในข้อปฏิบัติของเจ้าหน้าที่เพื่อช่วยให้องค์กรบรรลุเป้าหมายตามนโยบายที่ตั้งไว้ ตัวอย่างนโยบาย เช่น “ความคิดเห็นของเด็กทุกคนมีค่าสำหรับเรา” ขั้นตอนปฏิบัติที่สะท้อนต่อนโยบายนี้คือ “เจ้าหน้าที่ต้องรับฟังสิ่งที่เด็กพูดอย่างจริงจังเมื่อพวกเขารายงานเรื่องการถูกล่วงละเมิด”

กลไกเพื่อคุ้มครองเด็กจะช่วยคุ้มครองเด็กๆ รวมถึงตัวองค์กรและเจ้าหน้าที่เองด้วย การสร้างมาตรฐานการคุ้มครองเด็กที่ดีจะช่วยก่อให้เกิดความโปร่งใสในการทำงานและสร้างชื่อเสียง/ความน่าเชื่อถือให้กับองค์กร การนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมจะช่วยองค์กรรับมือกับการถูกล่วงละเมิดฯ หรือสถานการณ์ที่ยุ่งยากและไม่สามารถคาดเดาได้

แนวทางปฏิบัติในสถานการณ์ยุ่งยาก

องค์กรพัฒนาเอกชนทุกองค์กรที่มีผู้รับผลประโยชน์อายุต่ำกว่า 18 ปี – ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้รับผลประโยชน์ทางตรงหรือทางอ้อม – ควรที่จะมีนโยบายในการคุ้มครองเด็ก องค์กรสามารถใช้ นโยบายที่ชัดเจนเป็นเครื่องมือจัดการกับปัญหา โดยเฉพาะถ้าต้องเผชิญกับสถานการณ์ซับซ้อน ซึ่งคนส่วนใหญ่มักไม่สามารถคิดได้รอบคอบ ถ้าหากเรามีนโยบายที่เหมาะสม นโยบายนี้ก็จะ เป็นแนวทางให้เราตัดสินใจได้ดีขึ้น และเสี่ยงไม่ให้องค์กรถูกล่วงละเมิดฯ ด้วยความลำเอียง หรืออคติ

- Child Hope UK, 2005⁹ -

⁹ Jackson, E. and Wernham, M. 2005. Child Protection Policies and Procedures Toolkit. London: ChildHope.

คุณอาจคิดว่า “เราทำงานเพื่อเด็กได้ดีอยู่แล้ว (เช่น การช่วยเหลือเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิด หรือจัดตั้งศูนย์ดูแลเด็ก) ดังนั้นเราไม่จำเป็นต้องมีนโยบายคุ้มครองเด็ก” หรือ “นโยบายเป็นเพียงเอกสารเท่านั้น และนำไปปฏิบัติไม่ได้จริงในการทำงานภาคสนาม” หรือ “องค์กรของเราไม่จำเป็นต้องมีมาตรฐานการคุ้มครองเด็กเพราะว่าพนักงานของเราทุกคนมีเจตนาดี”

อย่างไรก็ตาม คุณไม่สามารถแน่ใจได้ว่าเพื่อนร่วมงาน อาสาสมัครและผู้มาเยี่ยมองค์กรของคุณทุกคนนั้นวางใจได้เมื่อต้องอยู่ตามลำพังกับเด็ก เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีเจตนาดี ทว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินหรือวิกฤตการณ์ร้ายแรง พวกเขา ก็อาจคิดอะไรได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร แม้ว่าทีมงานในปัจจุบันของคุณจะมีเจตนาดีก็ตามแต่ คุณแน่ใจได้ไหมว่าจะยังเป็นเช่นนี้ต่อไปในอนาคต ดังนั้น การมีแนวทางและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กเป็นลายลักษณ์อักษรจะช่วยรักษาความรู้และวิธีปฏิบัติที่ดีภายในองค์กรได้ การมีเอกสารไว้อ้างอิงจะช่วยให้เจ้าหน้าที่รุ่นหลังๆ ได้รู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก

มากไปกว่านั้น นโยบายคุ้มครองเด็กจะช่วยคุ้มครองเจ้าหน้าที่องค์กรจากการถูกกล่าวหาผิดๆ และยังช่วยปกป้ององค์กรจากการเสียหายพจน์ทางสื่อหรือการถูกเจ้าของทุนหรือองค์กรเครือข่ายเพ่งเล็ง ผลที่ตามมาคือ องค์กรจะสามารถทำงานกับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บางคนอาจกล่าวว่า “ทำไมองค์กรของเราต้องมีนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติภายในองค์กรด้วย ในเมื่อระบบภายนอกองค์กรยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง (ยังทุจริตและไร้ประสิทธิภาพ)” การพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กรเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี และเป็นการรณรงค์สร้างความตระหนักให้องค์กรอื่นๆ หันมาทำตาม หากหลายๆ องค์กรช่วยกันแบบนี้ก็จะสามารถผลักดันให้สังคมเปลี่ยนทัศนคติและวิถีปฏิบัติเดิมๆ ที่ส่งผลร้ายกับเด็กได้

สิ่งสำคัญ คือ องค์กรต่างๆ ควรต้องสร้างกลไกเพื่อคุ้มครองเด็กที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยลดความรุนแรงและความเป็นไปได้ของการล่วงละเมิดที่อาจเกิดขึ้นภายในองค์กร และรวมไปถึงสังคมโดยรวม เมื่อเจ้าหน้าที่ตระหนักถึงปัญหา และร่วมมือกันทำงานแล้ว พวกเขาสามารถยับยั้งปัญหาการล่วงละเมิดกับเด็กได้

เด็กน้อยในสายน้ำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ชาวบ้านพบเด็กที่ถูกทิ้งลงแม่น้ำทุกวัน ในเวลาเช้าเมื่อออกไปตักน้ำ พวกเขา ก็จะเจอเด็กทารกลอยมาตามกระแสน้ำ เมื่อเห็นเด็กลอยมาชาวบ้านก็จะเก็บเด็กขึ้นมา นำกลับบ้าน ดูแลรักษาบาดแผลตามตัว ป้อนอาหาร และดูแลจนเด็กกลับมาแข็งแรงสมบูรณ์อีกครั้ง

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นวันแล้ววันเล่า เวลาผ่านไปจนวันหนึ่ง ชาวบ้านเริ่มรู้สึก พวกเขาไม่สามารถทนกับเหตุการณ์เช่นนี้ได้อีกต่อไป พวกเขาจึงตัดสินใจเดินขึ้นไปยังภูเขาเพื่อหาว่าใครเป็นคนปล่อยเด็กลอยน้ำมา แล้วพูดโน้มน้าวให้คนที่ปล่อยเด็กลงน้ำเลิกการกระทำอย่างนั้นเสีย

หลังจากวันนั้นเอง ก็ไม่มีเด็กลอยมาตามแม่น้ำอีก ชาวบ้านก็ไม่ต้องเก็บเด็กขึ้นมาเยียวยา ส่วนเด็ก ๆ ก็มีความสุข แข็งแรงและแข็งแรงกันถ้วนหน้า!

เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า การป้องกันไม่ให้เกิดภัยเกิดขึ้นเป็นหนทางที่ดีกว่าการแก้ไขเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นไปแล้ว นโยบายและขั้นตอนปฏิบัติเพื่อคุ้มครองเด็กภายในองค์กรเป็นกลไกป้องกันอันมีประสิทธิภาพ และช่วยลดโอกาสที่เด็กจะถูกล่วงละเมิดได้อย่างเห็นได้ชัด

ภาคที่ 1 สิ้นสุดลงในช่วงนี้ ภาคต่อไปจะช่วยให้คุณวิเคราะห์ว่าองค์กรของคุณรับมือกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กได้ดีเพียงใด รวมถึงระบุแนวปฏิบัติที่เป็นแบบอย่าง หลักสูตรการอบรมเพื่อพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กรประกอบด้วยภาคที่ 3 (สิ่งที่องค์กรทำได้เพื่อพัฒนามาตรฐานการคุ้มครองเด็กของตน) ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในคู่มือศึกษาด้วยตนเองนี้ เนื่องจากภาคที่ 3 ต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่หลายท่านในองค์กร เพื่อร่วมกันวิเคราะห์แนวปฏิบัติในปัจจุบัน รวมถึงพัฒนานโยบายและขั้นตอนปฏิบัติที่เหมาะสมขึ้นมา ส่วนองค์กรที่มีกลไกเพื่อคุ้มครองเด็กอยู่แล้ว อาจพิจารณาว่าจะปรับปรุงมาตรฐานในการคุ้มครองเด็กของตนได้อย่างไร

ภาคที่ 1: การวัดผลด้วยตนเอง

ก่อนที่คุณจะเริ่มศึกษาภาคที่ 2 โปรดใช้เวลาทบทวนการเรียนรู้ของตนเองในภาคที่ผ่านมา ขอให้คุณ
เติมเต็มประโยคต่อไปนี้

1. สิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้ คือ...
2. กรณีศึกษาที่ฉันจำได้ดีที่สุด คือ...
3. กรณีศึกษาที่ทำให้ฉันประหลาดใจที่สุด คือ..
4. ประเภทของการล่องละเมิดหรือการละเลยที่ให้ผลกระทบรุนแรงที่สุด คือ...
5. ประโยชน์ของการที่องค์กรมีนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก คือ ...

คุณอาจแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวข้างต้นกับหัวหน้างาน และ/หรือ เพื่อนร่วมงานของคุณ

ภาคที่ 2

ความพร้อมขององค์กรในการรับมือกับประเด็น การคุ้มครองเด็ก

- ◀ วงกลมแห่งปฏิสัมพันธ์
 - ◀ ปัจจัยเสี่ยง
 - ◀ การจัดการกับความเสี่ยง
 - ◀ กรณีศึกษาเกี่ยวกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก
 - ◀ ตารางบันทึกแนวปฏิบัติอันเป็นแบบอย่าง
 - ◀ นโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก
 - ◀ บทสรุป

ภาคที่ 2: การวัดผลด้วยตนเอง

ก่อนที่คุณจะเริ่มศึกษาภาคนี้ ใช้เวลาสักนิดเพื่อทบทวนประเด็นสำคัญจากครั้งแรกของคุณ่มือ

- ความหมายของการล่งละเมิดเด็ก
- เราไม่สามารถบอกได้ล่วงหน้าว่าการล่งละเมิดเด็กจะเกิดขึ้น ที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร
- องค์กรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กมีหน้าที่ในการดูแลและปกป้องเด็ก
- ดังนั้น องค์กรควรมีนโยบายคุ้มครองเด็กเพื่อใช้เป็นเครื่องมือป้องกัน/ลดโอกาสที่การล่งละเมิดเด็กจะเกิดขึ้นภายในองค์กร หรือชุมชนที่องค์กรตั้งอยู่

วัตถุประสงค์หลักของภาคต่อไปก็เพื่อให้ผู้อ่าน

- วิเคราะห์ลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพนักงานองค์กรและเด็กๆ ที่องค์กรทำงานด้วย
- เข้าใจและสามารถระบุความเสี่ยงที่การล่งละเมิดเด็ก (หรือข้อกล่าวหาผิดๆ) อาจเกิดขึ้นในองค์กรของเรา
- คิดถึงหน้าที่ของเราในการจัดการกับความเสียหาย ทางองค์กรมีกลไกการคุ้มครองเด็กอะไรบ้าง จะพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไปได้อย่างไร
- พิจารณาถึงสิ่งที่องค์กรทำได้ดีอยู่แล้ว (การปฏิบัติอันเป็นแบบอย่าง)
- สามารถระบุกลไกเพื่อลดความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กที่องค์กรของเรามี รวมถึงระดับด้านที่สามารถปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นไปได้
- ระบุเครือข่ายหรือคณะทำงานด้านประเด็นการคุ้มครองเด็กที่ตนสามารถเข้าร่วมได้

เราบอกได้เลยว่ามีหลายองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่ไม่ได้ทำงานกับเด็กโดยตรง ไม่คิดว่ามาตรฐาน (คุ้มครองเด็ก) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์กรของตนเนื่องจากปัจจัยหลายประการ พวกเราไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และเชื่อมั่นว่าทุกองค์กร (ไม่ว่าจะทำงานกับเด็กโดยตรงหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้หรือผู้รับทุน) มีหน้าที่ต้องคุ้มครองเด็กให้ดีที่สุด

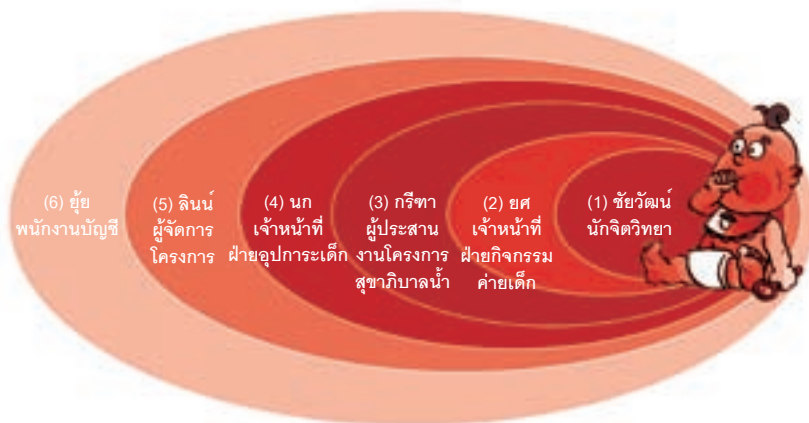
2.1 วงกลมแห่งปฏิสัมพันธ์

แบบฝึกหัดนี้แสดงให้เห็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่องค์กรกับเด็กๆ ในระดับที่แตกต่างกัน รวมถึงผลกระทบที่อาจตามมาจากการปฏิสัมพันธ์นั้นๆ

หากคุณเป็นเจ้าหน้าที่ใหม่ในองค์กร ก่อนอื่น คุณต้องมีแผนผังตำแหน่งต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ในองค์กร และเอกสารอธิบายหน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งงานต่างๆ เพื่อที่คุณจะได้ทราบว่าเจ้าหน้าที่ส่วนต่างๆ ในองค์กรทำงานลักษณะใดบ้าง และรวมไปถึงตำแหน่งสนับสนุนการดำเนินงานต่างๆ ในองค์กรด้วย หากคุณทำงานกับองค์กรมาแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง คุณคงรู้จักเพื่อนร่วมงานและตำแหน่งงานต่างๆ ดีพอที่จะทำแบบฝึกหัดนี้ได้จากความทรงจำ หากมีเพื่อนร่วมงานอีกคนทำแบบฝึกหัดนี้ร่วมกับคุณได้ก็จะดีมาก

โปรดดูแผนภาพด้านล่าง ซึ่งแสดงถึงตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ในองค์กรสมมุติองค์กรหนึ่ง

วงกลมแห่งปฏิสัมพันธ์” (The Circle of Interactions)

ขอให้คุณวาดวงกลมแบบเดียวกันแต่อย่าเพิ่งใส่ชื่อลงไป และวาดรูปเด็กลงในวงกลมวงในสุด ต่อไป ขอให้นึกถึงกิจวัตรประจำวันที่ทำงาน ซึ่งอาจเป็นการทำงานในสำนักงาน หรือลงภาคสนาม ผู้คนที่คุณทำงานด้วยมีหน้าที่ความรับผิดชอบหลักอะไรบ้าง ระบุตำแหน่งและหน้าที่ของคนเหล่านี้ในองค์กร รวมถึงลักษณะของปฏิสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาและเด็กๆ จากนั้น เขียนชื่อพวกเขาลงในชั้นวงกลมตามคำอธิบายดังต่อไปนี้ บางตำแหน่งหรือหน้าที่อาจอยู่ได้ในชั้นวงกลมมากกว่าหนึ่งวง

1. ในชั้นวงกลมที่ 1 เขียนชื่อของเพื่อนร่วมงาน หรือตำแหน่งงานที่ทำงานตัวต่อตัวกับเด็กโดยตรง วงกลมชั้นนี้แสดงให้เห็นถึงการปฏิสัมพันธ์โดยตรงของผู้เข้าอบรมและเด็กในระดับที่ใกล้ชิดมาก ผู้ที่มีลักษณะการปฏิสัมพันธ์แบบนี้ ได้แก่ คุณครู ที่ปรึกษา หรือผู้ดูแลเด็ก

2. ในชั้นวงกลมที่ 2 เขียนชื่อของเพื่อนร่วมงาน หรือตำแหน่งงานที่ทำงานกับกลุ่มเด็ก ชั้นวงกลมดังกล่าวแสดงให้เห็นการปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับเด็กในสถานการณ์ทั่วไป ซึ่งรวมถึงเจ้าหน้าที่ภาคสนามในศูนย์ดูแลเด็ก เจ้าหน้าที่ในค่ายเด็กหรือกิจกรรมอื่นๆ เจ้าหน้าที่องค์กรบางท่านอาจมีการปฏิสัมพันธ์กับเด็กในรูปแบบนี้เพียงบางครั้งคราว ตัวอย่างเช่น นักวิจัย (ในระหว่างเก็บข้อมูลและต้องสัมภาษณ์กลุ่มเด็ก) หรือเจ้าหน้าที่ในสำนักงานใหญ่ (ระหว่างเดินทางไปปฏิบัติงานในพื้นที่ภาคสนาม)
3. ในชั้นวงกลมที่ 3 เขียนชื่อของเพื่อนร่วมงาน หรือตำแหน่งงานที่ทำงานโดยตรงกับชุมชนที่มีเด็กๆ อาศัยอยู่ ซึ่งแสดงถึงลักษณะการปฏิสัมพันธ์ที่มีเด็กเป็นผู้รับผลประโยชน์โดยอ้อม ตัวอย่างเช่น องค์กรที่ทำงานกับชุมชนเป็นหลัก และไม่ได้มีโครงการที่ทำงานกับเด็กโดยตรง ถึงอย่างไรก็ตาม การทำงานรูปแบบนี้ก็ส่งผลกระทบต่อเด็กในฐานะที่พวกเขาเป็นสมาชิกในชุมชนเช่นกัน เจ้าหน้าที่ที่มีโอกาสพบปะกับเด็กโดยตรงขณะออกทำงานภาคสนาม เช่น เจ้าหน้าที่อาจก่อสร้างระบบกำจัดน้ำเสียในชุมชนในขณะที่มีเด็กอยู่รอบๆ บริเวณนั้น
4. ในชั้นวงกลมที่ 4 เขียนชื่อของเพื่อนร่วมงาน หรือตำแหน่งงานที่ไม่ได้ทำงานภาคสนามตลอดเวลา แต่เดินทางไปพื้นที่ปฏิบัติงานเป็นครั้งคราว (อย่างเช่น ไปตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ภาคสนาม) หรือไม่ได้ทำงานโดยตรงกับเด็กแต่สามารถเข้าถึงข้อมูลของเด็กได้ (อย่างเช่นชื่อของเด็ก อายุ ภาพถ่าย ที่อยู่ ฯลฯ) ซึ่งข้อมูลนี้อาจได้รับมาจากเจ้าหน้าที่ภาคสนาม จากตัวเด็กเอง หรือจากช่องทางการสื่อสารทางอื่นๆ เช่น จากฐานข้อมูลในคอมพิวเตอร์ อีเมล โทรศัพท์ วงกลมชั้นนี้เน้นให้เห็นถึงการปฏิสัมพันธ์ทางอ้อมกับเด็ก เจ้าหน้าที่ในสำนักงานใหญ่ขององค์กรอาจไม่ได้ทำงานกับเด็กโดยตรง แต่พวกเขาก็สามารถทำให้เด็กตกอยู่ในฐานะที่เปราะบางมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่พวกเขาเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเด็กโดยที่เด็กไม่ยินยอม เป็นต้น
5. ในชั้นวงกลมที่ 5 เขียนชื่อของเพื่อนร่วมงาน หรือตำแหน่งงานที่มีอำนาจตัดสินใจซึ่งส่งผลกระทบต่อเด็ก (ไม่ว่าจะเป็นในด้านนโยบาย การอนุมัติโครงการหรือ เงินทุน) วงกลมชั้นที่ 5 นี้แสดงให้เห็นว่าถึงแม้เจ้าหน้าที่ในระดับบริหารเหล่านี้จะไม่ได้ทำงานกับตัวเด็กโดยตรงแต่การตัดสินใจของพวกเขาที่ส่งผลกระทบต่อเด็กได้ ซึ่งนับเป็นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ทางอ้อมอีกแบบหนึ่ง ผู้คนที่อยู่ในกลุ่มนี้รวมถึง ผู้บริหารองค์กร ผู้จัดการฝ่ายการเงิน ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการ บางองค์กรอาจจะไม่ได้ทำงานโดยตรงกับเด็กแต่องค์กรเหล่านั้นจะส่งเงินสนับสนุนไปให้องค์กรช่วยเหลือเด็กอื่นๆ เพราะเหตุนี้เอง พวกเขาที่ต้องคำนึงถึงการคุ้มครองเด็กเป็นหลักในการตัดสินใจเช่นกัน
6. ในชั้นวงกลมที่ 6 เขียนชื่อของเพื่อนร่วมงาน หรือตำแหน่งงานที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง เจ้าหน้าที่บางคนอาจไม่ได้มีหน้าที่หรือลักษณะงานซึ่งส่งผลกระทบต่อเด็กโดยตรง (เช่น เจ้าหน้าที่บัญชี คนขับรถหรือ แม่บ้าน) แต่พวกเขาก็เป็นผู้ใหญ่ในองค์กรที่เด็กๆ ได้พบเห็นบ่อยจนเด็กให้ความไว้วางใจเพราะความคุ้นเคยกันนั่นเอง ยิ่งไปกว่านั้น ทางชุมชนอาจไว้วางใจบุคคลเหล่านี้อย่างมาก เพราะพวกเขาเป็นตัวแทนขององค์กรช่วยเหลือเด็ก ดังนั้น แนวปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กสำหรับเจ้าหน้าที่เหล่านี้ก็ควรเป็นไปในทางเดียวกับแนวปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่

ที่ทำงานกับเด็กโดยตรง (เพราะพวกเขาอาจแสวงหาประโยชน์จากตำแหน่งของตนเพื่อเข้าถึงตัวเด็กได้เช่นเดียวกัน)

ตอนนี้ ขอให้ดูที่ภาพวงกลม คุณควรพบว่าเจ้าหน้าที่ทุกคนในองค์กรของคุณมีการปฏิสัมพันธ์กับเด็กไม่ว่าในระดับใดก็ระดับหนึ่ง

คุณคงได้เห็นแล้วว่าการทำงานขององค์กรของคุณนั้นส่งผลกระทบต่อเด็กในหลายด้าน ยกตัวอย่างเช่น ถึงแม้องค์กรจะบอกว่าเป้าหมายหลักในการทำงานของตนมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาชุมชนเป็นสำคัญ พวกเขาอาจต้องประหลาดใจที่เห็นว่าเจ้าหน้าที่ในองค์กรของตนมีการปฏิสัมพันธ์กับเด็กหลากหลายรูปแบบ ขนาดไหน เจ้าหน้าที่ทุกคนควรมีความเข้าใจเรื่องการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรเพราะว่าในการทำงานเพื่อช่วยเหลือเด็กและชุมชน พวกเขาจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับเด็กไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง บางคนอาจมีหน้าที่ความรับผิดชอบและการปฏิสัมพันธ์กับเด็กมากกว่าหนึ่งระดับชั้น

ประเภทต่างๆ ของการปฏิสัมพันธ์ ได้แก่

<ul style="list-style-type: none"> • ตัวต่อตัว 	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิสัมพันธ์โดยตรง มีความเป็นส่วนตัวสูง
<ul style="list-style-type: none"> • กับกลุ่มเด็ก 	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิสัมพันธ์โดยตรง
<ul style="list-style-type: none"> • ทำงานกับชุมชน 	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิสัมพันธ์ทางอ้อม โดยเด็กเป็นผู้รับผลประโยชน์ทางอ้อม
<ul style="list-style-type: none"> • ไปพื้นที่ปฏิบัติงานเป็นครั้งคราว และ/หรือสามารถเข้าถึงข้อมูลของเด็ก 	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิสัมพันธ์ทางอ้อม อาจทำให้เด็กตกอยู่ในฐานะที่เปราะบางมากขึ้นได้
<ul style="list-style-type: none"> • มีอำนาจตัดสินใจซึ่งส่งผลกระทบต่อเด็ก 	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิสัมพันธ์ทางอ้อม
<ul style="list-style-type: none"> • มีหน้าที่ความรับผิดชอบซึ่งไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเด็กโดยตรง 	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิสัมพันธ์ทางอ้อม อาจใช้ตำแหน่งของตนเพื่อแสวงหาประโยชน์จากเด็ก “การใช้อำนาจเพื่อลวงละเมิด”

คุณอาจพบว่าเจ้าหน้าที่ในองค์กรของคุณมีการปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับเด็กในระดับสูง หรืออาจมีการปฏิสัมพันธ์กับเด็กน้อยมาก ปัจจุบันนี้ไม่ได้แสดงให้เห็นระดับความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กที่สูงหรือต่ำกว่า หากเจ้าหน้าที่ไม่ค่อยได้ปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับเด็ก นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าองค์กรนั้นๆ จะมีความเสี่ยงในเรื่องการคุ้มครองเด็กน้อยกว่าองค์กรอื่นที่มีการปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับเด็กเป็นประจำ เราต้องพิจารณาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบต่อตัวเด็ก หรือในบางกรณี ก็อาจส่งผลเสียหายต่อองค์กรและเจ้าหน้าที่ เราจะมาพิจารณาปัจจัยเหล่านี้ด้วยกันในแบบฝึกหัดต่อไป

2.2 ปัจจัยเสี่ยง

ขอให้คุณนึกถึงกิจวัตรประจำวันที่ทำอยู่อีกครั้ง ซึ่งอาจเป็นการทำงานในสำนักงาน หรือลงภาคสนาม รวมถึงหน้าที่ความรับผิดชอบหลักของผู้คนที่คุณทำงานด้วย

โปรดดูตารางด้านล่าง (หากคุณถ่ายเอกสารตารางนี้ไว้หลายชุดเพื่อทำกิจกรรมก็จะดีมาก) จากนั้น ขอให้ดูรายชื่อกิจกรรมต่างๆ ที่อยู่ด้านล่างตาราง และพิจารณาถึงลักษณะการปฏิบัติงานขององค์กรของคุณ ตามคำถามที่อยู่ในตาราง องค์กรของคุณได้ทำกิจกรรมตามรายชื่อดังกล่าวบ้างหรือไม่ ถ้าใช่ ขอให้เขียนชื่อกิจกรรมที่องค์กรของคุณทำแยกไว้ชุดหนึ่ง มีกิจกรรมหรือสถานการณ์อื่นบ้างหรือไม่ที่เกิดขึ้นในองค์กรของคุณ แต่ไม่ได้อ้างถึงในที่นี้ ถ้ามี ขอให้เขียนลงไปและตอบคำถามตามตารางในแบบเดียวกับกิจกรรมและสถานการณ์ก่อนหน้านี้ จากนั้น วงกลมในส่วนที่เห็นว่าตรงกับลักษณะการทำงานขององค์กรมากที่สุด ตัวอย่างเช่น คุณครูในโรงเรียนจัดให้เด็กๆ ได้ฝึกซ้อมการแสดง โดยมีคุณครูอีกคนอยู่คุมด้วย สถานที่จัดคือ ศูนย์สันตนาการของโรงเรียน ในเวลาหลังเลิกเรียน

ตารางเพื่อประเมินปัจจัยเสี่ยง

ถ่ายเอกสารตารางนี้ โดยใช้แต่ละชุดสำหรับกรอกแต่ละกิจกรรมที่องค์กรของคุณทำ

ใครอยู่ด้วยบ้าง	ทำกิจกรรมเวลาใด	ที่ไหน
กับเพื่อนร่วมงานสองคนหรือมากกว่า	เช้า	ที่ทำงาน
กับเพื่อนร่วมงานอีกคน	เที่ยง	ที่เป็นส่วนตัวแต่คนอื่นสามารถมองเห็น
มีสมาชิกชุมชนอยู่ด้วย	บ่าย	ที่สาธารณะวางแผนไว้ล่วงหน้า
มีอาสาสมัครหรือผู้มาเยี่ยมอยู่ด้วย	ค่ำ	ที่สาธารณะ ไม่ได้วางแผนไว้ก่อน
ตามลำพังกับกลุ่มเด็กๆ	ดึก หรือค้างคืน	บ้านคุณเอง หรือบ้านเด็ก
ตามลำพังกับเด็กเพียงคนเดียว	ไม่ใช่เวลาทำงาน	ที่ส่วนตัว แยกออกมาจากคนอื่น

รายชื่อกิจกรรมที่เป็นไปได้ มีต่อไปนี้

1. สอนหนังสือหรือจัดกิจกรรมสันตนาการ
2. สอนพิเศษ สอนเด็กทำการบ้าน หรือกักตัวเด็กเพื่อเป็นการทำโทษหลังเลิกเรียน
3. ดูแลเด็ก (ในศูนย์เด็ก บ้านอุปการะ ที่รับเลี้ยงเด็กอ่อน หรือสถานพยาบาล)
4. พาเด็กไปร่วมกิจกรรมที่มีการจัดเตรียมไว้ล่วงหน้า (อย่างเช่นไปเข้าค่าย ทักษะศึกษา ฯลฯ)
5. พาเด็กไปที่ใดที่หนึ่งด้วยเรื่องส่วนตัว เช่น ไปห้องฉุกเฉินเมื่อเด็กป่วย โรงพยาบาล หรือศาล
6. พาเด็กกลับบ้าน หรือไปที่หนึ่งที่ใดโดยไม่ได้คาดไว้ล่วงหน้า หรือทราบล่วงหน้าในเวลากระชั้นชิด
7. ปลอดภัยเมื่อเด็กเข้ามาหาเพราะเสียใจ
8. ให้คำปรึกษา ให้ยาหรือรักษาอาการป่วยทางกาย
9. เด็กมีรอยช้ำบนขาและคุณต้องตรวจบาดแผล
10. อาบน้ำให้เด็กพิการ
11. ผู้อุปการะมาเยี่ยมเด็กที่ตนอุปการะ
12. อาสาสมัครทำกิจกรรมกับเด็กๆ อย่างเช่นสอนหนังสือ หรือเล่นเกมส์
13. เก็บข้อมูลวิจัย (การสนทนากลุ่มย่อย แบบสอบถาม ให้เด็กวาดภาพหรือทำกิจกรรมอื่นเพื่อให้ข้อมูล ฯลฯ)
14. อาสาสมัครทำงานบริการสังคมในบริเวณที่มีเด็กๆ อยู่ด้วย อย่างเช่นช่วยสร้างสะพาน บูรณะโรงเรียน ฯลฯ
15. สัมภาษณ์ (เมื่อตรวจเยี่ยมโครงการ ประเมินงาน หรือเก็บข้อมูลของผู้เสียหายหรือกลุ่มเสี่ยง)
16. นักข่าวต้องการสัมภาษณ์เด็กเพื่อเขียนเป็นสารคดี

กิจกรรมนี้มีจุดประสงค์เพื่อหาช่องโหว่ในแนวทางปฏิบัติเพื่อการคุ้มครองเด็ก ทั้งนี้เพื่อนำมาแก้ไขและพัฒนาต่อไป (ไม่ใช่กิจกรรมที่เจตนา นำข้อเสียขององค์กรมาวิจารณ์) ฉะนั้น คุณจึงไม่ควรเสียความรู้สึก หากปรากฏว่าการปฏิบัติงานขององค์กรมีความเสี่ยงแฝงอยู่ โปรดดูคำตอบขององค์กรของคุณ ถ้าคำตอบอยู่ในสามบรรทัดบน (ส่วนที่เป็นสีอ่อน) นั้นหมายถึงว่ากิจกรรมนั้นๆ มีความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กในระดับที่ต่ำ และถ้าหากคำตอบส่วนมากตกอยู่ในสามบรรทัดล่าง (ส่วนที่เป็นสีเข้ม) ทางองค์กรของคุณก็ควรต้องกังวล เพราะนั่นสะท้อนให้เห็นว่าการปฏิบัติงานขององค์กรมีระดับความเสี่ยงหรือแนวโน้มที่จะเกิดปัญหาด้านการคุ้มครองเด็กในระดับที่สูง

ปัจจัยเสี่ยง

ปัจจัยต่างๆ ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่คุณควรคำนึงถึงเมื่อวิเคราะห์ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก ที่อาจเกิดขึ้นภายในองค์กร

- ใครอยู่ด้วยบ้าง (การดูแลโดยผู้ใหญ่ในระหว่างจัดกิจกรรม)
- เมื่อใด (เวลา)
- ที่ไหน (สถานที่)
- อย่างไร (ลักษณะของกิจกรรม หรือปฏิสัมพันธ์นั้นๆ)

อย่าคาดหวังว่าคำตอบจากการประเมินปัจจัยเหล่านี้จะเป็นกฎตายตัว และผู้ใช้ต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป ตัวอย่างเช่น การฝึกซ้อมกีฬาในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์นั้นหากมีเจ้าหน้าที่คนอื่นสักคน (หรือมากกว่านั้น) อยู่ดูแลการฝึกซ้อมด้วยก็ไม่มีปัญหาอะไร การสอนพิเศษให้กับเด็กแม้เป็นเวลากลางวันก็ไม่ใช่ว่าจะปลอดภัย หากผู้สอนอยู่กับเด็กตามลำพังในที่ลับตาคน สิ่งสำคัญที่สุด คือ เราต้องพิจารณาปัจจัยทั้งหมดร่วมกัน (ไม่ใช่ดูแต่ละปัจจัยเดี่ยวๆ) ซึ่งการทำเช่นนี้จะช่วยให้เราประเมินระดับความเสี่ยงของกิจกรรมนั้นๆ ได้

การควบคุมดูแลกิจกรรมโดยผู้ใหญ่: เจ้าหน้าที่ควรทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มหรือจับคู่กันทำงาน เพื่อไม่ให้เกิดโอกาสที่ตนจะถูกกล่าวหาผิดๆ หรือโอกาสที่พฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือเป็นอันตรายต่อเด็กจะเกิดขึ้น โดยที่ไม่มีใครรู้ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่คนอื่นไม่สามารถมาควบคุมดูแลกิจกรรมด้วยได้ ก็ควรขอให้ผู้ใหญ่ในชุมชนมาอยู่ด้วยขณะทำกิจกรรมร่วมกับเด็ก สมาชิกชุมชนนั้นจะใกล้ชิดกับเด็กในชุมชนของตัวเองมากกว่าคนจากภายนอก ดังนั้นพวกเขาจะคอยระวังระวังความปลอดภัยให้กับเด็กและคอยรายงานถึงการล่วงละเมิดที่อาจเกิดขึ้น แม้ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับเด็กมีแนวโน้มมาจากภายในชุมชนเองหรือคนที่เด็กรู้จักมากกว่า (กรุณาอ้างอิงถึงเนื้อหาในภาคที่ 1) แต่การไม่ตรวจสอบประวัติอาชญากรรมของอาสาสมัคร หรือการไม่ควบคุมดูแลเวลาที่มีผู้มาเยี่ยมชุมชน ก็ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กได้เช่นกัน

เวลาและสถานที่: การพบปะกับเด็กนอกเวลาทำงานนั้นแตกต่างจากการพบปะกับเด็กภายในเวลาทำงาน การกระทำเช่นนี้อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงได้ และความเสี่ยงนี้จะยิ่งเพิ่มขึ้นเมื่อเจ้าหน้าที่ใช้เวลาอยู่กับเด็กนอกเวลาทำงานหรืออยู่กับเด็กๆ ทั้งคืน ซึ่งอาจทำให้เกิดการตีความที่ผิดๆ ถึงแม้ว่าเจ้าหน้าที่จะมีความตั้งใจดีก็ตาม

ลักษณะของกิจกรรมหรือการปฏิสัมพันธ์: ลักษณะของกิจกรรมบางประเภทมีระดับความเสี่ยงสูงกว่ากิจกรรมอื่นๆ เช่น การทำกิจกรรมกับเด็กตัวต่อตัวหรือต้องมีการสัมผัสตัวเด็กอย่างใกล้ชิด และความเสี่ยงอาจเพิ่มมากขึ้นเมื่อเราต้องทำกิจกรรมกับเด็กที่เปราะบางเป็นพิเศษ (ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย จิตใจ หรือสถานะ) เด็กที่มีความบกพร่องทางกาย (พิการ) หรือเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิด เพราะเด็กเหล่านี้ต้องการความดูแลเอาใจใส่มากกว่าเด็กธรรมดา ยิ่งไปกว่านั้น เด็กจะตกอยู่ในสถานะที่เปราะบางมากขึ้นเมื่อข้อมูลส่วนตัวของพวกเขาถูกเปิดเผย อย่างเช่นในกรณีการเก็บข้อมูลวิจัย การที่ผู้ใหญ่เข้าถึงฐานข้อมูล หรือการถูกสัมภาษณ์ นอกจากนี้ เด็กจะยิ่งเปราะบางมากยิ่งขึ้นเมื่อพวกเขาต้องออกจากสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย เช่นในสถานการณ์ภัยพิบัติฉุกเฉินหรือพลัดถิ่น

ในการทำกิจกรรมกับเด็ก ควรมีเจ้าหน้าที่อย่างน้อย 2 คนขึ้นไปควบคุมดูแล หรือหากทำไม่ได้ก็ขอให้มีผู้ใหญ่ในชุมชนอยู่ด้วย (ถึงแม้ว่าสมาชิกชุมชนคนนี้จะไม่ได้มีส่วนร่วมโดยตรงในการทำกิจกรรมก็ตาม) แนวปฏิบัติเช่นนี้ใช้ได้กับการรับส่งเด็กด้วย เมื่อปลอบประโลมหรือให้คำปรึกษาเด็ก เราจำเป็นต้องใช้สถานที่ที่เป็นส่วนตัว แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องเป็นสถานที่ๆ ผู้อื่นสามารถมองเห็นได้ โดยการเปิดประตูทิ้งไว้หรืออยู่ในที่สาธารณะที่ห่างจากคนอื่นพอควร ในกรณีเช่นนี้ คนอื่นจะยังมองเห็นตัวเจ้าหน้าที่กับเด็กได้ แต่จะไม่ได้ยินบทสนทนา ในการจัดกิจกรรม หากเป็นไปได้ก็ให้เลือกเวลาที่เป็นเวลาทำงานหรือวันธรรมดา หากคุณบังเอิญพบเด็กนอกเวลาทำงาน (โดยไม่ได้นัดหมายกันไว้) ก็ควรแจ้งเรื่องนี้ให้เพื่อนร่วมงานรับทราบทันทีในวันรุ่งขึ้น

องค์กรไม่ควรปล่อยให้ผู้มาเยี่ยม เช่น ผู้อุปการะเด็ก หรือสื่อมวลชน อยู่ตามลำพังกับเด็กเป็นอันขาด และไม่ควรให้พวกเขาไปพบเด็กที่บ้านเพราะนั่นจะทำให้พวกเขาารู้ช่องทางติดต่อกับเด็กโดยตรง ในภายหลัง อาจนัดแนะพบปะกับเด็กโดยไม่ผ่านองค์กร ซึ่งในกรณีดังกล่าวเจ้าหน้าที่องค์กรจะไม่สามารถควบคุมดูแลได้ (และอาจเปิดโอกาสให้ผู้มีเจตนาไม่ดีล่วงละเมิดเด็ก)

สิ่งสำคัญที่สุด คือ ทางองค์กรควรมี “วัฒนธรรมองค์กรที่เปิดกว้าง” และควรเปิดให้ผู้อื่นรับรู้หรือมองเห็นเสมอว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อเจ้าหน้าที่ทำกิจกรรมกับเด็กๆ และเจ้าหน้าที่แต่ละคนก็ควรจะมีระมัดระวังพฤติกรรมของตนเสมอ ในการปฏิบัติงาน เราไม่ควรเปิดช่องว่างให้ผู้อื่นตีความผิดๆ หรือมีโอกาสที่ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กจะเกิดขึ้น ในช่วงต่อไปของภาคที่ 2 คุณจะได้อุทธรณ์ศึกษาในประเด็นการคุ้มครองเด็กและลดระดับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงพิจารณาวิธีที่จะช่วยให้องค์กรของคุณปรับปรุงแนวทางปฏิบัติด้านการคุ้มครองเด็กของตน

2.3 การจัดการกับความเสี่ง

แบบฝึกหัดที่ผ่านมาช่วยให้เราระบุสถานการณ์ที่ระดับความเสี่ยงต่อตัวเด็ก (หรือต่อเจ้าหน้าที่และองค์กร) อาจเพิ่มขึ้น ต่อไปนี้จะลองพิจารณาคำว่า “ความเสี่ยง” กันดูบ้าง ว่าที่จริงแล้วหมายถึงอะไร กิจกรรมนี้จะช่วยให้คุณตระหนักถึงความสำคัญของการประเมินความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับตัวเด็ก เจ้าหน้าที่และองค์กร รวมถึงนำความเข้าใจที่ได้มาประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันและลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น

คุณคิดว่าคำต่อไปนี้มีความหมายว่าอย่างไร

- “ความเสี่ยง”
- “การวิเคราะห์ความเสี่ยง”
- “การจัดการกับความเสี่ง”

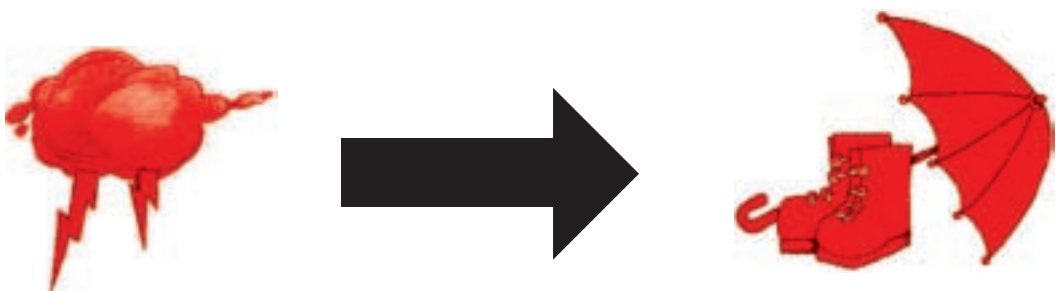
ความเสี่ยง คือ โอกาสที่เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์จะเกิดขึ้น

การวิเคราะห์ความเสี่ยง คือ การคาดคะเนว่าสิ่งไม่พึงประสงค์ (ความเสี่ยง) จะมีโอกาสเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาปัจจัยหลายๆ อย่างประกอบกัน ความเสี่ยงดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อเด็กเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน รวมถึงชื่อเสียงและเป้าหมายขององค์กร

การจัดการกับความเสี่ง หมายถึง การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ที่เรื่องไม่คาดคิด/ไม่พึงประสงค์จะเกิดขึ้น และลงมือป้องกัน หรือลดโอกาสที่ความเสี่ยงนั้นๆ จะเกิดขึ้น

เพื่อป้องกันเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ เราต้องสามารถระบุความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง และลงมือป้องกันหรือลดความเสี่ยงดังกล่าว “การวิเคราะห์ความเสี่ยง” และ “การจัดการกับความเสี่ง” เป็นแนวคิดธรรมดาที่ผู้คนต่างก็ใช้ในชีวิตประจำวันโดยที่พวกเขาไม่ได้นึกถึงด้วยซ้ำ สองตัวอย่างต่อไปนี้จะช่วยให้คุณมีความเข้าใจในแนวคิดดังกล่าวมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 1: การพยากรณ์อากาศ

คนๆ หนึ่งพึ่งพยากรณ์อากาศและได้ยืนยันว่าวันนี้มีโอกาสสูงที่ฝนจะตกตลอดวัน (ซึ่งเป็นการระบุความเสี่ยง) ฝนจะตกหนัก(นี่เป็นการวิเคราะห์ขอบเขตของปัญหา) เพราะฉะนั้น เขาจึงถือร่มติดมือไปด้วยก่อนออกจากบ้าน(นี่เป็นการจัดการกับความเสี่ยงเพื่อลดความรุนแรงของการเปียกฝน)

ตัวอย่างที่ 2: เด็กน้อยในบ้าน

คุณคิดว่ามีอันตรายอะไรบ้างที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กน้อยในภาพ ร้ายแรงแค่ไหน และ คุณคิดว่าควรป้องกันอันตรายดังกล่าวอย่างไร

ทั้งสองนี้เป็นตัวอย่างของการวิเคราะห์และจัดการกับความเสี่ยง ซึ่งเป็นเรื่องง่ายที่ใครๆ ก็ทำได้

หากคุณต้องการตัวอย่างเพิ่มขึ้นเพื่อช่วยให้เข้าใจแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์และจัดการกับความเสี่ยง ขอให้อ่านย่อหน้าถัดไป แต่ถ้าไม่ ก็ข้ามไปได้

ตัวอย่างหนึ่ง คือ เวลาที่เราขับซิมอเตอร์ไซด์ ความเสี่ยงอาจรวมถึงโอกาสที่รถมอเตอร์ไซด์เสียในเวลากลางคืนและเกิดอุบัติเหตุ ผู้ขับที่จัดการกับความเสี่ยงนี้ได้โดยตรวจเช็คสภาพเครื่องยนต์ก่อนออกจากบ้าน ไม่เดินทางกลางคืน และสวมหมวกกันน็อคทุกครั้ง อีกตัวอย่างหนึ่งคือเวลาที่เราข้ามถนน คุณจะต้องดูก่อนว่ามีรถผ่านมาหรือไม่ (ระบุความเสี่ยง) และถ้าคุณต้องประเมินจำนวนรถที่กำลังแล่นมา ความเร็ว และระยะห่างของรถที่กำลังแล่นมาจากจุดที่คุณยืนอยู่ (วิเคราะห์ความเสี่ยง) หลังจากนั้นคุณก็ลดความเสี่ยง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความรุนแรงของปัญหา อย่างเช่น เปลี่ยนใจไม่ข้ามถนน หรือหยุดครึ่งทางตรงเกาะกลางถนนก่อนจะข้ามไปยังอีกฝั่งถนน ฯลฯ

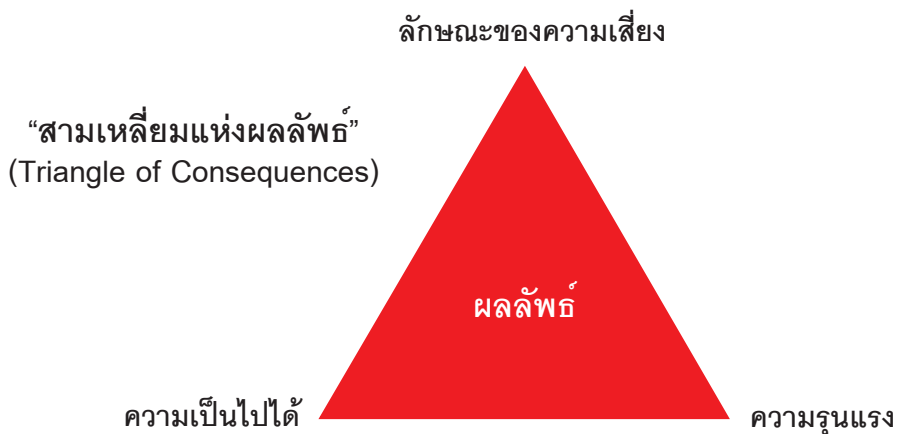
ความเสี่ยงในชีวิตของเรานั้นมีหลายด้านด้วยกัน แต่ในคู่มือเล่มนี้จะมุ่งเน้นไปที่ความเสี่ยงซึ่งเกี่ยวข้องกับประเด็นการคุ้มครองเด็กเท่านั้น

คุณคิดว่าความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรของคุณมีอะไรบ้าง

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กที่อาจเกิดขึ้นภายในองค์กรหมายถึงโอกาสที่

- เจ้าหน้าที่ซึ่งมีเจตนาไม่ดีอาจล่วงละเมิด หรือแสวงหาประโยชน์จากเด็ก
- เจ้าหน้าที่ซึ่งมีเจตนาดีอาจถูกกล่าวหาผิดๆ
- องค์กรอาจต้องเผชิญกับการฟ้องร้อง ดำเนินคดี การถูกกล่าวหาผิดๆ การเสียภาพพจน์ ทางสื่อ การสูญเสียความน่าเชื่อถือจากชุมชน และการถูกเจ้าของทุนหรือองค์กรเครือข่ายเพ่งเล็ง

แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์และจัดการกับความเสี่ยงเป็นประโยชน์อย่างมากในการพัฒนามาตรฐานคุ้มครองเด็กภายในองค์กร เมื่อคาดคะเนถึงผลที่ตามมาของความเสียหายใดๆ ก็ตาม สิ่งสำคัญ คือ คุณต้องพิจารณาว่าปัจจัยต่างๆ มีความสมดุลกันหรือไม่

2.4 กรณีศึกษาเกี่ยวกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก

สำหรับแบบฝึกหัดต่อไป เราจะมาดูกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก เพื่อพิจารณาว่าจะนำแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์และจัดการกับความเสี่ยงมาประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงานขององค์กรได้อย่างไร จุดประสงค์ก็เพื่อให้คุณสามารถระบุความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก วิเคราะห์ขอบข่ายของปัญหาและเรียงลำดับความสำคัญของปัญหา วิเคราะห์ว่าทางองค์กรของคุณสามารถรับมือกับประเด็นการคุ้มครองเด็กได้ดีเพียงใด รวมถึงระบุวิธีจัดการกับแต่ละกรณีศึกษาอย่างเหมาะสม

ต่อไปนี้เป็นสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก สำหรับแต่ละกรณีศึกษา ขอให้คุณลองตอบคำถามต่อไปนี้

- สำหรับแต่ละกรณีศึกษา ความเสี่ยงในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก ภายในองค์กรมีอะไรบ้าง และเพราะเหตุใด
- ปัญหามีความรุนแรงแค่ไหน เพราะอะไร
- ปัญหานี้มีโอกาสดังเกิดขึ้น (ภายในองค์กรของคุณ) มากน้อยแค่ไหน เพราะอะไร
- คุณมีข้อเสนอแนะอย่างไรในการจัดการกับปัญหา และเพราะอะไร

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างสำหรับการตอบคำถามในแต่ละกรณีศึกษา

ตัวอย่าง: สถานการณ์ 1

คุณพึ่งพยากรณ์อากาศทางวิทยุก่อนที่จะออกไปพบทันตแพทย์

- ความเสี่ยง: อาจมีฝนตกหนัก
- มีความรุนแรงแค่ไหน เพราะเหตุใด: รุนแรง - คุณอาจเปียกโชกไปทั้งตัว
- มีโอกาสดังเกิดขึ้นแค่ไหน ทำไม: ค่อนข้างสูง - ส่วนมาก การพยากรณ์อากาศจะถูกต้อง
- ควรทำอย่างไร: ถีอร่วมไปด้วยและใส่รองเท้าบู๊ท

ตัวอย่าง: สถานการณ์ 2

ประตูเปิดอยู่ในขณะที่เด็กไม่มีคนดูแล

- ความเสี่ยง: เด็กอาจคลานออกจากบ้านและเกิดอุบัติเหตุได้
- มีความรุนแรงแค่ไหน เพราะเหตุใด: รุนแรงมาก - เด็กอ่อนยังปกป้องตัวเองไม่ได้
- มีโอกาสเกิดขึ้นแค่ไหน ทำไม: มีโอกาสเกิดขึ้นมาก - เพราะเด็กไม่รู้ว่าข้างนอกบ้านเต็มไปด้วยอันตราย
- ควรทำอะไร: ปิดประตู และหาผู้ใหญ่มาดูแลเด็ก

ใช้ตารางต่อไปนี้ช่วยในการตอบคำถามของแต่ละกรณีศึกษา

ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการคุ้มครองเด็กมีอะไรบ้าง เพราะเหตุใด	
ความเสี่ยงดังกล่าวมีความรุนแรงแค่ไหน เพราะเหตุใด	
โอกาสที่ความเสี่ยงดังกล่าวจะเกิดขึ้นในองค์กรของท่านมีมากน้อยขนาดไหน เพราะเหตุใด	
ควรต้องทำอะไรบ้าง เพราะเหตุใด	

กรณีศึกษา 1

มีชาวต่างชาติมาติดต่อที่สำนักงานคุณ เขาตั้งใจจะมาอาศัยอยู่ที่ประเทศไทยเป็นเวลา 2 ปี และอยากทำงานเป็นอาสาสมัครช่วยสอนภาษาอังกฤษในชุมชนที่คุณทำงานอยู่ ชาวต่างชาติคนนี้ได้เดินทางท่องเที่ยวมาอย่างมากมาย และได้ทำงานในแต่ละประเทศที่เขาเดินทางไป งานล่าสุดที่ทำคือที่ประเทศกัมพูชาเป็นเวลา 6 เดือน เขาว่างงานไป 2 ปีระหว่างงานก่อนสุดท้ายและงานสุดท้าย เนื่องจากเขาเปลี่ยนที่อยู่บ่อย จึงไม่ได้ระบุบุคคลอ้างอิงในเอกสารประวัติการทำงานเลย

กรณีศึกษา 2

คุณเป็นผู้ประสานงานโครงการสำหรับเด็กหลายโครงการในจังหวัดพังงา อยู่มาวันหนึ่ง เด็กชายคนหนึ่งจากศูนย์เยาวชนมาบอกคุณว่าเขารู้สึกไม่สบายใจที่จะอยู่ใกล้พ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงมักจะเผลอพรอดเข้ามาในห้อง โดยเฉพาะเวลาที่เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จและไม่ได้ใส่เสื้อผ้า เด็กคนนี้ถูกทิ้งอยู่บ้านตามลำพังกับพ่อเลี้ยงบ่อยๆ เขารู้สึกว่าอาจจะเกิดเหตุการณ์ไม่ดีขึ้นได้ เขาจึงขอเบอร์โทรศัพท์มือถือของคุณ

กรณีศึกษา 3

คุณแวะไปเยี่ยมสถานที่ตั้งโครงการแห่งหนึ่งของคุณ (บ้านพักชั่วคราว, ศูนย์ดูแลเด็กชั่วคราว เป็นต้น) คุณเห็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งตะคอกและล้อเลียนเด็กชายต่อหน้าเด็กกลุ่มหนึ่ง มีหน้าซำยังยู่ให้พวกเขาหัวเราะเยาะเด็กชายคนนี้

กรณีศึกษา 4

เด็กหญิงคนหนึ่งในระดับเรียนของคุณเป็นเด็กเรียบร้อย และเท่าที่คุณทราบ เธอไม่เคยโกหก แต่เมื่อไม่นานมานี้เธอดูแปลกไป เหมือนมีอะไรกังวลใจและชอบเก็บตัวอยู่ตามลำพัง หลังเลิกเรียนวันหนึ่งคุณเรียกเธอมาคุยและไต่ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เด็กหญิงตอบว่าอาจารย์ใหญ่ซึ่งเป็นหัวหน้าของคุณจับตองที่ลับของเธอมาหลายครั้งแล้ว เธอรู้สึกไม่สบายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ก็ขอร้องให้คุณอย่านำเรื่องนี้ไปบอกกับใคร

กรณีศึกษา 5

พื้นที่โครงการของคุณสามารถเข้าออกได้จากถนนสายหลักและถนนด้านหลัง ทางเข้าหลักมีป้ายเขียนแจ้งผู้มาเยี่ยมโครงการว่าต้องรายงานตัวกับสำนักงานขององค์กรคุณก่อนที่จะเข้าไปในชุมชน แต่ทางเข้าจากถนนด้านหลังไปไม่มีป้ายนี้ติดอยู่ อยู่มาวันหนึ่งคุณพบคนแปลกหน้าสองสามคนกำลังพูดคุยกับเด็ก

หลังจากนั้นเด็กๆ มาบอกคุณว่าคนแปลกหน้าที่เข้ามาคุย ได้ถามคำถามส่วนตัวหลายคำถาม ยกตัวอย่างเช่น เด็กพวกนี้อาศัยอยู่ที่ไหน และเรียนอยู่โรงเรียนอะไร

กรณีศึกษา 6

คุณพาเด็กกลับไปหมู่บ้านหลังจากที่เธอได้รับการรักษาจากโรงพยาบาลใหญ่แห่งหนึ่งในเมือง ขณะที่เริ่มเดินทางกลับเป็นเวลาตีแล้ว และพายุก็พัดสะพานที่ใช้ข้ามไปหมู่บ้านจนพังทลาย คุณและเด็กจึงต้องพักค้างคืนในบังกะโลห้องเดียวกัน เพราะมีห้องว่างแค่ห้องเดียว เช้าวันต่อมาคุณก็พาเด็กกลับบ้านไปหาพ่อแม่ด้วยความปลอดภัย คุณไม่ได้แตะต้องเด็กแม้แต่น้อย สองสามวันต่อมาผู้ปกครองเด็กแจ้งข้อหาว่าคุณข่มขืนผู้เยาว์

ในตอนนี้อยู่ที่คุณได้วิเคราะห์กรณีศึกษาทั้ง 6 แล้ว ลองอ่านคำอธิบายสำหรับแต่ละกรณี และดูว่าเหมือนหรือแตกต่างกับคำตอบของคุณอย่างไร ขอให้คุณจับคู่ด้านการคุ้มครองเด็กทั้ง 6 ด้านต่อไปนี้กับแต่ละกรณีศึกษาด้วย

การคุ้มครองเด็กภายในองค์กร 6 ด้าน

การทำงานเพื่อคุ้มครองเด็กภายในองค์กรอาจแบ่งได้เป็น 6 ด้าน ดังต่อไปนี้

- 1 การคัดเลือกและว่าจ้างบุคลากร อาสาสมัคร
- 2 การให้การศึกษาระดับฝึกอบรม
- 3 ข้อปฏิบัติของเจ้าหน้าที่
- 4 กลไกการรายงานข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่วงละเมิด) และการส่งต่อข้อมูล
- 5 การเข้าถึงของคนภายนอก (ผู้ให้ทุน สื่อ องค์กรอื่น) และการสื่อสาร
- 6 นโยบายและขั้นตอนการปฏิบัติงาน (เพื่อคุ้มครองเด็ก) ของเจ้าหน้าที่

กรณีศึกษา 1: การคัดเลือกและว่าจ้างบุคลากร อาสาสมัคร

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- ผู้สมัครงานไม่ได้ระบุบุคคลอ้างอิง/ไม่มีการตรวจสอบประวัติอาชญากร สิ่งสำคัญคือองค์กรต้องมีการตรวจสอบว่าผู้สมัครงาน/อาสาสมัครเคยมีประวัติการถูกดำเนินคดีที่สื่อถึงพฤติกรรมรุนแรง ล่วงละเมิด หรือไม่เหมาะสมหรือไม่
- การเปลี่ยนแปลงที่อยู่บ่อย ผู้ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กมักจะย้ายถิ่นฐานบ่อยเนื่องจากเกรงกลัวว่าผู้อื่นจะล่วงรู้ถึงพฤติกรรมของตน บางครั้ง ผู้กระทำผิดอาจเลือกไปพำนักในประเทศที่กฎหมายคุ้มครองเด็กไม่เข้มงวดเช่น ประเทศกัมพูชาและไทย อย่างไรก็ตาม การเดินทางหรือย้ายที่อยู่บ่อยไม่ได้เป็นปัจจัยเดียวที่จะตัดสินว่าผู้นั้นเป็นอันตรายต่อเด็กหรือไม่ เราต้องพิจารณาปัจจัยอื่นๆ ประกอบกัน และสำหรับในกรณีศึกษา นี้ ผู้สมัครไม่ได้ระบุบุคคลอ้างอิงเลย ซึ่งเป็นปัจจัยที่เมื่อพิจารณาประกอบกับการย้ายถิ่นฐานบ่อย ทำให้น่าสงสัยมากขึ้น
- ช่วงเวลาที่หายไปในการปฏิบัติงาน (และไม่ได้รับเหตุผล) อาจเป็นช่วงเวลาที่บุคคลนั้นถูกจำคุกหรือมีพฤติกรรมน่าสงสัย อย่างไรก็ตามผู้สมัครอาจมีความจำเป็นส่วนตัวจึงไม่ได้ทำงานในช่วงเวลานั้น เช่น สมาชิกในครอบครัวเจ็บป่วย หรือตนเองเดินทาง ทั้งนี้ ขอให้ทางองค์กรสอบถามกับผู้สมัครว่าเพราะเหตุใดจึงว่างเว้นจากงานประจำ เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลนั้นไม่ได้ถูกดำเนินคดีทางอาญา หรือมีพฤติกรรมน่าสงสัยในช่วงเวลาที่หายไปดังกล่าว
- ในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือภัยพิบัติ องค์กรอาจตรวจสอบบุคคลอ้างอิงได้ไม่เร็วพอเนื่องด้วยเวลาที่มีจำกัด ดังนั้น องค์กรจึงควรมีระบบตรวจสอบการทำงานที่มีประสิทธิภาพ โดยห้ามเจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัครทำงานกับเด็กตามลำพังคนเดียวโดยเด็ดขาด

ควรทำอย่างไร

- องค์กรไม่ควรว่าจ้างผู้สมัครที่ไม่ได้ระบุบุคคลอ้างอิงในเอกสารสมัครงาน และผู้สมัครควรมีบุคคลอ้างอิงอย่างน้อย 2 คนที่ไม่ได้เป็นสมาชิกในครอบครัว และหนึ่งในนั้นควรเป็นหัวหน้างานจากที่ทำงานล่าสุด องค์กรควรสอบถามจากบุคคลอ้างอิงว่าผู้สมัครมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับเด็กหรือไม่
- ให้ผู้สมัครงานผ่านการตรวจสอบประวัติอาชญากรกับทางตำรวจ (หากอยู่ในประเทศที่มีขั้นตอนนั้นๆ) ก็ขอให้ผู้สมัครนำเอกสารการตรวจสอบอาชญากรมาด้วย หากผู้สมัครมาจากประเทศที่มีกระบวนการดังกล่าว (ซึ่งส่วนมากจะเป็นประเทศอย่างเช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย อังกฤษ ซึ่งมีระบบฐานข้อมูลของผู้กระทำผิดทางกฎหมาย ซึ่งใช้ติดตามและอ้างอิงได้)
- ในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือภัยพิบัติ องค์กรอาจต้องจ้างบุคลากรเป็นจำนวนมากในเวลาจำกัด

ซึ่งรวมถึงผู้สมัครที่มีคุณสมบัติตรงกับงานและเป็นที่ต้องการอย่างมาก แต่ไม่มีบุคคลอ้างอิง ในกรณีนี้ องค์กรก็อาจจ้างงานบุคคลดังกล่าวได้ แต่ต้องมีการสังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด และไม่ปล่อยให้ทำกิจกรรมกับเด็กโดยไม่มีเจ้าหน้าที่หรือผู้ใหญ่ในชุมชนอยู่ด้วยเป็นอันขาด การกระทำเช่นนี้ควรเป็นทางเลือกสุดท้ายเท่านั้น

- ให้ระบุแนวทางปฏิบัติสำหรับการคัดสรรบุคลากรในหนังสือคู่มือฝ่ายบุคคล เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคล ควรมีความรู้เบื้องต้นเพื่อสามารถระบุได้ว่าใครอาจเป็นผู้ล่อลวงละเมิดเด็ก (เช่น สามารถระบุ พฤติกรรมอันน่าสงสัย, คิดตั้งคำถามเมื่อทราบว่าผู้สมัครงานมีช่วงเวลาวางเว้นจากการทำงาน หรือย้ายถิ่นฐานบ่อย) อีกทางเลือกหนึ่งคือให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็กเป็นผู้หนึ่งในคณะ สัมภาษณ์งาน

กรณีศึกษา 2: การให้การศึกษาและการฝึกอบรม

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- ทางองค์กรควรอบรมเจ้าหน้าที่ทุกคนในเรื่องข้อปฏิบัติตนของพนักงาน
- ข้อปฏิบัติตนของพนักงานควรรวมถึงระเบียบที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ส่วนบุคคลระหว่างพนักงาน และเด็ก การให้เบอร์โทรศัพท์มือถือเป็นเรื่องที่ส่วนตัวมาก การที่เด็กสนิทกับเจ้าหน้าที่คนใดคนหนึ่งมากเกินไปควรเป็นประเด็นที่น่ากังวล เพราะเด็กอาจเสียใจมากถ้าเจ้าหน้าที่คนนั้นลาออกจาก องค์กร (จึงอาจถือว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายจิตใจของเด็ก แม้ว่าโดยไม่ได้เจตนา) อีกประเด็นหนึ่งคือ การให้เบอร์โทรศัพท์มือถือมีความหมายเป็นนัยว่าเจ้าหน้าที่คนนั้นต้องรับภาระดูแลเด็กเต็มเวลา ไม่เว้นทั้งกลางวันและวันหยุดสุดสัปดาห์ การกระทำเช่นนี้ถือเป็นการล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวของ เจ้าหน้าที่ และส่งผลกระทบต่อศักยภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่ในระยะยาว (อาจทำให้ เจ้าหน้าที่เกิดความอ่อนล้าในหน้าที่การงาน และทำให้ทำงานด้านนี้ได้ไม่นานอย่างที่ควรเป็น)

กรณีศึกษา 2: กลไกการรายงานข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีการล่วงละเมิด) และการส่งต่อข้อมูล

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีหน้าที่รายงานความสงสัยและความกังวลของตนที่เกี่ยวข้องกับ ประเด็นคุ้มครองเด็ก กับเจ้าหน้าที่ด้านคุ้มครองเด็กขององค์กรหรือหน่วยงานสำหรับส่งต่อข้อมูล เพื่อป้องกันรับมือกับการล่วงละเมิดที่อาจเกิดขึ้น

ควรทำอย่างไร

- ให้ความรู้เกี่ยวกับนโยบายและข้อปฏิบัติเรื่องการคุ้มครองเด็กขององค์กรแก่พนักงาน การอบรมอาจทำผ่านการประชุมพิเศษพนักงาน, คู่มือพนักงาน และการอบรมเพื่อทบทวนความรู้เรื่องประเด็นการคุ้มครองเด็ก (ซึ่งองค์กรอาจจัดขึ้นทุกหกเดือนหรือหนึ่งปี)
- จัดตั้งระบบที่มีประสิทธิภาพในองค์กรเพื่อให้เด็กสามารถรายงานข้อมูลกรณีการล่วงละเมิดได้ ทางเลือกหนึ่งคือ องค์กรอาจตั้งระบบรับรายงานข้อมูลทางโทรศัพท์ โดยให้พนักงานผลัดเวรกันรับโทรศัพท์ ในช่วงเวลาที่ได้กำหนดขึ้น การทำเช่นนี้ทำให้เด็กรู้สึกว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ขององค์กรที่เขาคุ้นเคย ส่วนเจ้าหน้าที่เองก็มีเวลาว่างเป็นส่วนตัว
- องค์กรควรระบุขั้นตอนในการรายงานข้อมูลให้ชัดเจน ซึ่งระบุว่าเจ้าหน้าที่ควรรายงานข้อมูลพฤติกรรมอันน่าสงสัยและกรณีการล่วงละเมิดที่ใคร, สิ่งใดจะเกิดขึ้นต่อไปและเจ้าหน้าที่มีขอบเขตหน้าที่ สามารถทำอะไรได้บ้าง (เช่นแยกเด็กออกจากสภาพแวดล้อมที่เป็นอันตรายนั้น หรือให้คำแนะนำแก่เด็กในการจัดการกับความเสียหาย)

กรณีศึกษา 3: ข้อปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- การทำให้เด็กอับอายถือเป็นการล่วงละเมิดทางอารมณ์ ผู้ที่ทำงานด้านพัฒนาสังคมควรปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างแก่ชุมชน การกระทำเช่นนี้ไม่ควรเป็นที่ยอมรับโดยเด็ดขาด
- พฤติกรรมไม่ดีเช่นนี้อาจเกิดขึ้นต่อเนื่อง หากทางองค์กรไม่มีมาตรการจัดการกับความประพฤติของพนักงาน

กรณีศึกษา 3: กลไกการรายงานข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีการล่วงละเมิด) และการส่งต่อข้อมูล

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็กเกิดขึ้นเมื่อเจ้าหน้าที่เห็นเหตุการณ์แล้วไม่รายงาน หรือถ้าหากไม่มีระบบภายในองค์กรที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาข้อร้องเรียนต่างๆ

ควรทำอย่างไร

- ให้ข้อมูลเรื่องข้อปฏิบัติตนของพนักงานผ่านการปฐมนิเทศเจ้าหน้าที่, เอกสารข้อมูลและการอบรม ทบทวนความรู้เรื่องการคุ้มครองเด็ก
- กำหนดมาตรการเรื่องความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ให้ชัดเจน ซึ่งรวมถึงการลงโทษด้านวินัย ความประพฤติ
- กำหนดขั้นตอนปฏิบัติในการแจ้งเบาะแสให้ชัดเจน
- ให้ความรู้แก่เด็กและชุมชนเพื่อให้พวกเขามีความรู้เรื่องการล่วงละเมิดเด็ก และสามารถรายงาน ข้อมูลพฤติกรรมที่น่าสงสัยและกรณีการล่วงละเมิดได้

กรณีศึกษา 4: กลไกการรายงานข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีการล่วงละเมิด) และการส่งต่อข้อมูล

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- หากข้อสงสัยเป็นความจริง เด็กหญิงอาจเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระยะยาวหรือยิ่งรุนแรงมากขึ้น
- หากข้อสงสัยนั้นไม่เป็นจริง เจ้าหน้าที่องค์กรจะถูกกล่าวหาผิดๆ องค์กรอาจสูญเสียชื่อเสียงหากข่าวลือรั่วออกไปถึงสื่อมวลชน

ควรทำอย่างไร

- ไม่ว่าข้อกล่าวหาจะจริงหรือไม่ก็ตาม เจ้าหน้าที่ต้องรายงานข้อกล่าวหาและไม่เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของเด็ก อย่างไรก็ตาม กรณีการละเมิดเด็กนี้เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัคร เจ้าหน้าที่จึงต้องรายงานข้อกล่าวหานี้ต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในองค์กรก่อน เพื่อให้องค์กรดำเนินการสืบสวนภายใน เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดหากสื่อมวลชนทราบ
- อธิบายให้เด็กฟังว่าคุณมีความจำเป็นต้องบอกให้คนอื่นทราบ และบอกให้เด็กรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป
- รายงานข้อกล่าวหากับเจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็กขององค์กร รวมถึงกรอกแบบฟอร์มร้องเรียน อย่าดำเนินการสอบสวนด้วยตัวของคุณเอง ผู้ต้องสงสัยต้องถูกพักงานและห้ามติดต่อกับเด็กจนกว่าการสอบสวนจะเสร็จสิ้น
- คอยติดตามและช่วยเหลือเด็กในด้านต่างๆ ซึ่งอาจรวมถึงการบำบัดทางด้านจิตใจ หรือการดำเนินคดีทางกฎหมาย

- กรณียาอย่าลืมนำเจ้าหน้าที่ที่ถูกกล่าวหาถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะมีหลักฐานยืนยันว่าข้อกล่าวหาเป็นจริง ซึ่งในกรณีดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะถูกให้ออกจากองค์กร
- หากผลการสืบสวนออกมาว่าครูใหญ่ไม่ได้ทำผิดจริง ทางองค์กรต้องปกป้องชื่อเสียงของครูใหญ่ และให้การสนับสนุนครูใหญ่เพื่อรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้น (สถานการณ์ที่ตนต้องอับอายและสูญเสียชื่อเสียง)
- หากผลของการสืบสวนปรากฏว่าเด็กไม่ได้พูดความจริง เด็กคนนั้นต้องเข้าใจเหตุผลว่าทำไมตนเองจึงต้องขอโทษครูใหญ่ และต้องรับการบำบัดด้านจิตใจ หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (ในบางครั้งเด็กอาจถูกผู้อื่นที่ไม่ใช่ครูใหญ่ล่อลวงละเมิด แต่ไม่กล้าเปิดเผยจึงกล่าวหาครูใหญ่แทนเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น/ขอความช่วยเหลือ)
- บางกรณีอาจมีผู้อื่นบังคับให้เด็กโกหก ซึ่งอาจเป็นผู้ปกครอง คนในชุมชน หรือเจ้าหน้าที่คนอื่น ซึ่งหวังหาประโยชน์จากการกระทำของเด็ก หากเด็กถูกคนนอกองค์กรชักจูงให้พูดโกหก ผู้ใหญ่คนนั้นต้องขอโทษต่อครูใหญ่และองค์กร หากเจ้าหน้าที่คนอื่นเป็นผู้บังคับให้เด็กโกหก องค์กรต้องให้เจ้าหน้าที่คนนั้นออกจากองค์กรโดยทันที และขอโทษต่อครูใหญ่ด้วย

กรณีศึกษา 5: การเข้าถึงของคนภายนอก (ผู้ให้ทุน สื่อ องค์กรอื่น) และการสื่อสาร

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- นอกจากทางเข้าหลักซึ่งมีป้ายบอกให้ผู้มาเยี่ยมรายงานตัว องค์กรยังขาดกลไกควบคุมการเข้าถึงของผู้มาเยี่ยมชุมชน
- คุณไม่มีทางรู้ว่าผู้มาเยี่ยมจะนำข้อมูลเด็กไปทำอะไรบ้าง เขาอาจใช้ข้อมูลเด็กไปในทางที่ผิดซึ่งทำให้เด็กเสื่อมเสียชื่อเสียงหรือมีความเปราะบางเพิ่มขึ้นได้

ควรทำอย่างไร

- ปิดทางเข้าข้างหลังหรือทำป้ายบอกแก่ผู้มาเยี่ยมว่าให้รายงานตัวกับทางองค์กร ก่อนจะเข้าเยี่ยมชุมชน
- ให้ความรู้แก่เด็กและชุมชนเกี่ยวกับการจัดการปัญหากรณีที่มีผู้มาเยี่ยมโดยไม่ได้นัดหมาย ผ่านทางการอบรมและสื่อเพื่อให้ความรู้ต่างๆ (เช่น ไม่ควรเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวแก่คนแปลกหน้า, แจ้งต่อเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนหากมีผู้มาเยี่ยมที่น่าสงสัย)

กรณีศึกษา 6: นโยบายและขั้นตอนการปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่

ความเสี่ยงด้านการคุ้มครองเด็ก

- นโยบายคุ้มครองเด็กควรมีข้อห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่เดินทางตามลำพังกับเด็กหรือในเวลากลางคืน
- ภาษาที่ใช้อธิบายขั้นตอนปฏิบัติเรื่องการคุ้มครองเด็กควรทำให้เข้าใจง่ายสำหรับเจ้าหน้าที่ทุกคน

ควรทำอย่างไร

- ควรมีเจ้าหน้าที่อย่างน้อย 2 คนเดินทางไปกับเด็ก หรือให้ผู้ปกครองหรือญาติของเด็กเดินทางไปกับคุณด้วย
- ไม่ควรเดินทางเวลากลางคืนโดยเด็ดขาด
- หากมีเหตุฉุกเฉินที่คุณต้องพาค้างคืนกับเด็กที่ใดที่หนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ให้โทรศัพท์แจ้งผู้จัดการ/เจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็กขององค์กร/ผู้ปกครองเด็กล่วงหน้า

2.5 ตารางบันทึกแนวปฏิบัติอันเป็นแบบอย่าง

กิจกรรมต่อไปมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้อ่านฝึกวิเคราะห์ความเสี่ยงภายในองค์กรของตน โดยจัดลำดับตามระดับความเสี่ยง (โอกาสที่สิ่งไม่พึงประสงค์อาจเกิดขึ้น) และความรุนแรงของปัญหา องค์กรควรจัดลำดับความสำคัญของการแก้ปัญหาโดยพิจารณาสองปัจจัยดังกล่าวร่วมกัน แน่ใจว่าถ้าองค์กรมีเวลาและทรัพยากรเพียงพอ ก็ควรให้ความสำคัญกับประเด็นปัญหาการคุ้มครองเด็กทุกด้านให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่ถ้าหากเวลาจำกัด องค์กรควรจัดการกับปัญหาที่สำคัญมากกว่าก่อน

องค์กรต่างๆ ไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับประเด็นการคุ้มครองเด็กเหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะการทำงานและด้านการคุ้มครองเด็กที่ทางองค์กรควรปรับปรุง เพราะฉะนั้นในระยะแรกของการพัฒนานโยบายคุ้มครองเด็ก องค์กรไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรทั้ง 6 ด้านเท่ากันหมด ตัวอย่างเช่น 2 สถานการณ์อาจมีความร้ายแรงพอๆ กัน แต่สถานการณ์หนึ่งมีโอกาสเกิดขึ้นมากกว่า ในกรณีนี้ ทางองค์กรควรให้ความสำคัญกับปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยกว่าก่อนที่จะไปจัดการกับปัญหาอื่นๆ

ตัวอย่างในทางปฏิบัติ คือ องค์กรหนึ่งอาจบอกว่าความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการรับอาสาสมัครเข้าทำงานในองค์กรนั้นอยู่ในระดับต่ำ เพราะทางองค์กรไม่มีอาสาสมัครทำงานอยู่ แต่งานด้านอุปการะเด็กเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นกิจกรรมระดมทุนหลักขององค์กร ดังนั้น องค์กรนี้ควรให้ความสำคัญกับเรื่องการเข้าถึงของคนภายนอก (ผู้อุปการะเด็ก) และสื่อมากกว่าการรับอาสาสมัคร ในทางกลับกัน องค์กรที่มีอาสาสมัครทำงานเป็นส่วนใหญ่ย่อมให้ความสำคัญกับประเด็นการคุ้มครองเด็กแตกต่างไป

หากคุณเป็นเจ้าหน้าที่ใหม่ คุณต้องค้นคว้าข้อมูลเพื่อประกอบการทำกิจกรรมต่อไปนี้ หากคุณเป็นเจ้าหน้าที่ซึ่งทำงานในองค์กรมาระยะหนึ่ง คุณคงสามารถกรอกข้อมูลลงในแบบฝึกหัดได้จากความทรงจำถึงอย่างไรก็ตาม หากคุณมีโอกาสได้พูดคุยกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นก็จะดีมาก

คำถามในตารางบันทึกแนวปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านระบุการปฏิบัติด้านการคุ้มครองเด็กที่ได้อยู่แล้วภายในองค์กรของตน และที่สำคัญที่สุด คือ เน้นเพื่อให้ผู้อ่านวิเคราะห์ว่าการปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร หรือว่าเป็นการปฏิบัติโดยทั่วไปที่เจ้าหน้าที่ทำตามกันมา

โปรดตอบคำถามว่า “ใช่” “ไม่ใช่” หรือ “ไม่ทราบ” และพูดคุยสอบถามเจ้าหน้าที่คนอื่นหากตนเองไม่ทราบคำตอบ

“ตารางบันทึกแนวปฏิบัติอันเป็นแบบอย่าง” (The Grid of Good Practices)

การคัดเลือกและว่าจ้างบุคลากร อาสาสมัคร		
	(1) คุณทำได้หรือไม่	(2) บันทึกเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือไม่
การประกาศรับสมัครงานซึ่งกล่าวถึงนโยบายคุ้มครองเด็กและ กระบวนการคัดเลือกบุคคลขององค์กร		
แนวทางสำหรับเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคล เพื่อให้สามารถสังเกต พฤติกรรมหรือกิจกรรมอันน่าสงสัย และช่วงเวลาที่หายไป ประวัติการทำงาน		
หนึ่งในคณะกรรมการสัมภาษณ์ได้รับการอบรมหรือคุ้นเคย กับประเด็นเรื่องการคุ้มครองเด็ก		
การตรวจสอบบุคคลอ้างอิง (ทางโทรศัพท์ อีเมลล์ หรือแฟกซ์) ผู้สมัครเซ็นแบบฟอร์มเพื่อแจ้งทางองค์กรหากตนเคยถูกดำเนิน คดีทางอาญาในอดีต (หรือองค์กรอาจตรวจสอบเช็คข้อมูลกับทาง ตำรวจหากสามารถทำได้ในพื้นที่/ประเทศนั้นๆ)		
ผู้สมัครที่ได้รับการตอบรับจากองค์กร หรืออาสาสมัครได้อ่าน ทำความเข้าใจ และเซ็นรับทราบนโยบายคุ้มครองเด็ก		
แฟ้มประวัติส่วนบุคคล สำหรับเก็บหลักฐานประจำตัวพร้อม รูปภาพ และที่อยู่ติดต่อปัจจุบัน		
ระบบเก็บข้อมูลในเรื่องของการลงโทษทางวินัยภายใน องค์กร การสืบสวน และผลลัพธ์		

การให้การศึกษาและฝึกอบรม

	(1) คุณมี/ได้ทำหรือไม่	(2) บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่
การจัดให้การอบรมเพื่อสร้างความตระหนักในประเด็นการคุ้มครองเด็กเป็นส่วนหนึ่งของการปฐมนิเทศพนักงาน (ภายใน 3 เดือนหลังจากเริ่มว่าจ้าง)		
การแนะนำนโยบายและข้อปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กให้กับพนักงาน โดยใช้ภาษาต่างๆ ชัดเจน (ซึ่งควรมีขึ้นภายใน 2 สัปดาห์หลังจากเริ่มว่าจ้าง)		
เจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งทราบดีว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับประเด็นการคุ้มครองเด็ก		
ที่ปรึกษา และ/หรือ แหล่งข้อมูลซึ่งพนักงานสามารถเข้าพบหรืออ้างอิงถึงได้ เมื่อพวกเขามีคำถามเรื่องการคุ้มครองเด็ก		
การปรับปรุงข้อมูลที่ใช้ในการอบรมหรือให้การศึกษา ทุกๆ 6 เดือนถึง 1 ปี		
ข้อมูลเรื่องนโยบายและข้อปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กขององค์กรสำหรับชุมชนและผู้มาเยี่ยม		
อาสาสมัครและลูกจ้างพาร์ทไทม์/ชั่วคราวเข้าร่วมอบรมเบื้องต้นเรื่องการล่วงละเมิดเด็กและการคุ้มครองเด็ก		
การให้การศึกษาแก่เด็กในเรื่องสิทธิเด็ก ทักษะในการป้องกันตัวเอง รวมถึงวิธีการและหน่วยงานที่เด็กสามารถติดต่อได้ หากตนถูกล่วงละเมิด		
คุณแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาและกระบวนการในการฝึกอบรมกับองค์กรอื่นๆ		

ข้อปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่

	(1) คุณมี/ได้ทำหรือไม่	(2) บันทึกเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือไม่
ข้อปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่ต่อเด็กซึ่งสะท้อนถึงหลักการตาม อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและหลักจรรยาบรรณขององค์กร (ตัวอย่างเช่น ห้ามการลงโทษโดยใช้ความรุนแรง หรือทำให้เด็ก อับอาย ไม่ตะโกนใส่เด็ก การควบคุมพฤติกรรม และแนวปฏิบัติ ในเรื่องการสัมผัสร่างกาย)		
การลงโทษทางวินัยภายในองค์กร ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ฝ่าฝืน ข้อปฏิบัติเหล่านี้		
การจัดให้มีเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กมากกว่าหนึ่งคน (ในขณะที่องค์กร จัดกิจกรรมกับเด็ก) และดูแลอย่างเหมาะสม		
การห้ามเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเด็ก		
การห้ามว่าจ้างเด็กเป็นลูกจ้างใช้งานในบ้าน		
ข้อปฏิบัติในการเดินทางกับเด็ก (อย่างเช่น ห้ามเดินทาง กับเด็กตามลำพัง ห้ามเดินทางกลางคืน)		
ข้อบังคับสำหรับเจ้าหน้าที่ ให้พวกเขารับผิดชอบต่อ กระทำของตนเองเสมอ (แม้ว่าตัวเด็กเองจะเป็นฝ่ายที่มี พฤติกรรมไม่เหมาะสม แต่งตัว้วยวน)		
แนวทางสำหรับเด็กในการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสม กับเด็กคนอื่นๆ		

กลไกการรายงานข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่วงละเมิด) และการส่งต่อข้อมูล

	(1) คุณทำได้หรือไม่	(2) บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่
วัฒนธรรมองค์กรที่เปิดกว้างให้พนักงานพูดคุยได้อย่างไม่ต้องปิดบัง หากตนกังวลว่ามีการล่วงละเมิดเด็กเกิดขึ้น		
ข้อบังคับให้พนักงานแจ้งหากสงสัย หรือเกิดกรณีการล่วงละเมิดกับเด็ก		
ผู้ประสานงานด้านการคุ้มครองเด็กซึ่งพนักงานคนอื่นๆ สามารถแจ้งข้อกังวล หรือกรณีการล่วงละเมิดเข้ามาได้		
แนวทางปฏิบัติเมื่อมีข้อกล่าวหาเรื่องการล่วงละเมิดเกิดขึ้น (ขั้นตอนต่าง ๆ และแบบฟอร์มในการรายงานข้อมูลที่เป็นมาตรฐาน)		
แผนผังแสดงขั้นตอนการสื่อสารภายในองค์กร เมื่อเกิดข้อกล่าวหาเรื่องการล่วงละเมิดเกิดขึ้น (ใครมีหน้าที่ทำอะไร)		
ระบบติดตามข้อมูลเพื่อติดตามกรณีต่างๆ (แฟ้ม สมุด ฐานข้อมูล คอมพิวเตอร์ หรืออื่นๆ) (ซึ่งอาจแสดงให้เห็นแนวโน้มหรือการเกิดกรณีขึ้นซ้ำๆ กัน)		
การดูแลและให้ความสนับสนุนผู้เกี่ยวข้องกับกรณีการล่วงละเมิด ทั้งในขณะที่สืบสวนข้อกล่าวหา และภายหลังจากนั้น		
การติดตามเรื่อง (แจ้งความคืบหน้าให้ทราบ) กับตัวเด็กเอง ครอบครัวของเด็ก รวมถึงผู้ที่รายงานข้อมูล		
หน่วยงานที่ซึ่งผู้ประสานงานด้านการคุ้มครองเด็กสามารถส่งต่อข้อมูลให้ได้ (รวมถึงที่อยู่ติดต่อปัจจุบันของหน่วยงานนั้นๆ)		
หน่วยงานพัฒนาเอกชนอื่นๆ ที่คุณสามารถประสานงานด้วยได้และมีความสัมพันธ์ที่ดี (ทั้งนี้เพื่อเป็นเครือข่ายสนับสนุนซึ่งกันและกัน)		

การเข้าถึงของคนภายนอก (ผู้ให้ทุน สื่อ องค์กรอื่น) และการสื่อสาร

	(1) คุณมี/ได้ทำหรือไม่	(2) บันทึกเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือไม่
การสื่อสารภายในองค์กร (อย่างเช่น ระหว่างสำนักงานส่วนกลาง และพื้นที่) ก่อนที่ผู้มาเยี่ยมจะเดินทางมาถึงพื้นที่โครงการ		
การสื่อสารให้ชุมชนและเด็กทราบก่อนผู้มาเยี่ยมจะเดินทางมาถึงพื้นที่โครงการ		
การอธิบายวัตถุประสงค์ของการมาเยี่ยมหรือการสัมภาษณ์นั้นๆ ให้เด็กและชุมชนฟัง		
กลไก/วิธีการควบคุมการเข้าออกของผู้มาเยี่ยม (รั้ว ป้าย หรือ ทางเข้าพื้นที่โครงการซึ่งระบุไว้ชัดเจน)		
การคัดกรองการติดต่อระหว่างเด็กและบุคคลภายนอก (อย่างเช่น จดหมายจากผู้อุปการะถึงเด็กในความอุปการะของตน) ทั้งนี้เพื่อ ป้องกันไม่ให้ทั้งสองฝ่ายแลกเปลี่ยนที่อยู่กัน หรือใช้วาจา ไม่เหมาะสม		
แนวทางปฏิบัติในการเปิดเผยข้อมูล ทั้งภายในและนอกองค์กร อย่างเช่น การเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเด็กควรจำกัดอยู่แค่ใน กลุ่มผู้ที่จำเป็นต้องรู้เท่านั้น หรือรวมถึงข้อปฏิบัติเมื่อเจ้า ของทุนหรือผู้มาเยี่ยมขอข้อมูล		
ข้อปฏิบัติในการใช้ข้อมูลของเด็กในสื่อต่างๆ (การสัมภาษณ์ การถ่ายภาพ การบันทึกภาพหรือเสียง) อย่างเช่น ต้องมี แบบฟอร์มยินยอมจากเด็กและครอบครัวเสมอ เด็กๆ ต้องแต่งตัว เหมาะสมหรือถูกถ่ายทอเรื่องราวอย่างถูกต้อง ไม่บิดเบือน		

นโยบายและขั้นตอนการปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่

	(1) คุณมี/ได้ทำหรือไม่	(2) บันทึกเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือไม่
นโยบายคุ้มครองเด็กซึ่งครอบคลุมประเด็นต่างๆ ตามที่ได้กล่าวข้างต้น		
นโยบายคุ้มครองเด็กซึ่งอธิบายความหมายและความเข้าใจ ขององค์กรในเรื่องการล่วงละเมิดไว้อย่างชัดเจน		
นโยบายคุ้มครองเด็กขององค์กรซึ่งเคารพบริบททางวัฒนธรรม ของชุมชนนั้นๆ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ประนีประนอมกับการกระทำ ที่ถือเป็นการล่วงละเมิด เมื่อพิจารณาตามมาตรฐานสากล		
ขั้นตอนปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่ซึ่งสะท้อนนโยบายนั้นๆ		
การกำหนดให้องค์กรที่คุณทำงานด้วยมีมาตรฐานขั้นต่ำใน การคุ้มครองเด็ก		
วัฒนธรรมองค์กรซึ่งเน้นให้รับฟังความคิดเห็นของเด็ก และ เคารพสิทธิเด็กในฐานะปัจเจกบุคคล		
ผู้บริหารซึ่งตระหนักถึงความสำคัญของการที่องค์กรต้อง มีนโยบายคุ้มครองเด็ก		
คณะทำงานซึ่งรับผิดชอบในการติดตามผลการนำนโยบาย คุ้มครองเด็กไปปฏิบัติ		
พนักงานซึ่งเข้าใจว่าเพราะเหตุใดองค์กรจึงควรมีนโยบาย คุ้มครองเด็ก		
(ในกรณีที่องค์กรของคุณยังไม่มีนโยบายคุ้มครองเด็ก) ความ ตั้งใจและทุ่มเทที่จะพัฒนานโยบายและข้อปฏิบัติในการคุ้มครอง เด็กของตนขึ้นมา		

นโยบายและขั้นตอนการปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่

	(1) คุณมีได้ทำหรือไม่	(2) บันทึกเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือไม่
องค์กรอื่นๆ ซึ่งให้คำปรึกษาแก่คุณได้ ในเรื่องของการพัฒนา นโยบายและข้อปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก		
(คุณอาจได้ทำแล้ว หรือวางแผนดำเนินการในอนาคต) การปรึกษากับเด็กๆ เมื่อพัฒนานโยบายและข้อปฏิบัติใน การคุ้มครองเด็ก		

มีหลายด้านใหม่ที่คุณตอบว่า “ไม่”

ไม่ใช่เรื่องแปลกหากคุณพบว่าองค์กรของคุณมีการปฏิบัติด้านการคุ้มครองเด็กที่ยังต้องปรับปรุง หลายองค์กรมีการปฏิบัติที่ดี แต่ถ้าหากสิ่งเหล่านี้ไม่ถูกบันทึกไว้ ผลที่อาจตามมาคือ องค์กรจะเสี่ยงกับการสูญเสียองค์ความรู้และความชำนาญเมื่อพนักงานออกจากองค์กรไป นอกจากนี้ ผู้คนอาจลืมหรือตีความผิดพลาดเมื่อไม่ได้มีการบันทึกข้อความไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ทางองค์กรอาจมีแนวทางปฏิบัติที่ดีแต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินหรือเกิดวิกฤตการณ์ก็อาจทำให้เจ้าหน้าที่คิดอะไรไม่ออกได้ เอกสารอ้างอิงจะช่วยให้เจ้าหน้าที่องค์กรทราบว่าจะควรปฏิบัติเช่นไรเพื่อลดความเสี่ยงและป้องกันความผิดพลาด ด้วยเหตุนี้เองทุกองค์กรจึงควรพัฒนานโยบายคุ้มครองเด็กของตนขึ้นมา รวมทั้งบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

สำหรับคำถามในตารางที่กล่าวไว้ว่า “คุณได้บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้เป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่”

ขอให้คุณลองตอบคำถามต่างๆ ดังต่อไปนี้

- หากองค์กรมีแนวทางปฏิบัติในด้านการคุ้มครองเด็กดังกล่าว คุณมีเอกสารดังกล่าวหรือไม่ หรือสามารถหามาได้หรือไม่
- หากองค์กรของคุณมีแนวปฏิบัติในประเด็นดังกล่าว และได้บันทึกไว้ แต่ยังคงมีการแก้ไขปรับปรุงอีก คุณลองคิดได้ไหมว่าควรต้องเปลี่ยนแปลงอย่างไร (กรุณาจดบันทึกด้วย) และคุณพูดคุยกับคนอื่นในองค์กรถึงความคิดเห็นของคุณได้หรือไม่
- หากองค์กรของคุณมีแนวปฏิบัติในประเด็นดังกล่าว แต่ไม่ได้มีบันทึกเป็นเอกสารไว้ คุณทราบได้อย่างไรว่านี่เป็นแนวปฏิบัติขององค์กรคุณ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ในองค์กรยึดถือปฏิบัติทั่วไปหรือไม่ องค์กรได้ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวอย่างไร เจ้าหน้าที่ทุกคนทราบถึงแนวปฏิบัตินี้หรือไม่
- หากองค์กรของคุณมีแนวทางปฏิบัติในประเด็นดังกล่าวแต่ไม่ได้มีบันทึกเป็นเอกสารไว้ คุณสามารถพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานได้หรือไม่ว่าขั้นตอนในการปฏิบัติควรเป็นอย่างไร (กรุณาจดบันทึกด้วย)
- หากองค์กรของคุณไม่มีแนวทางปฏิบัติในประเด็นดังกล่าวเลย ขอให้คุยกับเพื่อนร่วมงานช่วยกันกำหนดแนวทางปฏิบัติ และจดบันทึกเป็นเอกสารไว้ หากคุณเป็นเจ้าหน้าที่อาวุโสหรือทำงานในองค์กรมานาน คุณอาจมั่นใจพอที่จะเสนอแนะกับคณะผู้บริหารให้อนุมัติเอกสารที่ร่างขึ้นเป็นนโยบายขององค์กร หากคุณเป็นเจ้าหน้าที่ใหม่หรือไม่รู้สึกว่าคุณสามารถพูดคุยประเด็นนี้กับผู้บริหารระดับสูงได้ อย่างน้อยก็ควรส่งเอกสารให้หัวหน้าตามสายงานเพื่อให้ดำเนินการต่อหรือขอให้เพื่อนร่วมงานเสนอให้

โปรดพิจารณาประเด็นตามข้างต้นในขณะที่คุณอ่านเรื่องต่อไปนี

ต้นไม้ในสำนักงาน

พนักงานบริษัทคนหนึ่งปลูกต้นไม้แสนสวยไว้ในกระถางข้างโต๊ะทำงานของเขา เขาดูแลต้นไม้เป็นประจำทุกวันอย่างดีมาตลอด จนกระทั่งถึงวันที่เขาได้งานที่ใหม่และต้องไปจากสำนักงานแห่งนี้ เขาทิ้งต้นไม้ไว้เป็นของขวัญให้กับเพื่อนๆ ในสำนักงานเพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมความงามของมันต่อไป

ทว่าไม่มีใครสักคนรู้ว่าต้องดูแลต้นไม้อย่างไร และพวกเขาก็คิดว่าตัวเองไม่มีเวลาอยู่ดี ไม่มีใครคิดที่จะรับผิดชอบดูแลต้นไม้ต้นนี้ เพราะเหตุนี้ ต้นไม้แสนสวยก็ค่อยๆ เหี่ยวเฉาและตายไปในที่สุด พนักงานทุกคนต่างก็โศกเศร้าที่ต้นไม้ตายไป

นโยบายคุ้มครองเด็กก็เหมือนต้นไม้ในเรื่องนี้ การจะเลี้ยงให้อยู่รอดได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกๆ คน ในองค์กรตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้สึกรับผิดชอบที่จะเลี้ยงดูต้นไม้ (ปฏิบัติตามนโยบาย) ร่วมกัน คุณเองก็เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการนี้เช่นกัน

การปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างที่น่าไปปฏิบัติได้จริง

หากคุณมีเวลา คุณอาจต้องการพัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับตารางบันทึกแนวปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างให้มากขึ้น และถ้ามีเพื่อนร่วมงานเข้าร่วมในกระบวนการนี้ก็ดีมาก ต่อไปนี้เป็นอีก 3 คำถามเพิ่มเติมสำหรับแต่ละประเด็นในตาราง

1. เจ้าหน้าที่ในองค์กรทราบเกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ดีดังกล่าวหรือไม่
2. แนวปฏิบัติดังกล่าวได้ถูกนำไปปฏิบัติจริงหรือไม่
3. เราจะปรับปรุงแนวปฏิบัติดังกล่าวให้ดีขึ้นได้อย่างไร

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการกรอกตารางด้วยคำถามเพิ่มเติม

การคัดเลือกและว่าจ้างบุคลากร อาสาสมัคร					
	(1) คุณมี/ ได้ทำหรือไม่	(2) มีการบันทึก ไว้หรือไม่	(3) เจ้าหน้าที่ใน องค์กรทราบ หรือไม่	(4) ได้นำไปปฏิบัติ หรือไม่	(5) จะปรับปรุงให้ดีขึ้น ได้อย่างไร
การตรวจสอบบุคคลอ้างอิง	√	x	√	ไม่แน่ใจ	เขียนระบุในคู่มือ ของฝ่ายบุคคล

เมื่อกล่าวถึงยุทธศาสตร์ในการให้ข้อมูลเรื่องแนวทางปฏิบัติแก่เจ้าหน้าที่ ลองพิจารณาว่าคุณควรมีวิธีดำเนินงานด้านนี้อย่างไร (ยกตัวอย่างเช่น แผ่นพับ, คู่มือเจ้าหน้าที่, อีเมล, การประชุมพิเศษเจ้าหน้าที่ใหม่, การประชุม และอื่นๆ) คุณมีเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้อ้างอิงหรือไม่

เมื่อคิดถึงการนำแนวทางปฏิบัติที่ดีไปปฏิบัติจริง ขอให้คุณลองถามตัวเอง ว่าทางองค์กรของคุณจะทราบได้อย่างไรว่ายุทธศาสตร์ในการคุ้มครองเด็กได้ถูกนำไปปฏิบัติจริง ลองยกตัวอย่างหรือสถานการณ์ รวมทั้งเขียนลงไปว่าองค์กรของคุณจัดการกับปัญหาหรือสถานการณ์ดังกล่าวอย่างไร ทางองค์กรของคุณมีกลไกหรือวิธีการใดบ้างที่จะช่วยตรวจสอบการดำเนินการตามนโยบายที่วางไว้ และกลไก/วิธีการดังกล่าวได้ถูกนำไปปฏิบัติจริงหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น กลไกที่ว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ในขณะที่คุณทำงานลงไปตรวจเยี่ยมโครงการเป็นครั้งคราว หรือในกรณีที่ผู้จัดการโครงการเป็นผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานภาคสนามด้วยตัวเอง

ขอให้คุณกรอกตารางบันทึกแนวปฏิบัติที่เป็นแบบอย่างอีกครั้ง รวมทั้งพยายามตอบคำถามสามคำถามที่เพิ่มเติมขึ้นมา ดังได้กล่าวไว้ข้างต้น

ต่อไปนี้เป็นคำถามอื่นๆ เพื่อให้คุณพิจารณาร่วมกัน

- คุณรู้สึกว่าคุณให้เจ้าหน้าที่ทุกคนมีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กหรือไม่
- โดยทั่วไป เจ้าหน้าที่ที่ยึดมั่นและสนับสนุนนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กขององค์กรหรือไม่
- องค์กรของคุณมีผู้ประสานงานหรือเจ้าหน้าที่ดำเนินการเรื่องการคุ้มครองเด็กหรือไม่
- มีคณะทำงานในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กหรือไม่ ถ้าไม่มี คุณคิดว่าควรมีหรือไม่
- องค์กรของคุณมีการดำเนินงานเพื่อปรับปรุงนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กขององค์กรหรือไม่ คุณสามารถเข้าร่วมคณะทำงานดังกล่าวได้หรือไม่

2.6 ตัวอย่างนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก

ท้ายที่สุด คุณอาจต้องการดูตัวอย่างนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กขององค์กรอื่นๆ ตัวอย่างดังกล่าวครอบคลุมด้านการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรทั้ง 6 ด้าน (ตามที่ปรากฏอยู่ในตารางบันทึกแนวปฏิบัติ) และแสดงให้เห็นว่าองค์กรต่างๆ อาจมีนโยบายคุ้มครองเด็กที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะงานที่องค์กรทำ คุณสามารถดูตัวอย่างเหล่านี้ได้ในภาคผนวก ซึ่งเริ่มตั้งแต่นำหน้า 103 เป็นต้นไป

เมื่อคุณดูตัวอย่างเหล่านี้ ขอให้ลองตอบคำถามด้านล่าง

- คุณมีความคิดเห็นอย่างไรต่อนโยบายเหล่านี้ เมื่อเทียบกับกลไกที่องค์กรของคุณมีอยู่แล้ว
- มีสิ่งใดบ้างที่คุณสามารถนำไปเพิ่มเติมในนโยบายขององค์กรได้
- คุณสามารถพูดคุยเกี่ยวกับความคิดเห็นของคุณกับผู้รับผิดชอบเรื่องการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรของคุณได้หรือไม่

2.7 บทสรุป

ประเด็นสำคัญที่สุดที่องค์กรควรคำนึงถึงเมื่อพัฒนานโยบายและขั้นตอนปฏิบัติเพื่อคุ้มครองเด็ก คือ ประโยชน์สูงสุดของเด็ก ทางองค์กรควรคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นหลักเมื่อกำหนดมาตรฐานการคุ้มครองเด็ก รวมถึงเคารพสิทธิเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและกฎหมายในประเทศนั้นๆ สิทธิพื้นฐานดังกล่าวรวมถึง สิทธิในการได้รับความปกป้องจากอันตราย สิทธิในการมีสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมและปลอดภัย และสิทธิที่จะถูกรับฟังและเห็นคุณค่า (จากผู้ใหญ่)

ประเด็นอื่น ๆ ที่องค์กรควรต้องคำนึงถึงเช่นกัน คือ

นโยบายคือกลไกเพื่อลดความเสี่ยง การที่องค์กรมีนโยบายคุ้มครองเด็กไม่ได้หมายความว่าปัญหาจะไม่เกิดขึ้นเลย แต่เป็นการแสดงให้เห็นว่าองค์กรมีความมุ่งมั่นที่จะคุ้มครองเด็ก และสร้างกลไกไว้ล่วงหน้าเพื่อพยายามป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงรับมือกับปัญหาอย่างดีที่สุด ในกรณีที่เกิดขึ้นจริง

ความรับผิดชอบและความเป็นเจ้าของร่วมกัน เจ้าหน้าที่ทุกระดับชั้นในองค์กรควรมีส่วนร่วมตลอดทั้งกระบวนการ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะรู้สึกรับผิดชอบและเป็นเจ้าของร่วมกัน ซึ่งจะทำให้พวกเขาเกิดความตระหนักและปฏิบัติตามนโยบายขององค์กรมากขึ้น

หากเจ้าหน้าที่ทั้งหมดของทุกองค์กรที่ทำงานกับเด็กและชุมชนสามารถปฏิบัติได้เช่นนี้ ก็ถือว่าเราได้เดินหน้าไปอีกก้าวหนึ่งแล้วในการต่อสู้เพื่อช่วยเหลือให้เด็กได้รับสิทธิในการคุ้มครองที่พวกเขาพึงได้รับ

ภาคที่ 2: การวัดผลด้วยตนเอง

โปรดใช้เวลาที่บททวนภาคที่ 2 และการเรียนรู้ของตัวเองในบทที่ผ่านมา

ขอให้คุณเติมเต็มประโยคต่อไปนี้

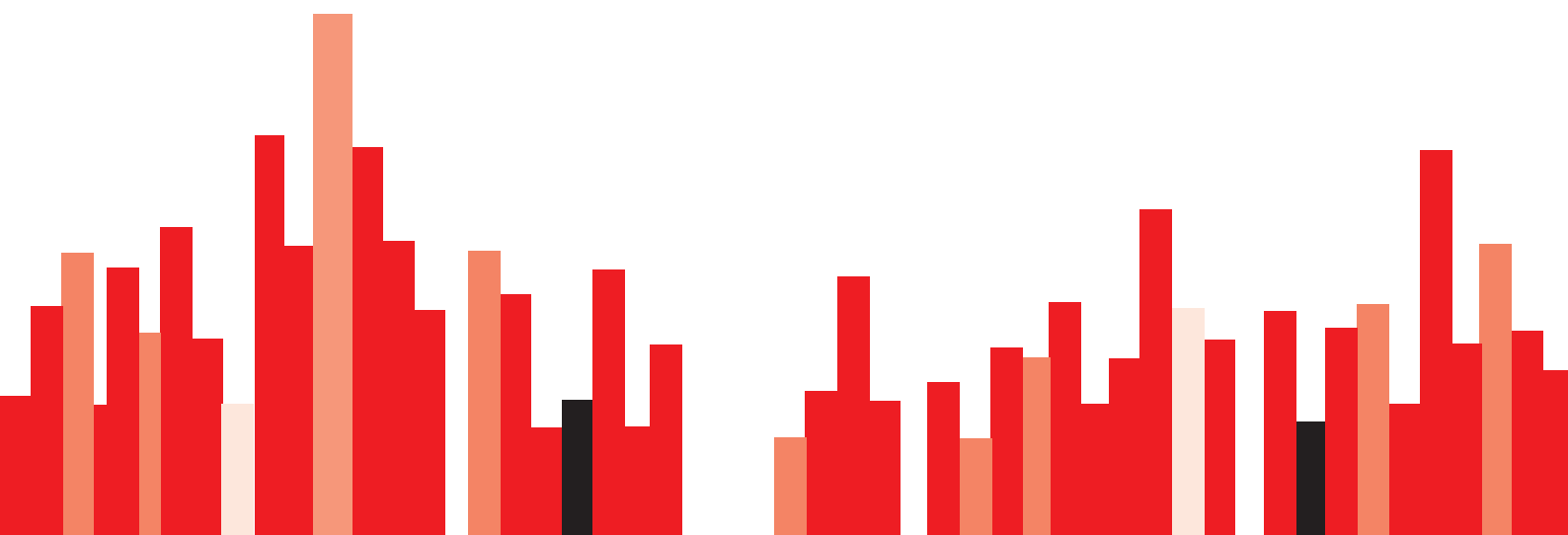
1. สิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้ คือ ...
2. สิ่งที่ฉันจำได้มากที่สุดเมื่อพูดถึงการจัดการกับความเสี่ยง คือ ...
3. ส่วนที่ดีที่สุดของกลไกการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรของฉัน คือ ...
4. ส่วนของกลไกการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรของฉันที่ทำให้ฉันประหลาดใจที่สุด คือ ...
5. ประโยชน์ของการที่องค์กรมีนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก คือ ...
6. สิ่งหนึ่งที่ฉันวางแผนจะทำเพื่อพัฒนาการปฏิบัติงานเพื่อคุ้มครองเด็กภายในองค์กรของฉัน คือ ...

คุณอาจแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวข้างต้นกับหัวหน้างาน และ/หรือ เพื่อนร่วมงานของคุณ

ภาคผนวก:

ตัวอย่างนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก

ภาคผนวก 1:

ตัวอย่างนโยบายคุ้มครองเด็กจากองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ

ต่อไปนี้เป็นข้อความจากนโยบายคุ้มครองเด็กของหน่วยงานและองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศหลายองค์กรด้วยกัน (องค์กรเอ็ดแพท อินเตอร์เนชั่นแนล, องค์กรแพลนนานาชาติ, องค์กรช่วยเหลือเด็ก, ศุภนิมิตสากล และกลุ่มปฏิบัติงานเฉพาะกิจเรื่องการคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิดและแสวงหาประโยชน์ทางเพศในสถานการณ์ฉุกเฉินและภัยพิบัติ ของสำนักงานสหประชาชาติ) โปรดสังเกตว่าองค์กรต่างๆ ย่อมมีนโยบายแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับลักษณะงานขององค์กรนั้นๆ

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 1 การคัดเลือกและว่าจ้างบุคลากร อาสาสมัคร

- [องค์กร] มีความรับผิดชอบในการกำหนดขอบเขตหน้าที่การงานของเจ้าหน้าที่ ภารกิจของอาสาสมัคร และระบุในเอกสารอ้างอิงอย่างชัดเจน รวมทั้งการอธิบายถึงความรับผิดชอบของบุคคลนั้นๆ ในด้านการคุ้มครองเด็กทั้งโดยทั่วไปและที่เป็นหน้าที่เฉพาะเจาะจง
- กระบวนการคัดเลือกบุคลากรเพื่อว่าจ้างให้ทำงาน จะต้องประกอบด้วยใบสมัครงานที่กรอกข้อมูลเรียบร้อย การสัมภาษณ์ และการตรวจสอบบุคคลอ้างอิง ในระหว่างการสัมภาษณ์ กรรมการสัมภาษณ์ควรสอบถามผู้สมัครเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานกับเด็กที่ผ่านมาด้วย

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 2 การให้การศึกษาและฝึกอบรม

- [องค์กร] เชื่อมมั่นในการให้การศึกษา อบรมสร้างความรู้ความตระหนักให้กับเจ้าหน้าที่ คณะกรรมการอำนวยการ และอาสาสมัคร เกี่ยวกับความหมายของการแสวงหาประโยชน์ การล่วงละเมิดและการละเลย ซึ่งรวมถึงการสังเกตสิ่งที่จะบ่งชี้ว่าคนหนึ่งๆ เป็นผู้ชอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก (ซึ่งหมายถึงการที่คนๆ นั้นเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก) และความหมายของการล่วงละเมิดทางเพศตามบริบทของสังคมท้องถิ่นนั้นๆ
- พนักงานทุกคน คณะกรรมการอำนวยการ/คณะกรรมการที่ปรึกษา และบุคลากรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์กร จำเป็นต้องเข้าใจนโยบายและเกณฑ์มาตรฐานเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กของทางองค์กร รวมถึงเซ็นรับทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และพวกเขาควรได้รับการแจ้งให้ทราบหากองค์กรมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายในภายหลัง
- เจ้าหน้าที่ทุกคน รวมทั้งอาสาสมัครและผู้แทนของ [องค์กร] ต้องมีความคุ้นเคยกับนโยบายคุ้มครองเด็ก รวมถึงตระหนักต่อปัญหาการล่วงละเมิดและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับเด็ก

- สิ่งสำคัญ คือ เจ้าหน้าที่ทุกคนและบุคลากรซึ่งปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรงต้องมีความตระหนักถึงสถานการณ์ซึ่งอาจมีความเสี่ยงด้านประเด็นการคุ้มครองเด็ก และจัดการกับความเสียดังกล่าว (ลดโอกาสที่ความเสียดังกล่าวจะเกิดขึ้น)
- ผู้บริหารมีหน้าที่ประเมินความเสี่ยงด้านประเด็นการคุ้มครองเด็กในการดำเนินงานทุกโครงการ และดำเนินการเป็นขั้นตอนตามที่จำเป็นเพื่อลดโอกาสที่ความเสี่ยงจะเกิดขึ้นกับเด็ก
- ผู้บริหารมีหน้าที่สร้างกลไกต่างๆ เพื่อสร้างความตระหนัก และระบุความต้องการในด้านการอบรมเรื่องประเด็นการคุ้มครองเด็กของเจ้าหน้าที่ในองค์กร รวมทั้งกลไกเพื่อตรวจสอบว่าเจ้าหน้าที่ได้รับการอบรมตามนั้น อย่างเช่น การควบคุม และติดตามประเมินประสิทธิภาพการทำงาน
- แผนการดำเนินโครงการส่งเสริมให้มีการป้องกันการล่วงละเมิดเด็ก การแสวงหาประโยชน์จากเด็ก และการทอดทิ้งเด็ก โดยสำรวจสาเหตุของปัญหาต่างๆ ดังกล่าว และดำเนินการแก้ไขปัญหา โดยสนับสนุนให้ครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมรับผิดชอบ ทั้งนี้เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก
- สิ่งสำคัญสำหรับเจ้าหน้าที่และบุคลากรที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง คือ ต้องคุยกับเด็กๆ เรื่องปฏิสัมพันธ์ที่พวกเขามีกับเจ้าหน้าที่หรือผู้ใหญ่คนอื่นๆ และสนับสนุนให้เด็กๆ แจ้งให้ทางองค์กรทราบหากมีข้อกังวล
- สิ่งสำคัญสำหรับเจ้าหน้าที่และบุคลากรที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง คือ ต้องสร้างให้เด็กมีศักยภาพในการคุ้มครองตัวเอง ซึ่งทำได้โดยสอนเด็กๆ เรื่องสิทธิของพวกเขา การกระทำที่ยอมรับได้และยอมรับไม่ได้ รวมถึงสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้หากเกิดปัญหา
- เจ้าหน้าที่องค์กรมีหน้าที่สร้างสภาพแวดล้อมซึ่งส่งเสริมให้เด็กๆ เข้าใจและสามารถระบุได้ว่าการกระทำซึ่งไม่เหมาะสมเป็นอย่างไร และให้พวกเขาสามารถพูดคุยเรื่องสิทธิและข้อกังวลของตนได้อย่างเปิดเผย
- สำหรับ [องค์กร] แล้ว เด็กๆ มีส่วนร่วมและบทบาทในการดำเนินงานขององค์กรอย่างจริงจังและเต็มที่ ความหวังและความปรารถนาของพวกเขาควรได้รับการเคารพ และสวัสดิภาพความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กๆ ก็เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เด็กๆ ต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมโครงการต่างๆ ที่ถูกออกแบบมาเพื่อคุ้มครองพวกเขาเอง โดยมีกลไกเพื่อรับฟังความคิดเห็นของเด็กๆ และสร้างทักษะให้พวกเขารู้จักคุ้มครองตนเอง แต่อย่างไรก็ตาม การคุ้มครองเด็กก็ยังคงเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ มิใช่คาดหวังให้เด็กต้องตัดสินใจแบบผู้ใหญ่ทั้งหมด
- เพื่อให้การดำเนินงานเพื่อคุ้มครองเด็กมีประสิทธิภาพ เจ้าหน้าที่ทุกคนจำเป็นต้องเข้าใจนโยบายอย่างถูกต้อง [องค์กร] จะให้การศึกษาในด้านนี้อย่างต่อเนื่องแก่เจ้าหน้าที่ คณะกรรมการ อำนวยการ องค์กรพันธมิตร อาสาสมัคร เจ้าหน้าที่ฝึกงาน ที่ปรึกษาและตัวแทนองค์กร [องค์กร] จะสร้างความตระหนักในนโยบายการคุ้มครองเด็กดังกล่าว ผ่านทางการจัดอบรม ปฐมนิเทศ และการอธิบายสรุปความ

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 3 ข้อปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่

- ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเจ้าหน้าที่องค์กรให้ความช่วยเหลือและผู้รับผลประโยชน์เป็นเรื่องต้องห้ามอย่างยิ่ง เพราะอำนาจในความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองฝ่ายไม่เท่าเทียมกัน และความสัมพันธ์ดังกล่าวยังทำลายความน่าเชื่อถือและคุณธรรมของเจ้าหน้าที่องค์กรให้ความช่วยเหลืออีกด้วย
- ความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก (ซึ่งหมายถึงบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี) เป็นเรื่องต้องห้าม แม้ว่าอายุที่เด็กมีเพศสัมพันธ์ได้ตามกฎหมายของท้องถิ่นนั้นๆ จะต่ำกว่าตามหลักสากล ความเข้าใจผิดเรื่องอายุของเด็ก (คิดว่าเด็กอายุเกิน 18 ปี) ไม่ใช่ข้ออ้าง
- บุคลากรของ [องค์กร] ต้องตระหนักว่าตนเองทำงานกับเด็กที่ใช้ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่องค์กรเพื่อเรียกร้อง “ความสนใจเป็นพิเศษ” ซึ่งเด็กมีความต้องการดังกล่าวเนื่องจากสถานการณ์หรือประสบการณ์ถูกล่วงละเมิดในอดีต ผู้ใหญ่ (เจ้าหน้าที่องค์กร) ต้องเป็นผู้รับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้น แม้ว่าเด็กอาจจะมีพฤติกรรมที่ยั่วยวนใจให้กระทำผิด และควรหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ล่อแหลม (เอื้ออำนวย) ต่อการกระทำผิด หรือถูกเข้าใจผิดได้ง่าย
- บุคลากรของ [องค์กร] จะต้องไม่จับต้องตัว อุ้ม จุมพิต กอด หรือสัมผัสผู้เยาว์ ด้วยท่าทีที่ไม่เหมาะสมหรือขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิด เจ้าหน้าที่ขององค์กร ควรขอความยินยอมจากเด็กก่อนที่จะสัมผัสตัวหรือจับมือเด็ก
- โดยทั่วไป การใช้เวลาอยู่ตามลำพังกับเด็กมากเกินไปเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม
- ในกรณีที่เป็นไปได้และสามารถปฏิบัติได้ เจ้าหน้าที่ควรดำเนินกิจกรรมขององค์กรโดยยึดหลัก “ผู้ใหญ่สองคน” เป็นสำคัญ นั่นคือ การให้ผู้ใหญ่มากกว่า 2 คนขึ้นไปจัดการหรือดูแลกิจกรรมซึ่งมีผู้เยาว์หรือเด็กมีส่วนร่วมด้วย และอยู่ร่วมกิจกรรมนั้นๆ ตลอดเวลา แต่ถ้าเป็นไปได้ พนักงานของ [องค์กร] ควรมองหาทางเลือกอื่นที่เหมาะสม อย่างเช่น ชวนสมาชิกชุมชนไปด้วยเมื่อไปเยี่ยมเด็ก
- เจ้าหน้าที่และบุคลากรอื่นควรหลีกเลี่ยงการกระทำซึ่งอาจถูกตีความว่าเป็นการปฏิบัติที่เป็นแบบอย่างไม่ดี หรืออาจเป็นการล่วงละเมิด อย่างเช่น ไม่ควรปฏิบัติตนอย่างไม่เหมาะสมหรือสื่อไปในทางเพศ
- บุคลากรของ [องค์กร] ต้องระมัดระวังเรื่องทัศนคติ การใช้คำพูด การกระทำ และความสัมพันธ์ที่มีต่อเด็กและผู้เยาว์
- เจ้าหน้าที่องค์กรไม่ควรหลับนอนในห้องหรือเตียงเดียวกันกับเด็กที่ตนทำงานด้วยเป็นอันขาด
- เจ้าหน้าที่องค์กรไม่ควรทำเรื่องส่วนตัวแทนเด็กเป็นอันขาด ถ้าเรื่องนั้นๆ เป็นสิ่งที่ตัวเด็กเองสามารถทำได้
- เจ้าหน้าที่ต้องหลีกเลี่ยงการกระทำที่มีเจตนาให้เด็กอับอาย เสียศักดิ์ศรี ถูกล้อเลียน หรือลดคุณค่าของเด็ก หรือการกระทำใดๆ ก็ตามที่เป็นการล่วงละเมิดทางอารมณ์กับเด็ก
- เจ้าหน้าที่ไม่ควรกีดกัน เลือปฏิบัติ หรือแสดงความชอบพอดีกคนใดคนหนึ่งแตกต่างไปจากคนอื่นๆ

- บุคลากรของ [องค์กร] จะต้องไม่ว่าจ้างผู้เยาว์ให้ “ช่วยงานบ้าน” หรือให้ที่พักอาศัยแก่ผู้เยาว์ในบ้านพักของตน ผู้เยาว์ในที่นี้หมายถึงเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ถึงแม้ว่าการว่าจ้างให้ผู้เยาว์ช่วยงานบ้านจะเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ในท้องถิ่นนั้นๆ และผู้เยาว์จะได้รับประโยชน์ก็ตาม แต่ก็ห้ามเพราะการว่าจ้างดังกล่าวอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิด และไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์และความพยายามของ [องค์กร] ในการรณรงค์ต่อต้านการใช้แรงงานเด็ก
- การที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาแสวงหาประโยชน์และล่อลวงละเมิดเด็กนั้น ถือเป็นความผิดขั้นรุนแรง และด้วยเหตุนี้ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะถูกไล่ออกจากหน้าที่โดยทันที
- โดยปรกติแล้ว เจ้าหน้าที่ซึ่งถูกกล่าวหาว่าล่อลวงละเมิดเด็กจะถูกพักงาน หรือห้ามการติดต่อกับ [องค์กร] ในช่วงที่มีการสืบสวนคดี ทาง [องค์กร] จะตัดขาดความสัมพันธ์โดยสิ้นเชิงกับเจ้าหน้าที่คนใดก็ตามซึ่งถูกพิสูจน์แล้วว่ามี ความผิดฐานล่อลวงละเมิดต่อเด็กจริง

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 4 กลไกการรายงานข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่อลวงละเมิด) และการส่งต่อข้อมูล

- เมื่อเจ้าหน้าที่หน่วยงานช่วยเหลือมีความกังวลหรือสงสัยว่าเพื่อนร่วมงานล่อลวงละเมิดหรือแสวงหาประโยชน์จากเด็ก ไม่ว่าคนๆ นั้นจะอยู่องค์กรเดียวกับตนหรือต่างองค์กรก็ตาม เขาหรือเธอควรรายงานเรื่องดังกล่าวผ่านทางขั้นตอนการรายงานข้อมูลที่เหมาะสมของหน่วยงานของตน
- สิ่งสำคัญซึ่งเจ้าหน้าที่และบุคลากรอื่นซึ่งมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กควรทำคือ สร้างวัฒนธรรมที่เปิดกว้างเพื่อเปิดโอกาสให้ปัญหาหรือข้อกังวลมีการพูดถึงและถูกแก้ไข
- [องค์กร] จะให้ความสำคัญกับข้อกังวลในประเด็นการคุ้มครองเด็กทุกเรื่องอย่างจริงจัง
- [องค์กร] จะรับฟังและให้ความสำคัญกับความคิดเห็นและความต้องการของเด็กทุกคน
- [องค์กร] จะให้ความสำคัญกับการสนับสนุนและช่วยเหลือเด็ก เจ้าหน้าที่ หรือผู้ใหญ่คนอื่นๆ ซึ่งเป็นผู้รายงานข้อมูล ข้อกังวล หรือต้องตกเป็นผู้ถูกกล่าวหา
- เมื่อมีการรับแจ้งข่าวเกี่ยวกับปัญหาประเด็นการคุ้มครองเด็กที่เกิดขึ้น ผู้อำนวยการสำนักงานกลางของประเทศนั้นๆ หรือรองประธานสำนักงานภูมิภาคต้องแจ้งต่อผู้ประสานงานด้านการคุ้มครองเด็กขององค์กรพันธมิตรโดยทันที (และส่งสำเนาเอกสารไปให้ฝ่ายกฎหมายขององค์กรพันธมิตร) และผู้ประสานงานด้านการคุ้มครองเด็กจะติดตามตรวจสอบ ทบทวนแนวทางปฏิบัติในการตอบสนองต่อปัญหา รวมถึงผลที่ตามมาอย่างไม่เปิดเผย เพื่อจุดมุ่งหมายในการแก้ไขและปรับปรุงมาตรการของการคุ้มครองเด็กขององค์กร
- ถ้าคุณสงสัยหรือกังวลว่าอาจมีการล่อลวงละเมิดเด็กเกิดขึ้น หรือหากมีสิ่งใดที่ทำให้คุณรู้สึกอึดอัดใจ คุณควรปรึกษากับผู้บังคับบัญชาตามสายงาน หรือผู้ที่คุณสามารถติดต่อด้วยได้มากที่สุดขององค์กร หากทำเช่นนั้นไม่ได้ ขอให้ปรึกษากับผู้จัดการอาวุโส

- ผู้บริหารมีหน้าที่จัดการให้มีขั้นตอนการรายงานข้อมูลและข้อสงสัยภายในองค์กร ซึ่งรวมถึงการติดต่อกับองค์กรให้ความช่วยเหลืออื่นๆ ที่มีในท้องถิ่น
- เจ้าหน้าที่จะต้องรายงานข้อมูลหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับการล่วงละเมิดตามขั้นตอนการปฏิบัติของแต่ละประเทศ/ท้องถิ่น
- สวัสดิภาพของเด็กเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรกของ [องค์กร] ในกรณีที่มีการล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้น ทั้งที่ปรากฏเป็นจริงแล้วหรือที่ยังเป็นเพียงข้อสงสัยอยู่ก็ตาม เจ้าหน้าที่จะต้องใช้ความอดทนและความพยายามทุกรูปแบบในการบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งในเรื่องเจ็บปวดทางจิตใจ หรือความรู้สึกผิดที่เด็กอาจมีการช่วยเหลือดังกล่าวรวมทั้งการให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยา และการช่วยเหลือรูปแบบอื่นตามความจำเป็นและเหมาะสม
- เมื่อเจ้าหน้าที่ของ [องค์กร] ถูกกล่าวหาว่าล่วงละเมิดเด็ก ทางองค์กรควรแจ้งให้แก่เจ้าหน้าที่คนนั้นทราบด้วยว่าตนถูกกล่าวหาเรื่องอะไร และเปิดโอกาสให้มีการชี้แจงข้อเท็จจริง และเนื่องด้วยผลที่ตามมาจากข้อกล่าวหาดังกล่าว [องค์กร] จึงมีหน้าที่ที่ต้องดำเนินการสืบสวนภายใน และสนับสนุนให้พนักงานคนนั้นมีส่วนร่วมในกระบวนการสืบสวนด้วย โดยให้ข้อมูลความจริงและรายชื่อของพยานที่จะต้องถูกสอบถาม และเมื่อการสืบสวนสิ้นสุดลงจะต้องแจ้งผลของการสืบสวนให้พนักงานคนนั้นทราบ ในกรณีที่ลงความเห็นว่าควรมีการลงโทษ ก็จะต้องแจ้งให้เขาหรือเธอทราบด้วย
- ข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับกรณีการล่วงละเมิดและการสืบสวนจะต้องถูกบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร รายงานฉบับสุดท้ายออกของการสืบสวนนั้นๆ และผลสรุปจะต้องถูกส่งให้ผู้ประสานงานด้านการคุ้มครองเด็ก
- เมื่อเกิดกรณีหรือข้อสงสัยว่ามีการล่วงละเมิดเด็กเกิดขึ้น [องค์กร] ต้องเตรียมแผนสำหรับการให้ข่าวกับสื่อมวลชน และรวมถึงการแต่งตั้งตัวแทนขององค์กรซึ่งทำหน้าที่แถลงข้อเท็จจริงและให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชน
- ในกรณีที่เจ้าหน้าที่แจ้งข้อสงสัยกรณีกระทำการละเมิดต่อเด็กโดยเจตนาบริสุทธิ์ แต่เมื่อสืบสวนแล้วปรากฏว่าไม่มีมูลพอ ทางองค์กรจะไม่ลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้นั้นแต่ประการใด อย่างไรก็ตาม หาก [องค์กร] พบว่าเจ้าหน้าที่ผู้ใด กล่าวหาผู้อื่นอย่างประสงค์ร้ายและไม่เป็นความจริง เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะถูกลงโทษทางวินัย โดย [องค์กร] จะดำเนินการตามกฎหมายหรือตามที่เห็นสมควรต่อเจ้าหน้าที่ผู้ให้การเท็จและให้ร้ายต่อผู้อื่นในเรื่องการล่วงละเมิดเด็กโดยเจตนา
- ข้อกล่าวหากรณีการล่วงละเมิดต่อเด็กเป็นข้อกล่าวหาที่ร้ายแรง ในการดำเนินตามนโยบายฉบับนี้ และกฎระเบียบขั้นตอนปฏิบัติในแต่ละประเทศ/ท้องถิ่น สิ่งสำคัญ คือ ทุกฝ่ายต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับกรณีล่วงละเมิดเป็นความลับ การให้ข้อมูลซึ่งจำเป็นต่อระบุตัวเด็กหรือผู้ถูกกล่าวหา นั้น จะกระทำได้ต่อเมื่อมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น (ข้อมูลจะถูกส่งต่อและทราบกันภายในกลุ่มคนที่จำเป็นต้องทราบเท่านั้น) นอกจากนี้ หากยังไม่มีกรณีพิสูจน์ให้แน่ชัดว่ามีการกระทำการละเมิดต่อเด็กเกิดขึ้นจริง ผู้นั้นย่อมถูกเรียกว่า “ผู้ถูกกล่าวหา” ว่ากระทำความผิดเสมอ

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 5 การเข้าถึงของคนภายนอก (ผู้ให้ทุน สื่อ องค์กรอื่น) และการสื่อสาร

- ข้อมูลประวัติส่วนตัวและภาพถ่ายของเด็กที่ได้รับการอุปการะจะต้องถูกเก็บไว้ในที่ปลอดภัย/ล็อกไว้ และจำกัดจำนวนผู้ที่สามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้
- จุดหมายใต้ตอทุกฉบับจากผู้อุปการะที่เขียนถึงเด็กในความอุปการะ จะถูกตรวจสอบว่ามีข้อความที่ไม่เหมาะสม สื่อเจตนาแอบแฝง การเรียกร้อง หรือคำพูดลามกหยาบโลนหรือไม่ ในกรณีที่พบว่ามีข้อความดังกล่าวข้างต้น [องค์กร] มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธหรือยกเลิกการอุปการะได้
- ในระหว่างที่ให้การอุปการะ ทาง [องค์กร] ควรแจ้งให้ผู้อุปการะทราบว่า [องค์กร] มีนโยบายห้ามผู้อุปการะมาเยี่ยมเด็กโดยไม่ได้แจ้งให้ทราบก่อน ผู้อุปการะจะต้องเข้าใจและเห็นรับทราบเอกสารนโยบายและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการเยี่ยมเด็กในความอุปการะของ [องค์กร]
- ชุมชนและครอบครัวที่มีส่วนร่วมในโครงการอุปการะเด็ก ควรต้องรับทราบและเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนปฏิบัติของ [องค์กร] เกี่ยวกับการมาเยี่ยมของผู้อุปการะ พวกเขาควรแจ้งให้ [องค์กร] ทราบทันทีในกรณีที่ผู้อุปการะมาเยี่ยมโดยไม่ผ่านทางเจ้าหน้าที่ขององค์กร หรือหากผู้อุปการะขอให้ครอบครัวหรือชุมชนทำสิ่งใดก็ตาม และปกปิดเป็นความลับมิให้แจ้งต่อพนักงานของ [องค์กร] หรือบุคคลอื่นในชุมชน
- ผู้อุปการะและเด็กในความอุปการะ จะต้องไม่แลกเปลี่ยนหรือแจ้งที่อยู่ให้แก่กันและกัน
- เจ้าหน้าที่ [องค์กร] ต้องเฝ้าดูแลเมื่อผู้อุปการะมาเยี่ยมเด็กในความอุปการะทั้งนี้ผู้อุปการะจะต้องพบกับเด็กในความอุปการะในสถานที่สาธารณะ ไม่ลับตาคน อย่างเช่น ที่สำนักงานขององค์กร
- เจ้าหน้าที่ขององค์กรต้องติดตามผู้มาเยี่ยมพื้นที่โครงการทุกครั้ง
- เจ้าหน้าที่องค์กร จะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวหรือเด็กในความอุปการะต่อบุคคลซึ่งไม่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้อง หรือเปิดเผยต่อสาธารณะโดยมิได้รับการยินยอมจากครอบครัวและเด็กในความอุปการะผู้นั้น
- การสื่อสารประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องของเด็ก ควรใช้รูปภาพเหมาะสมและไม่เกี่ยวข้องกับเด็ก ไม่เสนอภาพที่ให้เห็นว่าเด็กตกเป็นเหยื่อถูกรุ้กระทำทารุณกรรม เด็กควรแต่งกายให้มิดชิด และควรหลีกเลี่ยงการใช้รูปภาพที่มีลักษณะท่าทางเป็นเชิงยั่วชวนทางเพศ รวมทั้งหลีกเลี่ยงภาษาที่สื่อถึงความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจ (ซึ่งภาษาเช่นนี้อาจบอกเป็นนัยว่าเด็กอยู่ในฐานะด้อยกว่าองค์กรที่ให้ ความช่วยเหลือหรือผู้ใหญ่อื่นๆ)
- การใช้ภาพของเด็กในเว็บไซต์ของ [องค์กร] ควรต้องขออนุญาตอย่างเป็นทางการจากสำนักงานซึ่งรับผิดชอบโครงการ และบิดามารดา/ผู้ปกครองของเด็กก่อน การยินยอมควรทำเป็นลายลักษณ์อักษร และอาจเป็นส่วนหนึ่งของเอกสารประกอบซึ่งบิดามารดา/ผู้ปกครองต้องเซ็นอนุญาตเมื่อเด็กเข้าร่วมในโครงการอุปการะ

- เมื่อจัดทำเว็บไซต์หรือสื่อสารประชาสัมพันธ์รูปแบบอื่นที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก ทางองค์กรไม่ควรลงข้อมูลส่วนตัวหรือที่อยู่ ซึ่งผู้อื่นอาจใช้ข้อมูลดังกล่าวเพื่อเข้าถึงตัวเด็กภายในประเทศนั้นๆ ได้
- เจ้าหน้าที่องค์กรไม่ควรส่งข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กทางแพ็กซ์ นอกจากนี้ว่าจำเป็นจริงๆ เท่านั้น โดยปรกติแล้ว ข้อมูลที่ส่งทางอีเมลควรมีหัวข้อเป็นข้อความกลางๆ และระบุว่าเป็น “เอกสารลับ”

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 6 นโยบายและข้อปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่

- [องค์กร] เชื่อว่าการล่วงละเมิดเด็ก เป็นการล่วงละเมิดสิทธิของพวกเขาตามที่ปรากฏในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กขององค์การสหประชาชาติ
- เด็ก หมายถึง ทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี
- การล่วงละเมิดกับเด็ก หมายถึง การกระทำโดยเจตนาซึ่งเป็นการล่วงละเมิดทางเพศ ทางกาย หรือทางอารมณ์กับเด็ก
- การเอารัดเอาเปรียบทางเพศ (Sexual Exploitation) หมายถึง การแสวงหาประโยชน์จากความเปราะบาง การตกอยู่ในฐานะด้อยกว่า หรือความเชื่อใจของเด็ก เพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ ซึ่งรวมถึงการได้ประโยชน์ทางกำไรเศรษฐกิจ ทางสังคม หรือการเฝ้าระวังจากการเอารัดเอาเปรียบทางเพศที่ผู้อื่นได้กระทำ
- [สำหรับเจ้าหน้าที่องค์กรให้ความช่วยเหลือ] การแลกเปลี่ยนเงิน การว่าจ้าง สิ่งของหรือการบริการ เพื่อให้ตนได้มีเพศสัมพันธ์ หรือเพื่อให้อีกฝ่ายต้องอับอาย ถูกลดค่า หรือถูกเอารัดเอาเปรียบ เป็นเรื่องต้องห้าม ข้อห้ามดังกล่าวรวมถึงการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ได้รับผลประโยชน์เพื่อที่ตนจะได้สิ่งตอบแทน
- ในนโยบายฉบับนี้ [องค์กร] ตระหนักดีว่าในบางครั้ง เจ้าหน้าที่และบุคลากรอื่นของ [องค์กร] หรือองค์กรพันธมิตรที่ทำงานกับเด็กอาจทำให้เกิดความเสี่ยงต่อเด็ก และใช้ฐานะอันน่าไว้วางใจของตนเพื่อล่วงละเมิดหรือแสวงหาประโยชน์จากเด็ก
- นโยบายคุ้มครองเด็กฉบับนี้เรียกร้องให้เจ้าหน้าที่คงมาตรฐานสูงสุด เมื่อตนทำกิจกรรมกับเด็ก รวมทั้งสามารถอธิบายคุณค่าและหลักการที่เจ้าหน้าที่องค์กรต้องยึดถือเป็นหลักในการดำเนินงานกับเด็กและเพื่อเด็ก
- ผู้จัดการในทุกระดับมีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะเจาะจงในการสนับสนุนและพัฒนากลไกเพื่อรักษาวัฒนธรรมองค์กรที่ป้องกันไม่ให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบ ล่วงละเมิดกับเด็ก พร้อมทั้งสนับสนุนให้มีการนำข้อปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่ไปปฏิบัติจริงในการดำเนินงาน
- ผู้จัดการต้องรับผิดชอบในการสนับสนุนให้พนักงาน องค์กรพันธมิตร และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ เข้าถึงข้อมูลเรื่องนโยบายคุ้มครองเด็กขององค์กร ตระหนักถึงสาระสำคัญ และเข้าใจถึงความรับผิดชอบของตนตามที่ระบุไว้ในนโยบาย

- ผู้จัดการมีหน้าที่สร้างวัฒนธรรมการบริหารให้มีความโปร่งใส มีการปฏิบัติงานจริงจัง และสนองตอบต่อปัญหา เพื่อให้เจ้าหน้าที่และบุคคลอื่นจะสามารถพูดคุยเรื่องประเด็นการล่วงละเมิดต่อเด็กได้ และมั่นใจได้ว่าปัญหาต่างๆ จะถูกจัดการอย่างเหมาะสม
- [องค์กร] ให้ความสำคัญกับการกล่าวถึงนโยบายคุ้มครองเด็กขององค์กรในสัญญาทุกฉบับ ซึ่งรวมถึงสัญญาตกลงเพื่อให้ทุนสนับสนุนและทำงานร่วมกับองค์กรพันธมิตร ฯลฯ
- [องค์กร] จะตรวจสอบและทบทวนระบบการคุ้มครองเด็กเป็นระยะ ในการกระทำดังกล่าว ขั้นตอนและประเด็นต่างๆ จะถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้มีการดำเนินงานติดตามอย่างเหมาะสม รวมถึงมีการสุภาพเรียนที่ได้รับทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับองค์กร
- [องค์กร] ตระหนักดีว่าตนมีหน้าที่ทั้งทางกฎหมายและทางศีลธรรมในการคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยจากการถูกเอารัดเอาเปรียบ ล่วงละเมิด กระทำรุนแรงและละเลยโดยเจ้าหน้าที่องค์กร กรรมการบริหารอำนวยการ องค์กรพันธมิตร อาสาสมัคร เจ้าหน้าที่ฝึกงาน ที่ปรึกษาและตัวแทนองค์กร ทั้งภายในและนอกเหนือจากการดำเนินกิจกรรม ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

ภาคผนวก 2:

ตัวอย่างขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างขั้นตอนดำเนินงานด้านการคุ้มครองเด็กภายในองค์กรขององค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ (องค์กรเอ็คแพท อินเตอร์เนชันแนล, องค์กรแพลนนานาชาติ, องค์กรช่วยเหลือเด็ก, ศุภานิมิตสากล และกลุ่มปฏิบัติงานเฉพาะกิจเรื่องการคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิดและแสวงหาประโยชน์ทางเพศในสถานการณ์ฉุกเฉินและภัยพิบัติ ของสำนักงานสหประชาชาติ) ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่องค์กรของท่านในการพัฒนาแผนการเพื่อนำนโยบายคุ้มครองเด็กไปปฏิบัติ กรุณาสังเกตว่าแต่ละองค์กรมีแนวทางการปฏิบัติแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะงานขององค์กรนั้นๆ

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 1 การคัดเลือกและว่าจ้างบุคลากร อาสาสมัคร

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 1: ประกาศรับสมัครงาน

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากองค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร

องค์กรช่วยเหลือเด็กเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนนานาชาติที่ปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ที่ยั่งยืนแก่เด็ก องค์กรช่วยเหลือเด็กนานาชาติมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กใน 115 ประเทศทั่วโลก ขณะนี้ทางองค์กรฯ ได้ขยายขอบเขตการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น และกำลังเปิดรับสมัครงานตำแหน่งดังต่อไปนี้

เจ้าหน้าที่ด้านนโยบายคุ้มครองเด็กแห่งประเทศไทย

หน้าที่รับผิดชอบหลัก

- รณรงค์สร้างความตระหนักในเรื่อง...
- สนับสนุนการดำเนินงานของ...
- ดำเนินโครงการ...
- จัดการอบรม...

คุณสมบัติของผู้สมัคร

- สัญชาติไทย
- มีวุฒิการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้อง
- มีทักษะในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นอย่างดี
- ฯลฯ

กระบวนการคัดเลือกและว่าจ้างบุคลากรสะท้อนให้เห็นถึงเจตนารมณ์ขององค์กรช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรในการคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิด

กรุณาส่งประวัติการทำงานมาทางอีเมลที่ scuk@savethechildren.or.th ผู้สมัครที่ผ่านการคัดเลือกจะได้รับ การติดต่อกลับ ปีรับสมัครวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2548

ผู้ที่ได้รับเลือกเข้าสัมภาษณ์เท่านั้นจะได้รับทราบรายละเอียดเพิ่มเติมของตำแหน่งดังกล่าว

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 2: การสัมภาษณ์งาน

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากองค์กร Child Hope

1. การสัมภาษณ์งานเป็นโอกาสหนึ่งเพื่อให้องค์กรพิจารณาถึงความเหมาะสมของเจ้าหน้าที่ที่จะมาปฏิบัติงานในประเด็นที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก เจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็กจะต้องให้ความรู้คณะกรรมการ สัมภาษณ์งานเรื่องประเด็นเบื้องต้นเกี่ยวกับการล่วงละเมิดเด็ก ตัวอย่างเช่น ผู้ล่วงละเมิดเด็กดูเหมือนคนปกติ และมักจะเป็นผู้ที่มีทักษะขั้นสูงในการล่อลวงเด็ก, สร้างภาพพจน์ให้ตัวเองดูดีและการเตรียมเด็กและสถานการณ์รอบด้านให้เอื้ออำนวยต่อการที่ตนจะล่วงละเมิดเด็ก (ณ ที่นี้หมายถึงทั้งองค์กร และเด็กที่อาจถูกล่วงละเมิด)
2. คณะกรรมการควรตระหนักว่าผู้เข้าสัมภาษณ์งานทุกคนต้องได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกัน เช่น ถูกถามคำถามเหมือนกันโดยไม่มีกีดกัน ในการสัมภาษณ์ คณะกรรมการควรพิจารณาถึงประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้
 - ผู้เข้าสัมภาษณ์งานมีช่วงว่างที่ไม่ได้ทำงานในเอกสารประวัติการทำงานหรือไม่
 - ผู้เข้าสัมภาษณ์งานเปลี่ยนงานหรือที่อยู่บ่อยแค่ไหน
 - อะไรคือเหตุผลในการลาออกจากที่ทำงานเก่า (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลาออกอย่างกะทันหัน)
 - ควรจะให้ผู้สัมภาษณ์งานอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและความสำเร็จในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องเด็ก ในกรณีที่ผู้เข้าสัมภาษณ์ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนในเอกสารประวัติการทำงาน
 - ให้สังเกตภาษาากาย, ข้อแก้ตัว, ข้อโต้แย้ง และความขัดแย้งของคำตอบของผู้ถูกสัมภาษณ์ (อย่างไรก็ตาม เราควรตีความวิธีการตอบคำถามโดยพิจารณาบริบทและต้องใช้สามัญสำนึก ประกอบด้วย)

3. คณะกรรมการควรให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการล่วงละเมิดเด็กอย่างเปิดเผย เน้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เข้าใจชัดเจนว่าทางองค์กรมีนโยบายและมาตรการปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กอย่างเคร่งครัด และกระบวนการเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดเด็กจะต้องมีความโปร่งใส ซึ่งจะทำให้ผู้ล่วงละเมิดรู้ว่าเขาไม่มีโอกาสที่จะล่วงละเมิดเด็กในวัฒนธรรมองค์กรที่เปิดกว้างและมีความตระหนักดังเช่นนี้ได้เลย
4. ผู้สมัครงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สมัครงานในตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการคุ้มครองเด็กโดยตรง ควรจะอ่านนโยบายการคุ้มครองเด็กขององค์กรมาก่อนที่จะสัมภาษณ์งาน (หากเป็นไปได้ควรจะเซ็นชื่อเพื่อแสดงเจตจำนงว่าจะยึดมั่นต่อนโยบาย) คณะกรรมการสัมภาษณ์งานควรใช้โอกาสนี้ตรวจสอบดูว่าผู้สมัครงานศึกษานโยบายมาดีแค่ไหน และมีความเข้าใจมากน้อยแค่ไหน คณะกรรมการอาจถามความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายหรือถามคำถามเฉพาะที่ตั้งขึ้น เพื่อที่จะแสดงให้เห็นให้ผู้สมัครงานเห็นว่าองค์กรมีความยึดมั่นในนโยบายคุ้มครองเด็ก
5. คำถามที่ตรงไปตรงมาและกระตุ้นให้เกิดความคิดเห็นอาจแสดงให้เห็นทัศนคติหรือความเหมาะสมของผู้สมัครงานในการทำงานด้านเด็ก คำถามควรจะถูกปรับให้เข้ากับลักษณะงานและความอาวุโสของตำแหน่งที่เปิดรับสมัคร ยกตัวอย่างเช่น
 - ก.) คุณเคยทำงานในหน่วยงานที่เพื่อนร่วมงานล่วงละเมิดเด็กหรือไม่ การล่วงละเมิดเกิดขึ้นได้อย่างไรและมีการแก้ปัญหาอย่างไร คุณมีความคิดเห็นอย่างไรกับวิธีการแก้ปัญหานั้น และคุณ sẽเลือกแก้ปัญหาด้วยวิธีที่ต่างไปหรือไม่
 - ข.) คุณทราบเกี่ยวกับนโยบายคุ้มครองเด็กขององค์กรเราหรือไม่ คุณมีความคิดเห็นอย่างไรกับนโยบาย
 - ค.) การใช้เวลากับเด็กอย่างเหมาะสมและไม่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร
 - ง.) การปลอบโยนเด็กที่เหมาะสมควรมีลักษณะอย่างไรและควรทำเมื่อใด
 - จ.) ภาพถ่ายเด็กเร่ร่อนแบบไหนที่ไม่เหมาะสมจะนำมาตีพิมพ์ในรายงานประจำปีขององค์กร (คำตอบที่ควรเป็นคือ เด็กสวมใส่เสื้อผ้าที่ไม่เหมาะสม, ไม่ได้เปลี่ยนชื่อเด็ก, เด็กถูกถ่ายภาพหรือภาพถ่ายของเด็กถูกนำไปใช้โดยที่เด็กไม่ได้ยินยอม)
 - ฉ.) หากเด็กหญิงคนหนึ่งที่ไม่ระวังตัวและแต่งตัวล่อแหลมถูกข่มขืน คุณคิดว่าเด็กมีส่วนผิดที่ทำให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นหรือไม่
6. สัญญาณเตือนต่างๆที่คณะกรรมการควรสังเกตคือ (อาจมีเพิ่มเติมมากกว่านี้)
 - ตอบคำถามหรือให้สัมภาษณ์ได้ไหลลื่น และพยายามทำให้คุณรู้สึกพอใจมากจนเกินไป
 - ไม่มีทักษะในการฟังความคิดเห็นของผู้อื่น, ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและการสื่อสาร
 - มีคำถามหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นเรื่องเด็กที่แปลกและไม่เหมาะสม

- อยากทำงานกับเด็กตามลำพังหรืออยากทำงานกับเด็กบางช่วงอายุหรือบางเพศเป็นพิเศษ
 - มีความสนใจเกี่ยวกับภาพถ่ายเด็กมากเกินไป
 - จากประวัติส่วนตัว ผู้สมัครงานมีการเดินทางไปประเทศที่มีแนวโน้มการท่องเที่ยวเพื่อล่องละเมิดทางเพศกับเด็กสูง (อย่างไรก็ตาม ควรพิจารณาปัจจัยอื่นๆประกอบ)
7. อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงแล้ว ลักษณะตามที่กล่าวข้างต้น อาจไม่ชัดเจน “หากคุณมีความรู้สึกตามสัญชาตญาณ มันอาจไม่ได้เกิดขึ้นเพราะผู้สมัครงานคนนั้นเป็นคนไม่ดี แต่อาจเป็นเพราะเขาคือคนที่เหมาะสมกับงานก็ได้” อย่าท้อแท้ แต่ขอให้ระวังอยู่เสมอ “ขอให้คุณจำไว้ว่า จงเชื่อการตอบสนองจากสัญชาตญาณของคุณ แต่ต้องใช้ควบคู่ไปกับแนวทางปฏิบัติที่ดีในการคุ้มครองเด็ก”
8. แม้ว่าคุณจะต้องคำถามเหล่านี้ข้างต้น การสัมภาษณ์จะต้องจบลงโดยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มีความรู้สึกที่ดี

แหล่งข้อมูล Jackson, E. and Wernham, M. 2005. *Child Protection Policies and Procedures Toolkit*. London: ChildHope. pp.144-145.

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 2 การให้การศึกษาและฝึกอบรม

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากศุภนิมิตสากล

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 3: ให้การศึกษาแก่เด็กและชุมชน

ตัวอย่างนี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดเครื่องมือเพื่อการคุ้มครองเด็กของศุภนิมิตสากล ซึ่งถูกนำไปใช้ในบ้านพักชั่วคราวหลายแห่งในพื้นที่ประสบภัยสึนามิของประเทศไทย วัตถุประสงค์ก็เพื่อสร้างความตระหนักเรื่องสิทธิเด็กให้กับชุมชนและตัวเด็กเอง และให้เด็กทราบว่าควรทำอย่างไรหากเจ้าหน้าที่ อาสาสมัคร หรือผู้มาเยี่ยมไม่ทำตามข้อปฏิบัติที่ทางองค์กรได้กำหนดไว้ ชุดเครื่องมือดังกล่าวประกอบไปด้วย 1) นโยบายคุ้มครองเด็กขององค์กร (ซึ่งเจ้าหน้าที่ทุกคน อาสาสมัครและผู้มาเยี่ยมต้องเซ็นรับทราบ) 2) แบบประเมินความเสี่ยง (เพื่อให้ทราบว่าเด็กในชุมชนมีความเปราะบางแค่ไหน) และ 3) ข้อความสำหรับแผ่นป้าย ซึ่งจะช่วยให้เจ้าหน้าที่ควบคุมการเข้าออกของผู้มาเยี่ยมในบ้านพักชั่วคราว และง่ายขึ้นในการต้อนรับและขอให้ผู้มาเยี่ยมเซ็นรับทราบนโยบายคุ้มครองเด็ก

ข้อมูลสำหรับเด็ก

หนูมีสิทธิที่จะ

- ได้รับการปกป้อง
- มีคนรับฟังและเชื่อถือ
- ได้รับการยอมรับ ให้เกียรติ
- มีความเป็นตัว
- ได้รับความคุ้มครองจากการล่วงละเมิด
- ร้องขอความช่วยเหลือ

ศุภนิมิตสากลให้ความสำคัญและเคารพสิทธิของเด็กทุกคน

ความปลอดภัยและความสุขของเด็กทุกคนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเรา

เราต้องการให้เด็กทุกคนปลอดภัยเมื่ออยู่กับเจ้าหน้าที่ศุภนิมิตสากล ขณะอยู่ในพื้นที่ขององค์กร หรือร่วมกิจกรรมต่างๆ ของมูลนิธิฯ

หากได้รับอาหาร ผ้าห่ม เต็นท์ หรือสิ่งต่างๆ จากมูลนิธิฯ องค์กรต่างๆ หรือผู้มาเยี่ยม เด็กหรือครอบครัวของเด็กไม่จำเป็นต้องให้สิ่งใดตอบแทน

สิ่งที่หนูทุกคนควรทำเมื่อรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือไม่สบายใจ

- หนูสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกิจกรรม
- อย่าอยู่กับผู้ที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ
- คุยกับคนที่ไว้ใจ อาจเป็นสมาชิกครอบครัว ครู หรือเจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ ซึ่งเจ้าหน้าที่คนนั้น คือ
..... ประจำอยู่ที่

ศุภนิมิตสากลจะทำอะไรเมื่อทราบว่าเด็กรู้สึกไม่ปลอดภัย

- เราจะรับฟังและให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อทุกเรื่องที่ได้ก่อกวน
- เราจะทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก
- เราจะดำเนินการอย่างดีที่สุดเพื่อช่วยให้เด็กรู้สึกปลอดภัย

สิ่งที่เราจะไม่ทำ

- บอกว่าเป็นความผิดของเด็ก
- เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับเด็กให้คนอื่นฟัง

ข้อมูลสำหรับชุมชน

เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครศุภนิมิตสากล รวมถึงผู้มาเยี่ยมชุมชนทุกคนได้ตกลงที่จะปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติ ดังได้ระบุไว้ในโปสเตอร์แผ่นนี้ นอกจากนี้ คุณยังสามารถทราบถึงสิทธิของคุณ และสิ่งที่คุณสามารถทำได้หากกังวลเรื่องความประพฤติของเจ้าหน้าที่หรือผู้มาเยี่ยม

- เจ้าหน้าที่ศุภนิมิตสากลและผู้มาเยี่ยมเป็นแขกของชุมชน และควรปฏิบัติต่อสมาชิกชุมชน รวมถึงเด็กๆ อย่างให้เกียรติและเห็นคุณค่า
- ผู้มาเยี่ยมต้องปฏิบัติตามกฎและข้อตกลงในการเยี่ยมเด็กของศุภนิมิตสากลตลอดเวลา
- ผู้มาเยี่ยมไม่สามารถถ่ายรูป หรือเล่นกับเด็กๆ หากไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง
- เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครของศุภนิมิตสากลจะอยู่กับเด็กตามลำพังไม่ได้ หากไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองของเด็ก
- ผู้มาเยี่ยมจะอยู่ตามลำพังกับเด็กไม่ได้โดยเด็ดขาด
- ห้ามเจ้าหน้าที่ อาสาสมัคร และผู้มาเยี่ยมมีความสัมพันธ์อันที่สุ่มเสี่ยงกับสมาชิกชุมชน
- เมื่อได้รับอาหาร ผ้าห่ม หรือสิ่งของอื่นๆ จากศุภนิมิตสากล เด็ก ครอบครัว และชุมชนไม่จำเป็นต้องให้สิ่งใดตอบแทนเจ้าหน้าที่หรือผู้มาเยี่ยม
- ห้ามสัมผัส โอบกอด หรือมีพฤติกรรมใดที่ทำให้เด็กหรือผู้ปกครองรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือไม่สบายใจ

- การล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย หากคุณพบเห็นควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ ศุภนิมิตสากลหรือบุคคลที่ไว้วางใจทราบโดยทันที
- ทุกคนมีเสรีภาพทางศาสนาและวัฒนธรรม
- ห้ามเจ้าหน้าที่และครูในศูนย์บริการและกิจกรรมเพื่อเด็กและครอบครัวทุบตีหรือทำร้ายเด็กๆ

จะทำอย่างไรเมื่อกังวลว่าเจ้าหน้าที่หรือผู้มาเยี่ยมอาจล่วงละเมิดเด็ก

- พยายามอย่าอยู่ตามลำพังกับผู้ที่ทำให้คุณรู้สึกอึดอัดใจ
- คุยกับคนที่คุณไว้วางใจ อาจเป็นเจ้าหน้าที่ศุภนิมิตสากล เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ครู หรือผู้นำชุมชน

ศุภนิมิตสากลจะช่วยคุณได้อย่างไร เมื่อเกิดปัญหา

- เราจะรับฟังและดำเนินการอย่างจริงจัง
- เราจะลงมือแก้ปัญหาโดยทันที และแจ้งความคืบหน้าของการดำเนินงานให้คุณทราบ
- เราจะไม่บอกผู้อื่นว่าคุณรู้สึกอย่างไร หรือเกิดอะไรขึ้นกับคุณ หากไม่ได้รับความยินยอมจากคุณ
- เราจะไม่บอกว่าคุณที่เกิเกิดขึ้นเป็นความผิดของคุณ หรือว่าคุณเป็นฝ่ายผิด

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 4: การให้การศึกษาแก่เด็ก

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากมูลนิธิ Stairway ประเทศฟิลิปปินส์

การสอนให้เด็กมีทักษะที่จะตระหนักเมื่อตนถูกล่วงละเมิดและสามารถรายงานข้อมูลได้นั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง กิจกรรมต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของการประชุมเชิงปฏิบัติการสำหรับเด็ก (Children's workshop) ที่จัดขึ้นโดยมูลนิธิ Stairway ของประเทศฟิลิปปินส์ ในการประชุมเชิงปฏิบัติการนี้ เราจะสอนให้เด็กๆ ทราบถึงสิทธิของตนเอง และทราบว่า การปฏิบัติจากผู้ใหญ่ในแบบใดที่เรียกว่าเหมาะสม เด็กๆ จะได้เรียนรู้ว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องทนต่อพฤติกรรมหรือสถานการณ์ใดๆ ที่ทำให้พวกเขาารู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ (หมายเหตุ: กิจกรรมนี้ไม่ใช่กิจกรรมเดี่ยว แต่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เข้ากับการฝึกอบรมในเรื่องสิทธิเด็กและเยาวชน)

กิจกรรม 1: การพูดคุยเกี่ยวกับความปลอดภัย/กฎการสัมผัสกาย

จุดประสงค์เพื่อให้เด็กรักและเคารพร่างกายของตนเองและสอนให้พวกเขาเข้าใจถึงกฎของการสัมผัส

■ กฎการสัมผัสกาย 1

เด็กๆ ไม่ควรยอมให้ใครที่อายุมากกว่าหรือมีอำนาจมากกว่ามาสัมผัสส่วนสงวนของตน หรือขอให้สัมผัสส่วนสงวนของเขาหรือเธอคนนั้น หรือปล่อยให้ถ่ายภาพของส่วนสงวนของตัวเอง (ยกตัวอย่างให้เด็กฟังและขอให้เด็กยกตัวอย่างด้วย)

■ กฎการสัมผัสกาย 2

ถ้ามีใครพยายามที่จะสัมผัสร่างกายส่วนสงวนของตนหรือขอให้สัมผัสร่างกายส่วนสงวนของเขาหรือเธอ หรือต้องการที่จะถ่ายภาพของสงวนของตน ให้ตะโกนว่า “ไม่” และวิ่งหนีไปหาคนที่ไว้ใจได้ บอกคนๆ นั้นถึงเรื่องที่เกิดขึ้น (ยกตัวอย่างพร้อมให้เด็กยกตัวอย่างด้วย)

■ กฎการสัมผัสกาย 3

การที่เด็กๆ ถูกคนอื่นสัมผัสส่วนสงวนนั้นไม่ใช่ความผิดของเด็ก (ยกตัวอย่างและให้เด็กยกตัวอย่าง)

■ กฎการสัมผัสกาย 4

หากมีใครละเมิดกฎการสัมผัสกาย เด็กๆ ไม่ควรเก็บเป็นความลับ ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม (ยกตัวอย่างให้เด็กฟังพร้อมให้เด็กลองยกตัวอย่าง)

จุดประสงค์ของการอบรม:

- เพื่อบอกเด็กๆ ว่าพวกเขาทุกคนเป็นคนพิเศษ และทุกส่วนของร่างกายมนุษย์นั้นมีค่า ควรแก่การให้ความเคารพ
- เพื่อบอกเด็กๆ ว่า ร่างกายของพวกเขาเป็นของพวกเขาเองและไม่มีใครมีสิทธิที่จะมาสัมผัสเขา ในแบบที่เขาไม่ชอบหรือไม่เข้าใจ
- เพื่อให้เด็กรู้ว่าการเข้าใจและเคารพในร่างกายของตัวเองจะช่วยให้พวกเขาปลอดภัยจากการถูกล่วงละเมิด
- เพื่อให้เด็ก ๆ รู้ว่าพวกเขามีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องจากการถูกล่วงละเมิดและถูกแสวงหาประโยชน์ในทุกรูปแบบ
- เพื่อให้เด็ก ๆ รู้ว่าพวกเขามีสิทธิที่จะแสดงมุมมองและความคิดเห็นของตนเช่นกัน

กิจกรรม 2: ตระหนักว่าการสัมผัสแบบไหนที่เหมาะสม และแบบไหนที่ไม่เหมาะสม

จุดประสงค์เพื่อให้เด็กเรียนรู้ประเภทของการสัมผัสในแบบต่างๆ

อุปกรณ์ที่จำเป็นต้องมี

- แผ่นป้ายแสดงประเภทของการสัมผัสในแบบต่างๆ (สัมผัสแบบปลอดภัย/ไม่ปลอดภัย/สับสน) โดยจัดทำเป็นบัตรรายการที่บรรยายเหตุการณ์สมมุติในหลายๆ แบบ มีตัวอย่างของการสัมผัสกายต่างๆ (1 เหตุการณ์ต่อบัตรรายการ 1 ใบ) บางสถานการณ์ต้องบรรยายถึงการสัมผัสที่ไม่เหมาะสม ส่วนสถานการณ์อื่นๆ ให้บรรยายถึงการสัมผัสที่เหมาะสม หรือการสัมผัสแบบกำกวม ให้สร้างสถานการณ์ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดระหว่างเพศตรงข้าม เพศเดียวกัน และรวมไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่

ทำอย่างไร:

- ติดป้ายแสดงประเภทของการสัมผัสกายบนกระดานหรือผนังห้อง
- ให้เด็กๆ ยกตัวอย่างของการสัมผัสกายในแบบต่างๆ ทั้งแบบปลอดภัย ไม่ปลอดภัย และแบบสับสน

➡ สัมผัสแบบปลอดภัย (สัมผัสอย่างเหมาะสม) - แมกอดลูก

➤ สัมผัสแบบไม่ปลอดภัย (สัมผัสอย่างไม่เหมาะสม) - ต่อยอย่างแรงจนเกิดรอยขีด

➤ สัมผัสแบบสับสน (สัมผัสแบบกำกวม) – ลูบใช้มือคลึงหน้าอกของหลานสาว

- หลังจากนั้น ให้แจกบัตรรายการให้แก่ผู้เข้าอบรมทุกคน (หรือแจกให้เป็นกลุ่ม) และขอให้แต่ละคนอ่านเหตุการณ์สมมุติในบัตรออกมาดังๆ
- หลังจากที่แต่ละคนอ่านเรียบร้อยแล้ว ให้ถามแต่ละกลุ่มว่าการสัมผัสที่ได้อ่านกันมานั้นแบบไหนเหมาะสมในทุกโอกาส แบบไหนเหมาะสมในบางโอกาส (ขึ้นอยู่กับสถานการณ์) และแบบไหนที่ไม่เหมาะสมไม่ว่าจะเป็นในกรณีใด

สิ่งที่ต้องทำเป็นลำดับต่อไป :

- อธิบายว่าในหลายๆ สถานการณ์มีข้อยกเว้น กล่าวคือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในสถานการณ์หนึ่ง อาจจะเป็นที่ยอมรับได้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง

จุดประสงค์ของการอบรม:

- เด็กและเยาวชนจำเป็นต้องตระหนักถึงสถานการณ์ที่น่าอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อตัวเองได้ก่อนที่เหตุการณ์ร้ายดังกล่าวจะเกิดขึ้น
- ทางเดียวที่จะทำได้ก็คือต้องให้เด็กๆ ตระหนักถึงความรู้สึกอัดอั้นไม่สบายใจของตัวเองซึ่งเป็นเหมือนสัญญาณเตือนภัยและให้ป้องกันตัวเอง เด็กๆ จะต้องบอกคนอื่นให้รับรู้หากเกิดการสัมผัสที่ไม่ปลอดภัยและสัมผัสแบบกำกวม

กิจกรรม 3: การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมแบบไม่กล้าแสดงออก ก้าวร้าว และกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (passive / aggressive / assertive behaviours)

จุดประสงค์เพื่อให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมแบบไม่กล้าแสดงออก ก้าวร้าว และกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

คุณจำเป็นต้องมี :

คำจำกัดความของพฤติกรรมแบบไม่กล้าแสดงออก ก้าวร้าว และกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

ไม่กล้าแสดงออก - เมื่อผู้อื่นละเมิดสิทธิของคุณเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ

ก้าวร้าว - เมื่อคุณละเมิดสิทธิของผู้อื่นเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม - เมื่อคุณได้ในสิ่งที่ต้องการโดยไม่ได้ละเมิดสิทธิของผู้อื่นหรือถูกละเมิดแต่อย่างใด

ทำอย่างไร:

- ตีตกำจำกัดความของพฤติกรรม “ไม่กล้าแสดงออก” “ก้าวร้าว” และ “กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม” ไว้บนกระดานหรือผนังห้อง
- บอกแต่ละกลุ่มว่าเราสามารถรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ได้หลายวิธี
- แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับคำจำกัดความแต่ละอัน ยกตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจง และให้แต่ละกลุ่มยกตัวอย่าง
- ยกตัวอย่างคำจำกัดความแต่ละอันโดยการให้แต่ละกลุ่มแสดงละคร
- ให้เด็กๆ จับกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 3-4 คน และหารือ/ฝึกซ้อมว่าคนไหนจะแสดงละครในบทบาทและพฤติกรรมใด หรือไม่ก็ให้แต่ละกลุ่มเล่นละครไปตามที่กำหนดให้
- ให้แต่ละกลุ่มแสดงละครให้คนอื่นๆ ดู และให้เด็กคนอื่นๆ ลองเดาว่าพฤติกรรมที่ปรากฏอยู่เป็นประเภทใด

สิ่งที่ต้องทำเป็นลำดับต่อไป :

- หลังจากละครแต่ละเรื่องจบลง ให้แต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นว่าผู้ที่แสดงเป็นคนที่ต้องการอะไรสักอย่าง หรือคนที่พยายามป้องกันตัวเองนั้นมีพฤติกรรมประเภทใด (ไม่กล้าแสดงออก ก้าวร้าว หรือกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม) และหากเวลาอำนวย ให้แสดงละครใหม่อีกครั้ง โดยที่ครั้งนี้ให้คนที่แสดงพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกและก้าวร้าวเปลี่ยนมาเป็นแบบกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมแทน

ตัวอย่างละคร

- เด็กคนหนึ่งกำลังเล่นบาสเก็ตบอลกับเพื่อน และเด็กที่โตกว่าก็มาแย่งบอลไปจากเขาและผลักเขาจนล้มลงบนพื้น
- วัยรุ่นคนหนึ่งเห็นวัยรุ่นอีกคนหนึ่งกำลังก่อกวนแฟนสาวของเขา เขาจึงเข้าไปถามวัยรุ่นคนนั้นว่าเข้ามายุ่งกับแฟนสาวของเขาทำไม
- เด็กคนหนึ่งขอให้ครูสอนคณิตศาสตร์ช่วยสอนเพิ่มเติมให้กับเขามาหลายต่อหลายครั้ง ครูก็สัญญาว่าจะช่วยมาตลอดแต่ก็ไม่เคยจะทำจริงๆ

จุดประสงค์ของการอบรม:

- เมื่อเด็กๆ ต้องการที่จะกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม พวกเขาควรพูดว่า
 - ▶ “ผม/หนูคิดว่า” (ระบุว่าความเป็นจริงคืออะไร)
 - ▶ “ผม/หนูรู้สึก” (ระบุว่ามันกระทบต่อความรู้สึกของตนเองอย่างไร)
 - ▶ “ผม/หนูต้องการ” (เรียกร้องในสิ่งที่ต้องการ)
- พฤติกรรมแบบกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมจะมีความเฉพาะเจาะจง และมีเป้าหมายชัดเจน
- การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมกับผู้ที่อาจละเมิด จะช่วยป้องกันไม่ให้เด็กๆ ถูกล่วงละเมิดได้

กิจกรรม 4: ฝึกฝนวิธีแก้ปัญหาเมื่อถูกล่วงละเมิด (“สมมุติว่า”)

จุดประสงค์เพื่อให้เด็กได้ฝึกรับมือกับการถูกล่วงละเมิด

ทำอย่างไร:

- การฝึกรับมือกับสถานการณ์ “สมมุติว่า” ภายในกลุ่ม โดยมีตัวอย่างของการสัมผัสและความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ในแบบที่เฉพาะเจาะจง
 - ▶ สมมุติว่าคุณอยู่ที่โรงเรียนและครูของคุณสั่งให้คุณอยู่หลังเลิกเรียนแล้วบอกว่าคุณเป็นคนพิเศษและสมควรได้เกรดสูงๆ ก่อนที่จะใช้แขนโอบคุณจนแน่นและบอกว่าเขาเธออยากเป็นเพื่อนลับๆ คนพิเศษของคุณ คุณจะทำเช่นไร (การตอบสนองอาจรวมถึงการตะโกนว่าไม่ ผักให้ออกห่างและวิ่งหนีออกจากห้อง บอกว่าจะบอกเรื่องนี้กับพ่อแม่ โดยที่ขณะที่พูดจะต้องแสดงความกล้าอย่างเหมาะสมโดยใช้ท่าทางและไม่ยอมหลบตา)
 - ▶ สมมุติว่าลุงของคุณจับที่ปากของคุณแล้วสั่งคุณไม่ให้บอกใคร คุณจะทำเช่นไร

สิ่งที่ต้องทำเป็นลำดับต่อไป :

- บอกกับกลุ่มว่าถ้ามีใครพยายามเข้าใกล้หรือล่วงละเมิดคุณ คุณสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้:
 - หนีไป
 - ตะโกนว่า “ไฟไหม้!”
 - บอกว่า “ไม่!”
 - บอกผู้ล่วงละเมิดว่าคุณจะบอกเรื่องนี้กับคนอื่น
 - ไปหาผู้ใหญ่เพื่อขอความช่วยเหลือทันที ถ้าหากผู้ใหญ่คนนั้นไม่ให้ความช่วยเหลือ ก็ให้ไปขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่คนอื่นแทน
 - ให้สังเกตรูปร่างหน้าตาของผู้ล่วงละเมิดในกรณีที่ได้ๆ จะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ตนถูกล่วงละเมิดในภายหลัง

จุดประสงค์ของการอบรม:

- การเรียนรู้ที่จะกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมจะช่วยให้เด็กๆสามารถยืนหยัดต่อสู้เพื่อสิทธิของตัวเองได้โดยไม่ต้องล่วงละเมิดสิทธิของตัวเองหรือของผู้อื่น
- ถ้าหากว่ามีใครสักคนที่พยายามจะเข้าหาหรือล่วงละเมิด ให้เด็กๆ ตะโกนว่า “ไม่” และหนีไปบอกผู้ใหญ่ที่ไวใจได้
- ยิ่งเด็กๆ มีความรู้ความเข้าใจและได้ฝึกฝนในเรื่องของความปลอดภัยส่วนบุคคลมากเท่าไร พวกเขาก็จะมีความพร้อมในการรับมือปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการถูกล่วงละเมิด

แหล่งข้อมูล: Stairway Foundation. 'Animation for the Prevention of Child Sexual Abuse'. Oriental Mindoro, Philippines: Stairway Foundation Inc. (Unpublished manual.)

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 3 ข้อปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 5: จรรยาบรรณในการปฏิบัติหน้าที่

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากองค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร ซึ่งเจ้าหน้าที่ใหม่จะต้องลงนามรับทราบจรรยาบรรณในการปฏิบัติหน้าที่ ต่อไปนี้เป็นฉบับสรุปย่อ

จรรยาบรรณในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ – สิ่งที่ข้าพเจ้าพึงปฏิบัติ

ในฐานะเจ้าหน้าที่ หรือตัวแทนขององค์การช่วยเหลือเด็ก ข้าพเจ้าจะยึดมั่นในคุณค่าและหลักการ พร้อมปกป้องชื่อเสียงขององค์กรโดยการ

- เคารพสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลอื่นโดยปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความยุติธรรม ซื่อตรง และเห็นอกเห็นใจ นับถือและให้เกียรติผู้อื่น เคารพในกฎระเบียบของประเทศ วัฒนธรรมท้องถิ่น จารีตประเพณี และหลักปฏิบัติของศาสนาที่ยึดถือคล้อยกับอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติ
- ยึดมั่นทำงานเพื่อคุ้มครองเด็ก โดยปฏิบัติตามนโยบายและขั้นตอนปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กขององค์การช่วยเหลือเด็ก
- รักษามาตรฐานขั้นสูงของจรรยาบรรณส่วนบุคคลและวิชาชีพ
- ปกป้องความปลอดภัยและสวัสดิภาพของตนเองและผู้อื่น
- ปกป้องทรัพย์สินและทรัพยากรขององค์กร
- รายงานสิ่งที้อาจจะทำลายมาตรฐานจรรยาบรรณที่ได้บัญญัติไว้

ในการรักษามาตรฐานขั้นสูงของจรรยาบรรณส่วนบุคคลและวิชาชีพ กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติตนอันเป็นการขัดต่อจรรยาบรรณ ลดทอนความสามารถในการปฏิบัติงาน หรือนำความเสื่อมเสียมาสู่องค์การช่วยเหลือเด็ก.

ตัวอย่างเช่น ข้าพเจ้าจะไม่

- มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลใดที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ล่วงละเมิด หรือแสวงหาประโยชน์จากเด็ก ไม่ว่าจะในรูปแบบใดๆ ก็ตาม
- ให้เงิน การจ้างงาน สิ่งของ หรือบริการเพื่อแลกเปลี่ยนกับการมีเพศสัมพันธ์

- ต้มของมีนเมา หรือเสพสารอื่นใดที่มีผลกระทบต่อความสามารถในการปฏิบัติงาน หรือกระทบต่อชื่อเสียงขององค์กร
- ครอบครอง หรือได้ผลประโยชน์จากการขายสินค้าหรือสิ่งที่มีผิดกฎหมาย
- รับสินบนหรือของขวัญมีค่า (ยกเว้นของที่ระลึกที่ไม่มีมูลค่ามาก) จากรัฐบาล ผู้รับผลประโยชน์ ผู้ให้ทุน ผู้จัดหาสินค้า หรือบุคคลอื่นใด เพื่อแลกเปลี่ยนกับการปฏิบัติงานตามหน้าที่
- ติดต่อซื้อสินค้าหรือบริการจากบุคคลในครอบครัว เพื่อน หรือ บุคคลที่มีความใกล้ชิด เพื่อกิจการขององค์กรช่วยเหลือเด็ก หรือใช้ทรัพย์สินขององค์กรเพื่อประโยชน์ส่วนตัว
- ประพฤติตัวในทางที่จะเป็นอันตรายต่อตนเองหรือผู้อื่น
- ใช้คอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ใดๆ อันเป็นสมบัติขององค์กรในการดู ดาวน์โหลด สร้าง หรือเผยแพร่สิ่งที่ไม่เหมาะสม อาทิ ภาพอนาจาร เป็นต้น

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 4 กลไกการรายงานข้อมูล
(เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่วงละเมิด) และการส่งต่อข้อมูล

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 6: แบบฟอร์มรายงานกรณีที่ได้ถูกล่วงละเมิด

ตัวอย่างโดยองค์การเอ็ดแพท อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล

แบบฟอร์มรายงานในกรณีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ	
ชื่อและรายละเอียดของเด็ก (รวมถึง เอกสารยืนยันตัวตนและ เลขประจำตัว):	ชื่อเจ้าหน้าที่และองค์กรที่กรอก แบบฟอร์ม และผู้ที่สัมภาษณ์เด็ก เกี่ยวกับเหตุล่วงละเมิดนี้: วันที่ทำรายงาน: กรณีลำดับที่:
เด็กอาศัยอยู่ที่ใด และใครเป็นผู้ปกครองเด็ก ที่พักของเด็กปลอดภัยหรือไม่ (ถ้าไม่ก็ต้องจัดหาที่อยู่ใหม่ให้เด็ก)	ผู้ล่วงละเมิดคือใคร (บันทึก ข้อมูลให้ละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ หากไม่ทราบชื่อผู้กระทำผิดก็ให้ บรรยายรายละเอียด เกี่ยวกับคนผู้นั้นไว้)
บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	

แบบฟอร์มรายงานในกรณีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ

เหตุการณ์ขณะที่เกิดเหตุเป็นเช่นไร (เช่น สถานที่ เวลา ฯลฯ)	มีใครอยู่ในเหตุการณ์อีกบ้าง
มีใครอื่นที่รู้เห็นการล่วงละเมิดหรือไม่ (ใส่รายละเอียดให้ครบถ้วน รวมไปถึงชื่อ และตัวแทนจากองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง)	
ความต้องการของเด็กเป็นอย่างไร (ต้องการให้เกิดอะไรขึ้นต่อไป)	
เด็กต้องการความช่วยเหลือใดบ้าง (เช่น การรักษาพยาบาลและการให้ความคุ้มครอง) ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบดูแลในส่วนนี้	ใครจะเป็นผู้ติดตามกรณีการล่วงละเมิดนี้ และกำหนดระยะเวลาเป็นเช่นไร
ต้องดำเนินการอย่างไรต่อไป (ระบุบุคคลที่รับผิดชอบและเวลา)	

แบบฟอร์มรายงานส่วนถัดมา

กรณีลำดับที่:

บันทึกการติดตามผล การดำเนินการในลำดับต่อมา และข้อมูลต่างๆ :

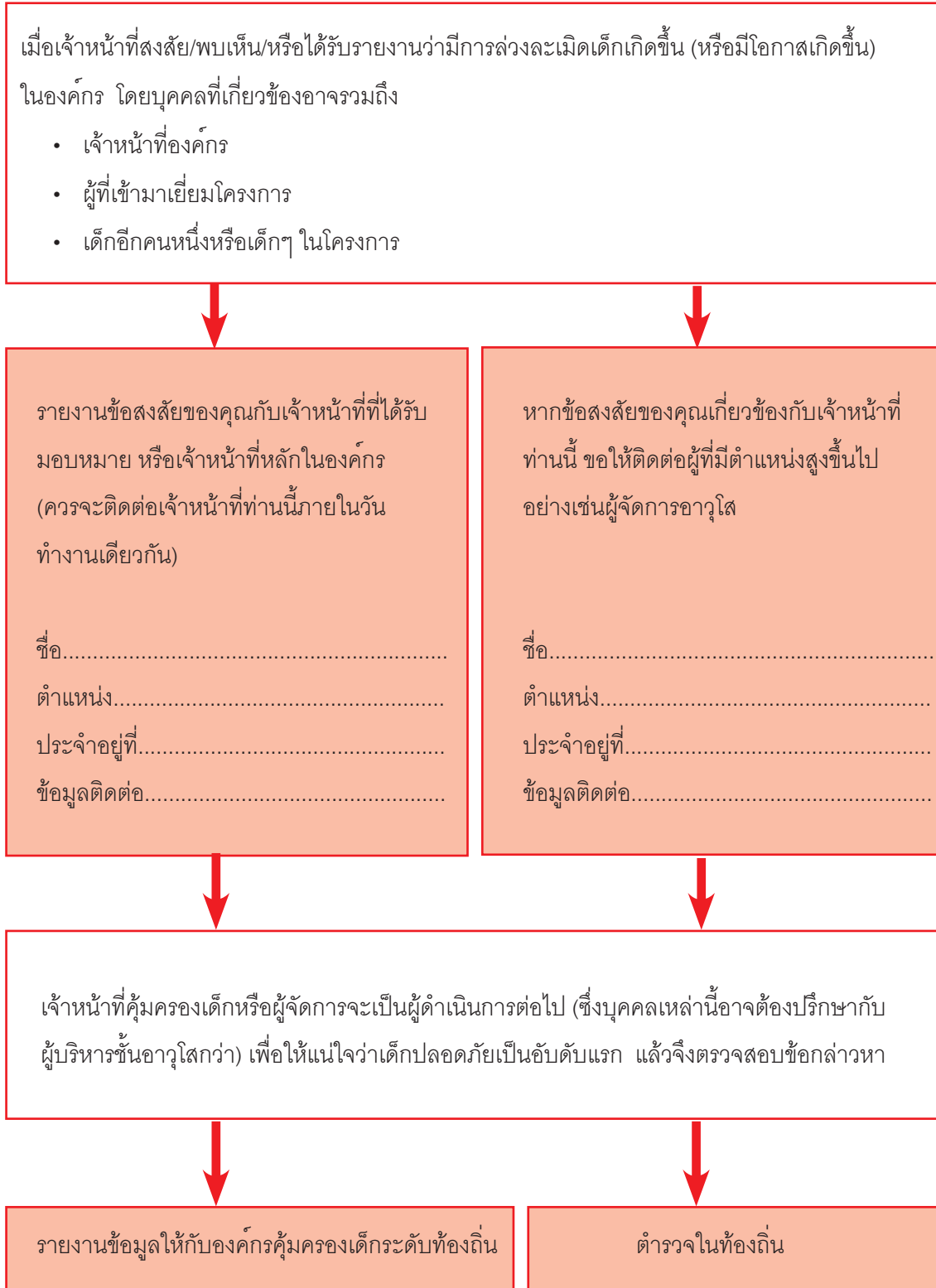
วันที่:

การดำเนินการ/ข้อมูลต่างๆ

บันทึกรายงานโดย:

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 7: ตัวอย่างขั้นตอนการรายงานข้อมูลกรณีที่สงสัยหรือมีการล่วงละเมิดเด็กเกิดขึ้น

ตัวอย่างต่อไปนี้มาจากองค์กร Child Hope ซึ่งแสดงให้เห็นขั้นตอนการรายงานข้อมูลเมื่อเกิดกรณีล่วงละเมิดสำหรับองค์กรขนาดเล็ก (หรือองค์กรที่ไม่ได้ทำงานเกี่ยวข้องกับกรณีการล่วงละเมิดในชุมชน)

**ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 5 การเข้าถึงของคนภายนอก
(ผู้ให้ทุน สื่อ องค์กรอื่น) และการสื่อสาร**

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 8: แบบฟอร์มแสดงความยินยอมของเด็ก

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากองค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร

แบบฟอร์มแสดงความยินยอมจากผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี

ฉัน ชื่อ _____.

มีพี่ๆ จากองค์การช่วยเหลือเด็ก มาเยี่ยมฉัน ฉัน...	☺ ☹	ที่จะคุยกับพวกเขา
พี่ๆ จะมาถามเรื่องเกี่ยวกับชีวิต และความคิดเห็นของฉัน ฉัน...	☺ ☹	ที่จะคุยเรื่องเหล่านี้กับพี่ๆ
พี่ๆ จะใช้เวลาคุยกับฉันประมาณ 2 – 3 ชั่วโมง ฉัน...	☺ ☹	ที่จะนั่งคุยกับพี่ๆ
แต่ถ้าพี่ๆ คุยนานเกินไป ฉันก็อาจจะอยากไป เล่นกับเพื่อน หรือ ไปพักผ่อน ฉัน...	☺ ☹	ที่จะพักการสนทนาเอาไว้ก่อน
พี่ๆ จะใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกคำพูดของ ฉัน และใช้กล้องถ่ายรูปฉันไว้ด้วย ฉัน...	☺ ☹	ที่จะมีรูปภาพฉันอยู่ในหนังสือหรือ ในรายการโทรทัศน์

<p>แต่ถ้าฉันไม่ต้องทำให้คนอื่นรู้จักชื่อของฉัน ฉันก็บอกพี่ๆ ได้ว่าห้ามบอกชื่อของฉันกับคน อื่น ฉัน...</p>	<p>😊 ☹️</p>	<p>ที่จะไม่เปิดเผยชื่อของฉันให้ คนอื่นรู้</p>
<p>พี่ๆ กลุ่มนี้จะไปคุยกับคุณพ่อ คุณแม่ หรือ ผู้ปกครอง คุณครู และเพื่อนๆ ของฉันด้วย ฉัน...</p>	<p>😊 ☹️</p>	<p>ให้พี่ๆ ไปคุยกับพวกเขาได้</p>
<p>ก่อนมาคุยกับฉัน พี่ๆ บอกว่าได้ขออนุญาตคุณพ่อ คุณแม่ หรือ ผู้ปกครองของฉันแล้ว ฉัน...</p>	<p>😊 ☹️</p>	<p>ที่พี่ๆ ได้ขออนุญาตพวกเขา เรียบร้อยแล้ว</p>
<p>พี่ๆ สัญญาว่าพวกเขาจะให้ฉันได้ดูหนังสือ หรือรายการที่มีเรื่องของฉันอยู่ ฉัน...</p>	<p>😊 ☹️</p>	<p>ที่จะได้ดูเรื่องหรือภาพของฉันใน หนังสือ/รายการโทรทัศน์</p>

ลายเซ็นของฉัน : _____

วันที่: _____

สถานที่: _____

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 9: แนวทางในการใช้รูปภาพของเด็กในสื่อ

ตัวอย่างโดยองค์การเอ็ดแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล

ห้ามเจ้าหน้าที่นำรูปภาพที่เด็กอาจถูกระบุตัวตนได้ไปเผยแพร่ในสิ่งพิมพ์ขององค์การเอ็ดแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เพื่อแสดงให้เห็นว่าเด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์ และห้ามมิให้ใช้รูปภาพของเด็ก หากมีโอกาสที่จะทำให้ผู้พบเห็นเข้าใจว่าเด็กผู้นั้นเป็นเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ เจ้าหน้าที่ยังคงต้องปฏิบัติตามนี้ แม้ว่าจะได้รับความยินยอมในการนำรูปไปใช้จากตัวเด็กเอง ผู้ปกครอง หรือกระทั่งองค์กรที่เป็นเจ้าของภาพก็ตาม

กฎข้อนี้จะยกเว้นได้ก็ต่อเมื่อเด็กในภาพอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ และให้ความยินยอมในการนำภาพไปตีพิมพ์ และอนุญาตให้ระบุได้ว่าตนเคยตกเป็นเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์ ทว่าเจ้าของรูปภาพจะต้องมีสิทธิถอนความยินยอมเมื่อใดก็ได้ และทางองค์กรจะต้องยกเลิกการตีพิมพ์รูปให้เร็วที่สุดหลังจากนั้น

เป้าหมายของนโยบายฉบับนี้ก็คือ การรักษาความลับและชื่อเสียงของเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์ และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายต่อตัวเด็กมากกว่าที่เป็นอยู่ และนโยบายฉบับนี้ยังช่วยป้องกันเด็กจากการถูกเข้าใจผิดว่าเป็นเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์อีกด้วย

ในบริบทนี้ “รูปภาพที่เด็กอาจถูกระบุตัวตนได้” คือ รูปภาพที่เปิดเผยใบหน้าหรือร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่ง หรืออาจจะเป็นสถานที่ที่เด็กอยู่ และทำให้ผู้พบเห็นทราบว่าเป็นใคร การกระทำดังกล่าวรวมไปถึงการใช้อุปกรณ์ที่สามารถบันทึกหรือใช้เพื่อเป็นสื่อได้ เช่น หนังสือ ภาพยนตร์ หรือข้อมูลที่เก็บในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ และดิจิทัล “การให้ความยินยอม” หมายถึงการที่บุคคลนั้นๆ เข้าใจถึงบริบทหรือสถานการณ์ที่รูปภาพจะถูกนำไปใช้ และตระหนักถึงผลกระทบอันไม่พึงปรารถนาที่อาจเกิดขึ้นได้จากการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ภาพนั้นๆ

การนำรูปภาพที่เด็กอาจถูกระบุตัวตนได้ แต่ทั้งนี้มิได้สะท้อนให้เห็นถึงการที่เด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ (อันได้แก่ วัตถุประสงค์ของรูป หรือโครงการให้การศึกษาหรือระบบกับเด็ก) มาลงในสิ่งพิมพ์ขององค์การเอ็ดแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากทั้งตัวเด็กเอง และผู้ปกครองที่ถูกต้องตามกฎหมายของเด็ก นอกเหนือไปจากนั้นแล้ว ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ใช้รูปภาพของเด็กไม่ว่าจะเป็นในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น

ภาพการล้วงละเมิดทางเพศกับเด็ก

องค์การเอ็คแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนลต่อต้านการนำภาพอนาจารเด็กมาใช้เพื่อการศึกษาหรือให้ความรู้ใดๆ เนื่องจากเป็นการละเมิดสิทธิและความเป็นส่วนตัวของเด็ก

ในบางสถานการณ์ เจ้าหน้าที่ในกระบวนการรักษากฎหมายอาจมีความจำเป็นต้องเผยแพร่ภาพอนาจารของเด็ก หรือที่เรียกกันว่าภาพการล้วงละเมิดทางเพศกับเด็ก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสืบหาที่อยู่ของเด็กและให้ความช่วยเหลือ ทางองค์การเอ็คแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนลเองเห็นว่าการเปิดเผยรูปภาพของเด็กโดยกระบวนการรักษากฎหมายในลักษณะดังกล่าวสามารถทำได้อยู่ แต่ต้องมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อว่าเด็กกำลังตกอยู่ในอันตรายที่ใหญ่หลวง ซึ่งสถานการณ์จะแย่งหากข้อมูลไม่ถูกเปิดเผยต่อสาธารณชน ในกรณีเช่นนี้ รูปภาพที่เปิดเผยไม่ควรเป็นภาพการล้วงละเมิดทางเพศ และในกรณีเช่นนี้ ความปลอดภัยของเด็กเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องควรปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญก่อนที่จะตัดสินใจเผยแพร่ภาพนั้นๆ ออกไป

ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่หรือสมาชิกขององค์การเอ็คแพทอินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล มีภาพอนาจารเด็กในครอบครอง เพราะขัดกับนโยบายขององค์กร เว้นแต่จะได้รับยกเว้นในกรณีพิเศษ (อย่างเช่นกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องให้ความช่วยเหลือเด็กตามหน้าที่) หรือเป็นการให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ทั้งนี้จะต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ควบคุมอย่างเข้มงวด เช่น มีสายด่วนแจ้งเหตุรับทราบ หรืออยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลในแบบอื่นๆ ที่รัดกุมมากเช่นเดียวกัน อย่างเช่น การรายงาน การติดตามการปฏิบัติงานซึ่งเกี่ยวข้องกับการสืบสวน หรือดำเนินงานของหน่วยงานรักษากฎหมาย

ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 10: แนวทางในการใช้รูปภาพของเด็กในสื่อ

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นขององค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร

ภาพถ่ายทุกภาพเล่าเรื่องราว

เราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าภาพถ่ายนั้นทรงพลัง และมีบทบาทสำคัญในการแสดงให้เห็นความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวเรา ค่านิยมและงานที่องค์การทำเพื่อเด็กๆ

ภาพถ่ายที่เราใช้ควรแสดงให้เห็นสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ที่ทำให้เด็กเปราะบาง รวมถึงงานที่เราทำเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงที่เป็นจริงและยั่งยืนในชีวิตของพวกเขา

ภาพถ่ายที่เราใช้ควรสะท้อนให้เห็นงานและภาพลักษณ์ขององค์การอย่างถูกต้องและเสมอต้นเสมอปลาย และควรหลีกเลี่ยงการประณามสิ่งที่คนทั่วไปยึดถือและนิยม

ภาพถ่ายจะต้องไม่แสดงให้เห็นว่าผู้ที่อยู่ในภาพกำลังโพสต์ท่าถ่ายภาพหรือรู้สึกว่ามิกกล้องอยู่ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกถึงชีวิตจริงของเด็กที่เราเข้าไปทำงานด้วย

เจ้าหน้าที่ทุกคนที่จะใช้ภาพถ่ายหรือถ่ายภาพการปฏิบัติงานขององค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรต้องปฏิบัติตามหลักการดังต่อไปนี้

1. คำนึงถึงความเปราะบางและศักดิ์ศรีของเด็ก องค์การของเราทำงานช่วยเหลือเด็กทั่วโลกที่มีความเปราะบาง เราต้องนำเสนอถึงความเปราะบาง แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องไม่ทำให้ศักดิ์ศรีของเด็กลดลง

อย่า นำเสนอภาพที่แสดงให้เห็นว่าเด็กตกเป็นเหยื่อ ผู้ที่เราไม่สามารถให้ความช่วยเหลือใดๆได้ เช่น รูปถ่ายที่เด็กมีดวงตาเศร้าซึ้งมองมาที่กล้องถ่ายรูป องค์การฯ ต้องนำเสนอภาพถ่ายตามความเป็นจริง มิใช่ภาพถ่ายที่แสดงถึงความรู้สึก

ให้ นำเสนอภาพถ่ายที่แสดงถึงสถานการณ์ที่ทำให้เด็กมีความเปราะบาง และแสดงให้เห็นว่าเด็กมีศักยภาพ และเมื่อเผชิญปัญหา ก็สามารถผ่านพ้นไปได้ หากเป็นไปได้ ให้นำเสนอภาพถ่ายของครอบครัว ผู้ปกครอง และผู้ดูแลเด็กด้วย

2. นำเสนอความเป็นจริงและบริบท ภาพถ่ายต้องแสดงให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กและสภาพแวดล้อมรอบตัวของเด็ก

อย่า นำเสนอภาพถ่ายของเด็กที่ไม่ได้แสดงสถานที่อยู่หรือสถานการณ์ของเด็กอย่างชัดเจน หลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพถ่ายที่เด็กวางท่าหรือยิ้มให้กล้อง

ให้ นำเสนอภาพถ่ายที่แสดงให้เห็นถึงเรื่องราวที่ผู้ชมมีความรู้สึกร่วมได้ ให้แสดงถึงสถานการณ์และสภาพแวดล้อมที่เด็กและครอบครัวอาศัยอยู่ แสดงให้เห็นว่าเด็กใช้ชีวิตของตนเองตามปกติ ไม่ได้กำลังโพสท่าถ่ายภาพ

อย่า นำเสนอภาพถ่ายที่ใช้เทคนิคซับซ้อนในการถ่ายภาพ โดยใช้กล้องเน้นที่มุมโดมมหนึ่งโดยเฉพาะ หรือใช้ภาพที่บิดเบือนจากสัดส่วนจริง (เช่น ภาพที่ถ่ายจากมุมด้านบน หรือถ่ายจากมุมด้านล่างของเด็ก)

ให้ ช่างภาพแทรกตัวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเด็กที่จะถ่ายภาพ โดยจับภาพเด็กที่ระดับความสูงตามปกติของเด็กเอง และควรให้ดูเหมือนว่าเด็กไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกถ่ายภาพ

อย่า นำเสนอภาพถ่ายขาวดำ เพราะภาพถ่ายในลักษณะนี้ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงของโลกที่มีสีสัน

ให้ นำเสนอภาพถ่ายสี เพราะใกล้เคียงกับความเป็นจริง

ควรระลึกอยู่เสมอว่าภาพถ่ายที่ใช้จะต้อง:

- นำมาจากฐานข้อมูลรูปภาพปัจจุบันและไม่ได้นำมาจากชุดภาพถ่ายอื่น
- ใช้คำอธิบายภาพที่ถูกต้องและมีการอ้างอิง ข้อมูลเหล่านี้จะมีอยู่ที่ฐานข้อมูล
- เลือกใช้รูปแบบที่เหมาะสมเมื่อนำไปตีพิมพ์

4. นำเสนอให้ครอบคลุม มีทัศนคติที่ไม่เลือกปฏิบัติในการสื่อสารประเด็นสำคัญให้สาธารณชนเข้าใจว่าทุกคนมีโอกาสที่เท่าเทียมกัน

อย่า เลือกนำเสนอแต่ภาพถ่ายของกลุ่มเด็กเพียงเชื้อชาติเดียว หากชุมชนที่องค์กรฯ เข้าไปให้ความช่วยเหลือประกอบด้วยหลายเชื้อชาติหรือมาจากหลายประเทศ

ให้นำ เสนอภาพถ่ายที่แสดงถึงเด็กที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่ต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากท่านต้องการผลิตสื่อทั่วไปเพื่ออธิบายถึงงานขององค์กรฯ อันตั้งอยู่บนพื้นฐานของความแตกต่างทางเชื้อชาติของคนในสังคม

อย่า นำเสนอภาพถ่ายที่เด็กชายและเด็กหญิงแสดงบทบาทตามที่สังคมกำหนดไว้ นอกจากนี้ท่านต้องการนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับเรื่องการแบ่งแยกทางสังคม หรือต้องการสะท้อนให้เห็นสภาพความเป็นอยู่ตามความเป็นจริงของเด็ก

ให้นำ เสนอภาพถ่ายของทั้งเด็กชายและเด็กหญิงเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมทางการศึกษา หรือกิจกรรมของกลุ่มเด็ก ปริมาณเด็กชายและเด็กหญิงในภาพจะต้องมีจำนวนเท่าๆกัน หากมีการใช้ภาพถ่ายจำนวนมาก

อย่า นำเสนอภาพเด็กทุพพลภาพในลักษณะที่เด็กไม่มีส่วนร่วม และถูกแบ่งแยกออกจากชุมชน จะใช้ภาพถ่ายลักษณะนี้ได้ก็ต่อเมื่อท่านต้องการนำเสนอถึงปัญหาของสถานการณ์เช่นนี้

ให้ ใช้ภาพถ่ายของเด็กทุพพลภาพในลักษณะที่แสดงถึงทัศนคติในเชิงบวก โดยแสดงให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาตั้งสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มชน

เมื่อท่านต้องการถ่ายภาพท่านจะต้อง:

- ให้บรรณาธิการรูปภาพอธิบายถึงหลักปฏิบัติแก่ท่านหรือแก่ช่างภาพ ซึ่งหลักปฏิบัติเหล่านี้ยังรวมถึงข้อมูลพื้นฐานทางกฎหมาย, กฎระเบียบองค์กรและจรรยาบรรณ
- ส่งภาพถ่ายทุกชุดที่ท่านมีให้แก่บรรณาธิการรูปภาพ เพื่อเรียบเรียงและแก้ไขสำหรับการนำไปใช้เพื่อจุดประสงค์ทั่วไป หรือนำไปเก็บไว้ในห้องสมุดรูปภาพ

ประเด็นการคุ้มครองเด็ก ด้านที่ 6 นโยบายและข้อปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่

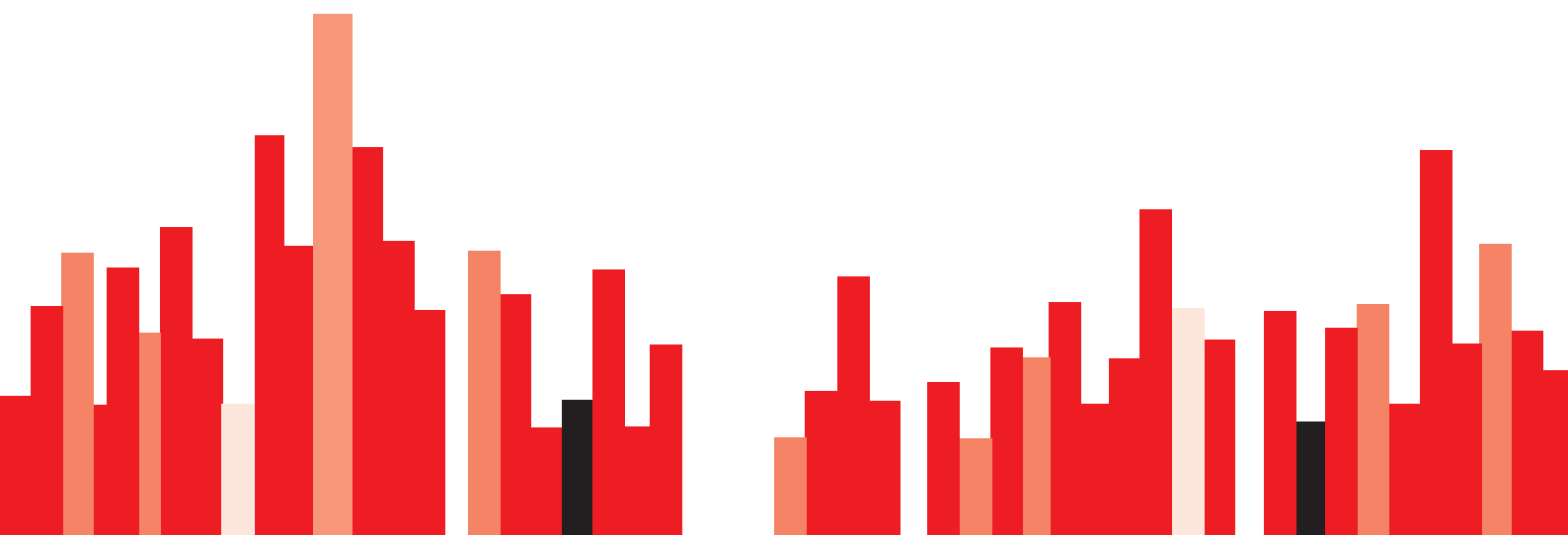
ตัวอย่างขั้นตอนปฏิบัติ 11: สัญญาโครงการที่องค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรทำกับองค์กรที่รับทุน

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างข้อความจากสัญญาการรับทุนระหว่างองค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักรทำกับองค์กรที่รับทุน

ข้อตกลงในเรื่องของนโยบายคุ้มครองเด็กขององค์การช่วยเหลือเด็ก แห่งสหราชอาณาจักร

.....ชื่อองค์กร.....ยอมรับว่าได้รับสำเนาและได้อ่านนโยบายคุ้มครองเด็กขององค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหราชอาณาจักร (SCUK) แล้ว เป็นข้อกำหนดของ SCUK และเป็นเงื่อนไขของข้อตกลงฉบับนี้ว่าบุคคลใดๆ หรือองค์กรใดๆ ก็ตามที่ปฏิบัติหน้าที่ในนามของ SCUKตามข้อตกลงฉบับนี้ จะต้องไม่และไม่เคยเกี่ยวข้องหรือมีส่วนร่วมในการล่วงละเมิดต่อเด็กหรือการแสวงหาประโยชน์จากเด็กไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม ดังที่ได้ระบุไว้ในนโยบายคุ้มครองเด็กชื่อองค์กร..... ตกลงว่าจะให้เจ้าหน้าที่และพนักงานของตนทุกคนรับรู้และเข้าใจถึงนโยบายคุ้มครองเด็ก และปฏิบัติตามนโยบายนี้อย่างเคร่งครัดในทุกๆ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็ก หากทราบว่าเจ้าหน้าที่.....ชื่อองค์กร..... ได้เกี่ยวข้องในการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องกับเด็กตามที่ได้ระบุไว้ในนโยบายคุ้มครองเด็กของ SCUK ดังนั้น จะถือว่าเป็นการละเมิดเงื่อนไขของสัญญาฉบับนี้และเป็นผลให้ SCUK มีสิทธิในการยกเลิกสัญญาฉบับนี้ได้ทันที

บรรณานุกรม

Ahmed, S., Bwana, J., Guga, E., Kitunga, D., Mbulambwa, A., Mtambalike, P., Mtunguja, L. and Mwandayi, E. 1998. Children in Need of Special Protection Measures: A Tanzanian Study: Fieldwork Protocol, Phase II. Dar es Salaam, UNICEF.

Finkelhor, D. 1984. Child Sexual Abuse: New Theory and Research. New York: Free Press.

Human Rights Watch. 2001. Scared at School: Sexual Violence Against Girls in South African Schools. HRW. Available at: <http://www.hrw.org/reports/2001/safrica/>

Human Rights Watch. 2001. 'South Africa: Sexual Violence Rampant in Schools'. Johannesburg, South Africa: HRW. 27 March. Available at: <http://hrw.org/english/docs/2001/03/27/safric324.htm>

Inter-Agency Standing Committee. June 2002. Report of the Task Force on Protection from Sexual Exploitation and Abuse in Humanitarian Crises. United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA). Available at <http://www.reliefweb.int/idp/docs/references/protsexexpPoARep.pdf>

Jackson, E. and Wernham, M. 2005. Child Protection Policies and Procedures Toolkit. London: ChildHope.

Mirror Art Group, The. 'Peoples of Mae Yao – Hilltribe Issues'. Thailand: The Mirror Art Group. Available at: <http://www.mirrorartgroup.org/web/peoplesofmaeyao/issues.htm>

Muir, D. 2005. Violence against Children in Cyberspace. Bangkok, Thailand: ECPAT International. Available at: <http://www.ecpat.net>

Naik, A. 2002. 'Protecting Children from the Protectors: Lessons from West Africa'. In Forced Migration Review, Oxford, UK. No. 15. October. pp.16-19. Available at: http://www.reliefweb.int/library/RSC_Oxford/data/FMR%5CEnglish%5CFMR15%5Cfmr15full.pdf

NSPCC. 2003. It doesn't happen to disabled children: Child protection and disabled children. London, UK: NSPCC and National Working Group on Child Protection and Disability (NWGCPD). Available at: http://www.nspcc.org.uk/Inform/AboutUs/TeamsAndServices/NWGCPD/ItDoesntHappenToDisabledChildren_asp_ifega23601.html

Royal Government of Thailand. 2003. Thailand Child Protection Act 2003. Available at: <http://www.tipinasia.info/files/law/8/2/28/Child%20Protection%20Act%20-%20Eng.doc>

Save the Children. 2005. Ending Physical and Humiliating Punishment of Children: Making It Happen. Save the Children. Available at <http://www.rb.se/eng/Programme/TheUNStudyonViolenceagainstChildren.htm>

Save the Children UK. 1999. Child Protection Policy: Protecting Children, Preventing Abuse. SC UK, London.

Save the Children UK. 2005. Corporal Punishment of Children: Views of Children in Some Schools, Kindergartens and Institutions. Ulan Bator, Mongolia: Save the Children UK.

Stairway Foundation. 'Animation for the Prevention of Child Sexual Abuse'. Oriental Mindoro, Philippines: Stairway Foundation Inc. (Unpublished manual.)

Tearfund and NSPCC. 2003. Setting the Standard: A Common Approach to Child Protection for International NGOs. London: Tearfund and NSPCC.

UNGA. 1989, Convention on the Rights of the Child, GA Res. 44/25, Annex, 44 UN GAOR. Supp. (No. 49) at 167, UN Doc. A/44/49 (1989). Entered into force 2 September 1990. Available at www.ohchr.org/english/law/crc.htm

UNHCR and Save the Children UK. 2002. Sexual Violence and Exploitation: The Experience of Refugee Children in Guinea, Liberia and Sierra Leone. UNHCR and Save the Children UK. Available at <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/news/opendoc.htm?tbl=NEWS&id=3c7bf8094>

UNICEF. 2001. Profiting from Abuse. Geneva: UNICEF. Available at: http://www.unicef.org/publications/pub_profiting_en.pdf

UNICEF. 2006. Excluded and Invisible: State of the World's Children. Geneva: UNICEF.

WHO. 2003. World Report on Violence and Health. Geneva: World Health Organisation.

บรรณานุกรมสำหรับข้อมูลเรื่องกรณีศึกษา

Agence-Presses France. 2005. 'Thailand 'is among nations with the most free websites'. Bangkok, Thailand: The Bangkok Post. 12 November.

BBC News. 2000. 'The Moors murders'. UK: BBC. 28 February. Available at: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/uk/659266.stm>

Clarridge, C. 2004. '8-year term levied in 1st prosecution under new child-sex law'. The Seattle Times. 26 June. Available at: http://seattletimes.nwsourc.com/html/localnews/2001965981_molest26.html

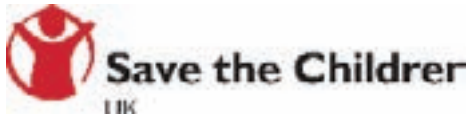
CourtTV.com. 1998. 'Washington v. Letourneau: Original Sentencing from November 14, 1997'. Courtroom Television Network. 18 March. Available at: <http://www.court tv.com/trials/letourneau/>

Deutsche Welle. 2005. 'Trial of Parents in Child Neglect Case Begins'. Germany: Deutsche Welle. 24 August. Available at: <http://www.dw-world.de/dw/article/0,1564,1689105,00.html>

Manager Online. 2005. '48 Years Sentencing for Kru Nong, Sexually Abused Baan Saeng Tawan Children, Udon Thani'. Manager Online. 5 August. Available at: <http://www.manager.co.th>

News and Star. 2006. 'Perverted sex tourist jailed'. UK: News and Star. 7 January. Available at: <http://www.newsandstar.co.uk/news/viewarticle.aspx?id=318606>

Stokes, P. 2000. 'Teenage victim of phone bullies died clutching mobile'. UK: The Telegraph. August 19. Available at: <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2000/08/19/ndani19.xml>

องค์กรช่วยเหลือเด็ก (สหประชาชาติ) เป็นองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ตกอยู่ในภาวะลำบาก เนื่องจากความยากจน โรคภัยไข้เจ็บ ความอยุติธรรม และความรุนแรง โดยทางองค์กรฯ ทำงานร่วมกับเด็กๆ เหล่านี้ทั้งในสหราชอาณาจักรและอีกหลายประเทศทั่วโลก เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างยั่งยืน

เอ็คแพท อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นเครือข่ายองค์กรและบุคคลในกว่า 75 ประเทศทั่วโลกที่มีอุดมการณ์ร่วมกันในการทำงาน เพื่อยุติการค้าประเวณีเด็กสื่อลามกเด็ก และการค้าเด็กเพื่อธุรกิจทางเพศ

สนับสนุนโดย
unicef

